

משרד

מנהל משרד
יהודה פריס

מדינת ישראל

משרד הממשלה

5

א-1/5151

לשם מנהל משרד

: בן אהרון - מאיר י. טוי (א.ט.ט.)

מן אגף - אגף מיון

26.11.1987 - 21.12.1987

מס' תיק מקורי

מחלקה

מדינת ישראל
אדכיון המדינה

שם תיק: בן-אהרון - א.מקל - תיק ללא שם

א-1/5151

מזהה פיו

מזהה פריס R00033g

כתובת: 3-312-5-7-2

17/09/2020

נארויד הדפסה

ADDRESS BY

STUART E. EIZENSTAT

AT

DAYAN CENTER, TEL AVIV UNIVERSITY

TEL AVIV, ISRAEL

December 28, 1987

"The Next Four Years: The Future of Strategic Cooperation"

INTRODUCTION

The United States and Israel are about to enter the year of national elections, likely to coincide, and which are certain to affect U.S.-Israel relations. At the same time, America readies itself for the post-Reagan era. This makes it propitious for the two nations to formalize and broaden their evolving strategic relationship from one of ad hoc strategic cooperation to one of a regularized strategic partnership, so that it cannot be easily undone by the next President of the United States.

The goal should be, in the words of Secretary of State George Shultz, "To build institutional arrangements so that eight years from now, if there is a Secretary of State who is not

Stuart E. Eizenstat, was Assistant to the President for Domestic Affairs and Policy and Executive Director of the White House Domestic Policy Staff, 1977-1981. He has been an adjunct lecturer at the John F. Kennedy School of Government, Harvard University, since 1982, and is a partner with Powell, Goldstein, Frazer & Murphy in Washington, D.C. Mr. Eizenstat expresses his appreciation for the excellent assistance provided by Lisa Lubick (Harvard '86), a research assistant at Powell, Goldstein, Frazer & Murphy, as well as the people listed on the attached Acknowledgement page.

positive about Israel, he will not be able to overcome the bureaucratic relationship between Israel and the U.S. that we have established."1/ This goal cannot be achieved with business as usual, nor will it be sustained without the willingness of both countries to undertake obligations. The time to act is now.

There is a unique window of opportunity. I am concerned as an American and a friend of Israel that Israel may fail to utilize it because of a sense of satisfaction at the unusually warm, tension-free relationship with the U.S. enjoyed during most of the Reagan era, and the U.S. may fail to grasp it because of unfounded fears of a negative Arab reaction.

Israel should never lose sight of the role of personalities in American decisionmaking. To a greater degree than most parliamentary democracies, such as Israel's, with their strong political parties, well developed and long-held platforms, and powerful Cabinet ministers, the individual at the top in American politics can make the difference. The personal attitudes and world view of the next President of the United States--whether a Democrat or Republican--will count for a great deal in the American government's official policies toward Israel. Of course, he will be bound by the precedents of his predecessors, the weight of past decisions, the domestic political pressures exacted by the friends of Israel, Jew and non-Jew alike, and the countervailing power of a Congress which over the years has generally been more supportive of Israel than the Executive Branch. None of the presidential candidates, with the possible exception of Jesse Jackson, can be justly considered antithetical to close relations with Israel.

Nevertheless, the personality of the next President--and his Secretary of State--will mean a great deal. Will he bring the missionary zeal for a comprehensive and lasting settlement of the Middle East problem of Jimmy Carter, seeing the Palestine problem as the essential ingredient? Will he try to employ the even-handed Realpolitik of the Nixon-Ford-Kissinger era? Will he have the Arab tilt characterized by the Eisenhower-Dulles years?

While no one can be certain until we see the next President in action, it is highly doubtful the next President and Secretary of State will bring the same uniquely positive attitude and worldview of Ronald Reagan and George Shultz.

President Reagan's policy toward Israel has been characterized by three facts: a deep emotional commitment to Israel as a Jewish state; a strong sense that Israel is an ally which serves the strategic interests of the United States in the Middle East as part of a broader East-West conflict; and a passivity with respect to solving the Arab-Israeli and

Palestinian problems. It is more likely than not that the next President will put greater energy into resolving the Arab-Israeli dispute than into invigorating the budding strategic relationship between the United States and Israel.

There is no immutable law written onto the tablets at Mount Sinai requiring the next American President to view Israel as a strategic asset. Until the Reagan presidency, the general view of American administrations, unfortunately, was to see Israel more as a moral responsibility and diplomatic burden than as a strategic asset. The next President could revert to this view.

As we reflect on the history of the first two Jewish commonwealths, there is a sense of urgency to lock in the historic steps made toward strategic cooperation and to build upon them.

Relationships between countries, and certainly between the U.S. and Israel, never remain static. They either expand and deepen or they contract and stagnate. Their temperature never remains exactly the same: they either warm up or cool down.

HISTORIC CONFLUENCE OF EVENTS: A UNIQUE WINDOW OF OPPORTUNITY

The Reagan era ends and a new one will dawn with the confluence of an historic set of circumstances. These permit a significant enhancement of the strategic cooperation which has served the interests of both countries without threatening America's important strategic interests in the Arab world. A unique window of opportunity exists which must be pursued while it remains open.

1. The United States continues to have the worldwide responsibilities of a superpower and leader of the Free World. But, it is increasingly strapped for the resources to enable it to fulfill its role. The days of post-World War II worldwide economic hegemony are over for the U.S., yet it must play a worldwide role. In 1960 it produced 43 percent of the western world's G.N.P.; today it produces only 37 percent. The U.S. devotes about 7 percent of its own G.N.P. to defense--much of it to the defense of countries which devote far smaller percentages of their own substantial economic output to their own defense--3.5 percent for West Germany and only 1 percent for Japan.^{2/} This has led to a growing frustration in Washington with those allies unwilling to do more to pay for America's defense umbrella, as exemplified by the shot-across-the-bow by Senator Sam Nunn (D-Ga.), a pro-defense Senator, to reduce U.S. troops in NATO.

Nothing better exemplifies America's fiscal plight in trying to support its far-flung commitments than the Gramm-Rudman-Hollings Balanced Budget Act of 1985. This Act was passed in the shadow of unprecedented \$200 billion budget deficits, a national debt that doubled in seven years over what had taken 200 years to accumulate, and huge trade deficits which made the U.S. a debtor nation for the first time since 1914. It mandates, as amended in 1987, a balanced budget by Fiscal Year 1992. This year Congress has whacked \$30 billion off the deficit, with \$45 billion next year, during an election. Taxes will be raised by \$23 billion over two years; \$14 billion alone in 1988. After enormous increases in 1981 and 1982 of over 12 percent, under the pressures of Gramm-Rudman, budget authority for national defense has leveled off and actually declined in Fiscal Year 1986 (\$289.1 billion) and 1987 (\$292.9 billion) compared to 1985 (\$294.6 billion). In Fiscal Year 1988 it will rise less than inflation.^{3/} The foreign aid budget function has declined from \$20 billion in 1985 to \$15 billion in 1988. The recent budget summit requires the Pentagon to reduce its projected Fiscal Year 1989 level by \$33 billion. In a dramatic news conference on December 7, the Deputy Secretary of Defense, William (Will) Howard Taft IV stated that military budgets planned for the five years beginning in 1990 would be 11 to 12 percent less than those drafted a year ago and that the armed forces would be cut by 100,000 people due to budget pressures. In a remarkable revelation, he said that the U.S. "might not be able to fulfill commitments in some places around the world" and "would not be able to meet certain contingencies or risks."^{4/}

U.S. resources in the Mediterranean are stretched further by the need to concentrate on the Persian Gulf. American forces are weakest in the eastern Mediterranean area where Soviet power is greatest.

This will mean inevitably that if the U.S. is to fulfill its extensive missions it will have to rely increasingly on countries like Israel which have strong defense and intelligence capabilities and are prepared to use them for the benefit of the West in general and America in particular.

2. NATO's soft underbelly has long been its southern flank. This is exacerbated by an unfriendly leftist government in Greece more concerned with Turkey than with the defense of western interests and by difficult base rights negotiations with both Greece and Spain. It seems clear that Spanish Prime Minister Felipe Gonzalez will insist on at least a reduction of American F-16s at Torrejon Air Base, which will require America to look elsewhere in the Mediterranean for an F-16 base. Israel, as a Mediterranean as well as Middle Eastern power, can play an increasingly important role in shoring up U.S. interests in the

eastern Mediterranean as America's NATO allies in the Mediterranean become shakier.

3. The rise of radical Islamic fundamentalism and the threat of an Iranian victory in the Iran-Iraq war pose a clear and present danger to moderate and traditionalist Arab regimes. This has pushed Arab concerns about Israel to the back burner and led several Arab regimes, such as Saudi Arabia and the Gulf States, to develop closer, albeit still private, defense relationships with Washington than they preferred to have before. The recent Amman Summit underscored the preoccupation of most of the Arab world with the real threat of Iranian fundamentalism rather than the ephemeral threat of Israeli Zionism, with little mention of the Palestinian problem.

This is transforming the old Arab-Israel confrontation into more of an internal communal struggle by the former residents of mandatory Palestine.

The re-entry of Egypt--on its terms and without concessions regarding its peace with Israel--into the Arab fold, which followed the Arab Summit, demonstrated a tacit acceptance of the notion of peace with Israel, an acceptance of the reality of Israeli existence, if not Israel's right to exist.

The dramatic turn of events in the Arab world from the Iran-Iraq war, the violence in Mecca by radical Iranians, the declining influence of the PLO, and the threat to Persian Gulf oil exports from Iranian attacks provides the United States with the latitude to improve its relations with non-radical Arab states without doing so at the expense of Israel. But it likewise provides an opportunity for improved American strategic ties with Israel without jeopardizing traditional American interests in the Arab world.^{5/} Traditionalist Arab states need U.S. muscle for the survival of their regimes.

Moreover, the dramatic decline in oil prices over the past few years, from \$32 per barrel in 1982 to \$16 per barrel today has not only been a blessing to the U.S. and Israeli economies, it also has mirrored a decline in Arab leverage over United States policy in the Middle East I witnessed in the White House. This likewise provides more freedom of movement for U.S. policy towards Israel.

In point of fact, Israeli and traditionalist Arab regimes have a convergence of strategic interests because of Iran. Khomeini threatens them as his Hezbollah in Lebanon threatens Israeli tranquility on her northern borders and as his picture in the West Bank and Gaza houses signals a radicalization of many young Palestinians in Israel's back door.

Moreover, these common strategic concerns even extend to oil, once a weapon used against the U.S. and Israel. Within a short time, a new pipeline in Saudi Arabia will permit the export of up to 4 million barrels of oil per day from the Red Sea. Iraq depends on a pipeline linkage as well. These will be possible targets of Iranian terrorists and can be implicitly protected by Israeli intelligence capabilities. Military hardware for Iraq pours through the Jordanian port of Aqaba, just across the Red Sea from Eilat. Israel and non-radical Arab states have a common interest in Red Sea security.

The regional environment is significantly different than in years past. In its early years, Israel had to reach to the periphery of the Middle East for friends--Iran, Ethiopia, Turkey. Now with the change of regimes in Iran and Ethiopia, the formal peace with Egypt, the de facto state of non-belligerence with Jordan, and the points of implicit Israeli-traditionalist Arab strategic convergence, Israel's opportunities exist more readily with her immediate neighbors.

The U.S. can have a strategic partnership of the proper proportions with Israel and strengthen its ties to traditionalist Arabs if both countries recognize the opportunities rather than exaggerate risks.

4. The rise of Mikhael Gorbachev has led to a more aggressive, sophisticated, and subtle Soviet policy in the Middle East which, over time, could place strains on the budding U.S.-Israel alliance, unless steps are taken to solidify it, because America may feel pressured to compete with the Soviets for Arab affections. It has been a prime tenet of U.S. strategic policy in the Middle East for years to be the indispensable third party between the Arabs and Israelis, the only genuine broker.^{6/} It seems clear that the Soviet Union has similar designs. Gorbachev's stern public warning to Syrian President Assad in his 1987 Moscow visit that the absence of Soviet relations with Israel was an "abnormal" situation and the low-level diplomatic group sent to Israel are the beginnings of a modest opening to Israel. On the Arab side, the establishment of diplomatic relations with Oman and the United Arab Emirates, its increased contacts with Saudi Arabia, its proposed arms sale to Jordan after the U.S. turn down, and its write down of Egyptian military debt show a dynamic effort to woo pro-western, anti-Communist regimes.

The successful conclusion of the Washington summit throws a further question mark into future Middle East policies by the superpowers. Will it entice the U.S. into another joint U.S.-Soviet peace effort, such as the abortive one in 1977 under President Carter? Will the ultimate price of a restructure of

Soviet diplomatic relations with the U.S. be an insistence on a more neutral Israel as in its earliest years? Israel, of course, must be sensitive to offending the Soviet Union as it looks toward a possible restoration of relations and as it holds the trump card of Soviet Jewry. But a more benign Soviet-American climate may likewise make possible closer Israeli-U.S. cooperation without jeopardizing future relations with the U.S.S.R. There can be no Soviet misunderstanding even now that Israel is firmly in the western camp. Any decision to release more Soviet Jews--50,000 were released in 1979 when I was in the White House--will depend much more on the perceived advantage this may provide the Soviets in America, where they seek access to greater trade benefits and a Jackson-Vanik waiver, than on any calculation of its impact on relations with Israel. In order to continue to pursue a deepening of the strategic relationship while this Administration remains in office it is important to recognize that despite a recent leveling off of Soviet sophisticated weaponry for Syria, there has been an enormous growth in Soviet military presence in Syria. There can be no question Syria is the principle strategic asset and partner of the Soviets in the Middle East. The Soviets have a major naval base at Tartus in the Mediterranean, forward airbases, a coordinated air defense system with sophisticated Soviet missiles with the range to strike at the heart of Israel and an increased Soviet airlift capability in Syria.

5. There is still one year left in the Reagan Administration to consolidate Israel's strategic gains, and the 1988 election season in the United States will lead our presidential candidates of both parties to propose politically attractive policies toward Israel to appeal to Israel's friends in the U.S.

Campaign pledges are a crucial factor in what eventually become presidential policies. Already Senator Bob Dole (R-Kans.), the Republican Minority Leader, proposed in a speech to the National Jewish Coalition that the United States "begin exploring with Israel in a more comprehensive and concrete way--and in cooperation with our NATO and Asian allies--a new level of strategic partnership."7/

Rather than the sterile repetitions of pledges to move the U.S. Embassy to Jerusalem, the 1988 American presidential campaign should see the candidates discuss America's strategic interests in Israel and ways to assure that the progress of the Reagan years is not cast aside, either willfully or through neglect.

But just as a great debate--on the Israeli side as well as the U.S. side--should begin on concrete ways to strengthen U.S.-Israeli relations, it should not be forgotten that the Reagan Administration still has twelve months to run. The President and Secretary Shultz may have a special interest in locking in their legacy with Israel.

A PRIMER ON U.S.-ISRAEL RELATIONS

To discuss the future of United States-Israel relations it is necessary to have an understanding of their evolution since the founding of the new State 40 years ago.^{8/} Of course, it would take a separate speech, indeed a book, to do it justice. I have provided as an Attachment to my speech a thumbnail sketch of the crucial periods of the relationship. I simply will make two general points here about the history of this most unique relationship between history's most powerful democracy and one of its smallest.

First, the bilateral relationship has evolved from one of initial coolness to one of increasing warmth from President to President without compromising American interests in the Arab world. What was once a thin and fragile thread connecting the two countries has grown thicker and stronger over the decades, until it has been woven into a beautiful coat of many colors which cloaks the special relationship between the countries. Despite the tensions and disagreements which arise in every Administration, there has been a basic continuum of improved relations. Yet better U.S. relations with Israel did not damage the legitimate American interests in the Arab world. If anything it has led Arab countries to press the U.S. for comparable benefits more than to insist they be denied to Israel.

The first phase I call "the distant years",^{9/} from 1948 to 1960, when Israel was kept at arms length. President Truman is revered--and properly so--for recognizing Israel shortly after its declaration of independence in 1947. This was done over the vehement objection of perhaps America's greatest Secretary of State, George Marshall, who argued that it would threaten U.S. economic and security interests in the Arab world.

It is less remembered that he imposed an arms embargo on Israel during its time of maximum peril, later embodied in the 1950 Tripartite Declaration.

The guiding force behind U.S. foreign policy at the time was the idea of "containment"--limiting the Soviet sphere of influence. In 1947, Ben Gurion and Sharett met at a secret conference in Washington with Truman, Acheson, and Morgenthau. There the Israeli officials accepted the "Morgenthau-Acheson

Plan"--a proposal to cement a pact between Arab states and Israel to keep communism out of the Middle East. Although the policy did not evolve further, it underscored the East-West, rather than regional, focus of the U.S.^{10/} This may be perhaps the earliest evidence of strategic cooperation, although it was aborted.

The Eisenhower years were chilly ones as the Eisenhower-Dulles policy, at the height of the Cold War, was to organize Arab and Moslem countries into the Baghdad Pact to fight Soviet penetration. An Israeli request in 1953 for a \$75 million loan was rejected. The vehemence of President Eisenhower's reaction to the Israeli action at Suez in 1956 showed little sensitivity to Israel's security concerns and he required an Israeli withdrawal without asking for Egyptian peace concessions. Nor did he respond to Soviet threats against Israel, which included a diplomatic note to Israel that questioned its future existence.

1961 to 1980 were "the evolving years" when a deeper, closer relationship between the U.S. and Israel developed.^{11/} Yet Israel remained more a moral burden than a perceived asset. President Kennedy symbolized the evolving relationship by breaking the arms embargo with the sale of defensive Hawk surface-to-surface anti-aircraft missiles to Israel; yet he would only see Israeli Prime Minister Ben Gurion in a private capacity in New York.

President Johnson moved the relationship forward with Texas-sized strides. He hosted Levi Eshkol in the first public visit by an Israeli prime minister; sold offensive weapons to Israel; and reacted to Israel's occupation of Arab territories after the 1967 Six Day War in ways that contrasted sharply with Eisenhower at Suez a decade earlier. Now Israeli withdrawal would be contingent on Arab recognition and secure and recognized boundaries--a quantum advance. Soviet threats were met by movement of the Sixth Fleet, not by the silence of the Eisenhower Administration.

The Nixon-Ford-Kissinger period, which former Ambassador Sam Lewis calls the period of "Realpolitik"^{12/} was another chapter in the evolution of warmer and more intimate relations. The U.S. used Israel for the first time in 1970 to directly advance America's strategic interests by asking Israel to take steps to quell the threat of a Syrian invasion of Jordan, thereby protecting a pro-American Arab regime still in an official state of war with Israel. This demonstrated Israel's strategic value for the first time. It also eased the sale of arms to Israel, which, even after the arms embargo was ended had been a source of great controversy.

After the initial decision, President Nixon ordered the most massive U.S. airlift since the Berlin blockade--566 flights from the U.S. carrying 72,000 tons of equipment--at the height of Israel's peril in the 1973 Yom Kippur War. Soviet threats at Israel were met by a virtually unprecedented worldwide troop alert from President Nixon. A 1975 Memorandum of Agreement between Secretary of State Kissinger and Foreign Minister Allon committed the U.S. not to negotiate with the PLO unless it recognized relevant U.N. resolutions and recognized Israel, and provided assurances against an oil cut-off. Moreover, the U.S. became a tacit guarantor of the first and second Egyptian-Israeli disengagement agreements in January 1974 and September 1975, with U.S. aerial reconnaissance missions and other verification responsibilities. But Realpolitik did not include a systematic view of Israel as an on-going strategic asset to the U.S.

The Carter years, despite the tensions between President Carter and Prime Minister Begin, further solidified the U.S.-Israel relationship. The Sixth Fleet paid a post-Camp David visit to Israel in 1978--a first. The 1979 Memorandum of Agreement between the Defense Secretary Harold Brown and Defense Minister Ezer Weizman initiated the significant amount of Israeli arms sales to the Pentagon. That same year, the United States effectively acted as a guarantor of the Israeli-Egyptian peace treaty, agreeing to provide support to Israel if an Egyptian violation of the treaty occurred.

A brief look at financial assistance levels underscored the progress in America's relations with Israel. Between 1948 and 1971, total U.S. aid to Israel averaged about \$60 million per year, for a total of \$1.5 billion overall, of which \$1.35 billion was economic and only \$162 million was military in nature--almost all in loans rather than grants.

The watershed was the 1973 Yom Kippur War. Immediately before the war, in Fiscal Year 1973, Israel received \$417 million in assistance. Immediately after the war, Congress voted an emergency appropriation to Israel, including a \$1.5 billion grant in military aid to rebuild the severely damaged Israeli military infrastructure.^{13/} A new era began.^{14/}

"Between 1974 and 1981, total U.S. aid to Israel amounted to \$18 billion--twelve times more than the country received from 1948 to 1973, a period three-and-one-half times as long. Of this amount, \$12.8 billion was for military assistance and \$5.2 billion for economic aid."^{15/}

By 1985 Israel was receiving \$2.6 billion and received an unprecedented emergency assistance grant of \$1.5 billion to help it over its financial crisis. Israel today receives \$3 billion

annually, \$1.8 billion in military aid, and \$1.2 billion in economic assistance. Israel gets one in every five dollars the U.S. provides the entire world in foreign aid.

But it is not only the huge increase in dollars which marks the dramatic improvement in the state of bilateral relations. The terms of the aid punctuate their uniqueness:^{16/}

- o Israel was the first country to receive highly favorable terms for repaying U.S. loans for military assistance.

- o Since 1974, Israel has received "cashflow financing" so Israel can pay for its U.S. weapons purchases in installments, something many countries may not do.

- o Israel was authorized to spend all of its U.S. grants before it uses any loan money, rather than having to spend them proportionately.

- o Since 1975, all of Israel's economic aid is provided by direct cash transfer rather than earmarked for specific purposes as is done with most countries.

- o Restrictions have been loosened for Israel on how American security assistance can be spent, permitting Israel to spend some \$300 million in U.S. military aid in Israel to bolster its defense industry.

- o Israel is now permitted to reduce the cost of weapons purchased with U.S. military aid by "offset" arrangements under which U.S. defense contractors selling to Israel must buy Israeli goods in return.

- o Just a few weeks ago, an amendment became a part of the Fiscal Year 1988 Continuing Resolution, sponsored by Senators Daniel Inouye (D-Hawaii) and Kasten (R-Wisc.), which would allow Israel, and other countries, to restructure their outstanding debt to the U.S., which could save Israel \$150 million per year.

The Reagan years, from 1981 through 1987, have been the "strategic years." President Reagan was the first American President to appreciate the possibilities of Israel making a major contribution to America's strategic interests.^{17/} His Administration added a strategic dimension to an increasingly close relationship. No one should understate the way in which the U.S.-Israel relationship changed under President Reagan and his two Secretaries of State, Haig and Shultz. Although relations between the two countries had warmed considerably, no President before Ronald Reagan called Israel an ally or saw it as a strategic asset. Some of President Carter's aides urged

repeatedly that he use these terms in describing Israel. But he, like his predecessors, refused. Once President Carter mentioned, presumably inadvertently, the term ally when he accepted Ambassador Evron's credentials,^{18/} but the White House press office quickly backpedaled. In point of fact, recent Presidents, including Jimmy Carter, did recognize and nurture a special relationship with Israel, but it tended to be a sentimental, charitable attitude one would have toward a weak sibling; a relationship which represented an important and necessary, but nevertheless a moral and diplomatic burden.

Ronald Reagan broke from this traditional American view of Israel.^{19/} His preoccupation with the conflict with the Soviet Union and its allies in every region of the world--Latin America (Nicaragua, El Salvador), Africa (Angola, Mozambique), and Asia (Cambodia, Afghanistan)--led him to see Israel as a reliable anti-Communist ally in the Middle East. He enunciated his distinctive view of Israel and the Middle East in various campaign speeches in 1979 and 1980, well before he was elected. Without denigrating his personal sympathies for Israel, he was primarily motivated by the notion that "the paramount American interest in the Middle East is to prevent the region from falling under the domination of the Soviet Union" and that "America's position in staving off Soviet penetration would be weaker without the political and military assets Israel provides." He disputed American policymakers who "downgrade Israel's geopolitical importance...as a military offset to the Soviet Union." He said bluntly that "the more critical issues dividing Arab states actually have little to do with Israel."^{20/} And he openly called Israel a "major strategic asset to America."^{21/} These were all major departures from prevailing U.S. governmental wisdom and marked a sharp departure from the notion that while the U.S. had an obligation to protect Israel, that Israel in turn had little to offer the U.S., and that the obligation, while essential, interfered with U.S. interests in the Arab states. This was reinforced by disappointment over the reluctance of traditionalist Arab regimes, such as Jordan and Saudi Arabia, to support the President's 1982 peace plan and their unwillingness to assist the U.S. effort in Lebanon.

A joint Memorandum of Understanding was signed on November 30, 1981, pledging the two countries "to act cooperatively" to deal with "the threat to peace and security of the region caused by the Soviet Union or Soviet-controlled forces." While this MOU was unilaterally suspended within two weeks, before the ink was barely dry, due to the decision by Israel to apply Israeli law to the Golan Heights, it nevertheless signaled a new phase in the bilateral relationship.

Two years later, overruling Secretary of Defense Weinberger and the Chairman of the Joint Chiefs of Staff, who had argued--incorrectly--that it would damage relations with the Arab world, President Reagan signed National Security Decision Directive (NSDD) 111 establishing the guidelines for strategic cooperation. In his departure statement for visiting Prime Minister Shamir, President Reagan announced the establishment of a Joint Political-Military Group (JPMG) to consider "combined planning, joint exercises, and requirements for prepositioning of U.S. equipment in Israel."

What has been accomplished since is little short of phenomenal and would be almost unimaginable only a decade ago:^{22/} a bureaucratic stake has been created in the U.S. government in continued strategic cooperation with Israel as the Pentagon appreciated for the first time the strategic role Israel can play in shoring up western defenses in the eastern Mediterranean area.

- o The JPMG has met twice a year since 1984. A Joint Security Assistance Planning Group established in 1986 meets annually to discuss aid levels in advance of the President's budget submission to Congress; a Joint Economic Development Group established in 1985 has provided a valuable forum for the discussion of Israel's economic problems.

- o The U.S. Navy now makes regular port calls in Haifa.

- o Joint air and sea exercises, including anti-submarine exercises, have been conducted on a regular basis.

- o Following the debacle in Lebanon where Secretary Weinberger refused to permit Israel to provide military aid to U.S. servicemen, an agreement was signed to permit Israeli medical assistance, and joint medical evacuation exercises have been held.

- o Israel agreed to the location of a major Voice of America (VOA) transmitter to be used to beam information into the Soviet Union.

- o Israel became one of the first countries to join in the Administration's Strategic Defense Initiative (SDI).

- o A unique Free Trade Agreement was signed in 1984 providing tariff-free access, over time, for the goods of each country in the other--the first such agreement with any nation. The Israeli agreement has now set the stage for the U.S.-Canada Free Trade Agreement recently completed.

o U.S. Navy fighter pilots from the U.S. Sixth Fleet train at Israeli bombing ranges in the Negev.^{23/}

o The Defense Department Authorization bill recently passed by Congress authorizes \$75 million for an ATBM system in which Israel will participate.

o Israel was designated a "major non-NATO ally" by the Administration in January, 1987, pursuant to the DOD authorization bill for fiscal year 1987.

o In 1986 there were \$200 million in Israeli defense exports to the U.S. and this year the final figures may reach \$300 million.

o Steps are being taken to prepare buildings and facilities for the pre-positioning of U.S. materiel in Israel, and negotiations continue on ways to assure U.S. use of Israeli military installations in a time of crisis, including appropriate contractual arrangements.

o And last, only two weeks ago in Washington, Secretary of Defense Carlucci and Defense Minister Rabin signed an important Memorandum of Understanding which substantially improves Israeli industry access to the Pentagon market by waiving Buy America requirements from all products from Israel, except those specifically excluded, thereby changing the burden of proof in Israel's favor.

Strategic cooperation itself is not a panacea nor does it always produce sound judgments. Indeed, one of the lessons of the Iran-Contra scandal and the arms sales to Iran must surely be that at times strategic cooperation can lead to decisions which are not in the strategic interest of either country. From the U.S. standpoint, the Iran-Contra affair exposed an effort to trade arms for hostages and to deal with a regime which had long since proven to be untrustworthy and opposed to American interests in the region--all contravening President Reagan's longheld policy of not dealing with terrorists. From Israel's standpoint, Israel was cooperating with a regime whose radical, fundamentalism directly threatened to destabilize the entire Middle East, radicalize the Shiites in Lebanon, and foment trouble on the West Bank.

It is important to recognize that there is a second facet to the U.S.-Israel relationship besides a continuous progression to a budding strategic partnership. While U.S. and Israeli strategic interests overlap and are symmetrical at many levels, they are not identical and indeed diverge at times, even today. The U.S. is a superpower with broad strategic interests in

projecting its influence around the globe. Israel is a regional power with immediate concerns of security in her own region. It has been American strategic doctrine long before the birth of the State of Israel, and it remains a prime tenet of strategic doctrine today, that the U.S. maintain close relations with Israel's enemies in the Arab world for reasons of trade, military markets, access to oil resources, geopolitical balance, and competition with the Soviet Union. The U.S. has used arms sales as a major factor in maintaining its influence in the Arab world.

U.S.-Israeli interests clash when America takes actions, such as the sale of F-16 and AWACs planes to Saudi Arabia, which Israel considers detrimental to her security or when Israel takes actions which threaten American interests in pro-western Arab nations. It is this divergent interest which resulted in sharp differences at Suez in 1956; the Nixon-Kissinger insistence that Israel not destroy the Egyptian 3rd Army in 1973; the Ford-Kissinger "reassessment" of U.S. military sales to Israel in 1975; various U.S. votes in the U.N., particularly the U.S. support for what was perceived as an anti-Israel resolution in 1980; the objections over the Israeli strike at the Iraqi nuclear facility, the application of Israeli law to the Golan Heights, and Israel's invasion of Lebanon in 1982.

Only in two instances has a major disagreement between the countries arisen for reasons unrelated to the direct action of one or the other relating to the Arabs--the inadvertent attack on the U.S.S. Liberty and the Pollard affair.

It is important to remember that the interests of the Reagan Administration in strategic cooperation with Israel were animated not by the Administration's concerns about the Arab threat to Israel--Israel's greatest strategic concern--but rather by the Reagan team's concerns about Soviet penetration in the Middle East. The 1981 MOU and the 1983 Reagan declaration are both explicitly directed at the need "to deter all threats from the Soviet Union to the region" (1981 Memorandum of Understanding on Strategic Cooperation) and "to the threats to our mutual interests posed by increased Soviet involvement in the Middle East" (1983 Reagan Declaration).

It is the different interests and attitudes of the two nations toward the Arab world which will continue to present a cloud, however small, over the U.S.-Israel relationship; which will make it difficult to achieve a full-blown alliance, at least until a comprehensive peace is reached between Israel and her Arab neighbors; and which will provide the potential for disagreements and friction.

Yet what is most remarkable about the unique bilateral relationship is that it has continued to flower despite such disparate views on such a central matter--relations with an Arab world much of which is threatening to Israel yet on friendly terms with the United States. The ties which bind the U.S. to Israel are rooted so deeply they have not been disturbed in a fundamental way by the different attitudes each has toward the Arabs. This is because what binds the U.S. and Israel together is a partnership of peoples united behind common values, not only overlapping security interests, as important as these are.

But what is equally important is that the increasingly intimate U.S.-Israel relationship has become more a matter of Arab envy than Arab anger. Even increasingly visible joint military exercises have not harmed U.S. interests in the Arab world. The sky will not fall in on U.S.-Arab relations so long as joint U.S.-Israel strategic cooperation is done in ways not designed to be provocative or embarrassing to the Arab states. The Arab world has adapted to the special relationship between the U.S. and Israel and to the strategic dimension which has developed over the past several years.

For those who measure relationships by cost-benefit analyses, the benefits of the strategic relationship with Israel were significantly underestimated and the costs to U.S. relations in the Arab world substantially overestimated. Iranian fundamentalism has enhanced Arab-U.S. cooperation at the very time Israeli-U.S. relations are at an all-time high.

The Arab world has been wary of overt military and political cooperation and alliances with the United States throughout the post-War period, even during times of distant U.S.-Israel ties. The fact is that Israel notwithstanding, traditionalist Arab states like Jordan, Egypt, Saudi Arabia, Morocco, Tunisia, and the Gulf countries, must rely on the defense umbrella of the United States to offset Soviet pressure or threats from radical Arab nations, like Syria and Libya.. This is particularly evident now with the rising threat of Iranian fundamentalism.

THE FUTURE--A STRATEGIC PARTNERSHIP

Despite the significant progress made over the past several years it should be the goal of the two nations to move from a rather narrowly based strategic cooperation to a broader strategic partnership and, ultimately over time, to a formal strategic alliance when and if a comprehensive peace can be reached with Israel's neighbors.

Progress in the direction of closer strategic relations must be done with care and prudence, being certain at each stage that the bureaucracies of the two nations are made to see the advantages of moving forward and that each step comports with the perceived strategic interests of the two countries. But this will not happen by itself or as the result of inertia. It can only come with the type of political leadership and clear political and policy signals President Reagan and Secretary Shultz have given to the U.S. bureaucracy.

The collapse of the 1981 MOU over Israel's Golan Heights law resulted not only from Israel's unilateral action which embarrassed the U.S. in the Arab world at a time it had elevated relations with Israel. It also resulted from having tried to take too great a leap forward before the U.S. bureaucracy was ready and without adequate groundwork having been laid; from the political judgments outrunning bureaucratic realities; and nervousness in the State and Defense Departments over Arab reactions. The strategic relationship cannot be artificially force-fed.24/

Formalizing a Strategic Partnership

But it is my belief that the unique confluence of events I have outlined, the steps taken to date on strategic cooperation, and the generally benign Arab attitude toward the U.S.-Israel cooperation make it both feasible and desirable from America's national security interests in the region and in a more secure Israel--and I believe in Israel's as well--to move to a broader strategic partnership now. It is also important to move now, because of the impending change in U.S. Administrations.

The view of Israel as a strategic asset and the concept of strategic cooperation between the two countries was not engraved for all time on the tablets at Mount Sinai. It is not God-given. It is a very new concept. It has come because of the personal outlook of this President and his Secretary of State, which the Reagan Administration, unlike its predecessors, to deemphasize solution of the Arab-Israeli conflict and to put the Palestinian problem on the back burner. There is no certainty, particularly with warming U.S. relations with the Soviet Union on the horizon, that the next President will see the Middle East in the same East-West context as President Reagan. He will more likely revert to the more traditional bureaucratic view of Israel as part of a regional Arab-Israeli conflict with the Palestinian problem at its core. He may feel the need to appoint a Special Negotiator to invigorate the peace process.

Strategic cooperation with Israel is not likely to be abandoned, regardless who the next President may be, because the U.S. bureaucracy and the American military have found that it is beneficial to their interests. But it can take the back seat now reserved by this Administration for the Palestinians and the peace process. We can depend on the next President to be friendly toward Israel. We cannot depend upon him viewing Israel in the same strategic light as President Reagan. By emphasizing Israel's contribution to western defenses in the eastern Mediterranean and the Soviets' significant presence in Syria, it is to be hoped that the next President will continue to value the budding strategic relationship, even if he does not share President Reagan's harsh view of Soviet intentions--or at least the views he held before the Gorbachev Summit. In addition, it must be remembered that most Arab states, including Egypt, have generally sought neutrality in the East-West conflict and have played the U.S. off against the Soviet Union. Israel, on the other hand, has long sought closer relations with Washington.

But the time to act is now to concretize, formalize, and broaden the strategic relationship and to prevent any backsliding by the next Administration.

Strategic cooperation rests on a narrow and fragile underpinning of military and intelligence cooperation, without adequate diplomatic, political and legal grounding, a view held even by some in the Administration who helped conceive it. Although it was crucial to start with military cooperation aimed at hostile threats to both the U.S. and Israel in the Eastern Mediterranean, a stronger diplomatic and political underpinning is essential to develop a desirable strategic partnership and a sense of common purpose--as NATO has built up over time. A political dialogue is essential to develop a common strategic conception about the Middle East, both with respect to external threats to and internal changes in the area. Currently, the only regular political dialogue between the two countries occurs once a year between the Under Secretary of State for Political Affairs and the Secretary General of the Foreign Ministry. A more high-level and intensive framework should be established.

A Memorandum of Understanding should be signed between the President of the United States and the Prime Minister of Israel--or the Secretary of State and the Foreign Minister--which would create a United States/Israel Council chaired by the Secretary of State and Minister of Foreign Affairs. The Council should meet at least semi-annually and serve as the focus of high-level regularized Joint Political Talks. The Council would institutionalize a regular, top-level, political dialogue designed to develop common assessments of evolving problems and dangers and to help assess prospects for peace in the region and

between Israel and their Arab neighbors. It would provide an over-arching political framework to the current ad hoc and parallel group of communities which have no formal status. Currently, the Israeli Foreign Ministry has had to fight to be represented on existing Committees. Thus, the Council would have subcommittees consisting of the existing Joint Political-Military Committee, Joint Security Assistance Planning Group, and Joint Economic Development Group. Over time, the Council might have a small permanent secretariat drawn from both governments.

High-level, formalized political talks could also serve as a useful forum to encourage the U.S. to take the lead in promoting quiet trilateral strategic coordination involving not only the U.S. and Israel, but countries like Turkey and Egypt, which share common interests with both countries regarding western interests in the eastern Mediterranean and the dangers of Islamic fundamentalism to the stability of the region.

The new Memorandum of Understanding would enumerate and consolidate what now exists largely in the rhetorical form:

-- The U.S. would recognize Israel formally as an ally and a strategic asset and Israel would signal its support for the U.S. in the eastern Mediterranean.

-- The current joint military, medical, and intelligence sharing criteria would be endorsed as a permanent part of the relationship, as would access by the U.S. to Israeli military facilities;

-- The commitment given verbally by various Administrations to maintain Israel's qualitative advantage in military equipment would be firmly stated;

-- The new Joint Political Talks and the current ad hoc committees would be institutionalized and formalized.

-- Israel would be treated as a NATO country for purposes of purchases to and from the U.S. government and for technology transfer²⁵/;

In addition, this strategic partnership could be formalized by having Congress incorporate the new Executive Agreement into statutory form, modeled after the Treaty of Friendship and Cooperation signed with Spain in 1982.

An MOU and accompanying statute would have many advantages:

o It would assure consolidation of the current strategic cooperation and continuation of the newly-formed mechanisms of cooperation, and could serve to formally supercede the suspended 1981 MOU. By creating a formal mechanism for diplomatic, political, and military discussions, a formal partnership agreement will help avoid fiascos like the Iranian arms sale. One of the lessons of that sad episode in U.S.-Israeli strategic cooperation is that decisions were made by both countries without going through formal governmental channels in either country. Thus, in the U.S., a Colonel on the National Security Staff could circumvent the Departments of State and Defense, and individuals in Israel could avoid the Foreign and Defense Ministries and set up a semi-private network to transfer arms to a hostile regime.

o It would add a much needed political dimension to the current narrowly-based cooperation.

o It would send a non-provocative signal to the Soviet Union and to the Arab world of U.S. support of Israel, even though it would not constitute a direct mutual security agreement.

o By treating Israel as a NATO ally for procurement purposes, Israel would avoid having to pay the non-recurring costs on major weapons systems like the F-16, which increases the price per plane by over 7 percent, and would have access to high technology transfers on less restrictive terms.

o It would give a greater legal underpinning to the current designation of Israel as a "major non-NATO ally," for Israel is declared an "ally" without any of the formalities required of one. The concept emerged from a May 1986 meeting between Defense Minister Rabin and Senators Nunn (D-Ga.) and Warner (R-Va.) as a way to provide Israel access to existing Defense Department funds and joint R&D efforts without increasing aid levels. This idea was incorporated into the Fiscal Year 1987 DOD authorization bill, but Israel was not actually mentioned. The Administration must designate the countries under this rubric each year by letters from the Secretary of State and Secretary of Defense. Nothing requires it to include Israel each year. The Administration, wanting to appear even-handed, added the term "and friends" so that Egypt could be included, along with Israel, South Korea, Australia, and Japan.

Moreover, a formalized U.S.-Israeli strategic partnership would help give impetus to progress on a variety of other important areas, some of particular importance to Israel's battered aircraft industry: co-production of American military products; more flexible restrictions on Israel's use of American security assistance, so additional funds, up to \$400 million per

year, could be spent in Israel; support for Israel's anti-tactical ballistic missile system (ATBM) as part of the President's "Star Wars" program; continuation of \$150 million in offsets by U.S. defense contractors in return for the sale of these products to Israel; a realistic opportunity to competitively bid for maintenance and service work on American NATO-based equipment now open only to European companies; additional funds for cooperative R&D with the United States; greater American flexibility on Israel's export of military products with U.S. components--such as Israel's interest in exporting the Kfir to Argentina; a separate line item appropriation for the Israeli standoff Popeye missile; and access by Israeli companies to the same classified Requests for Proposal provided for NATO countries.26/

No other individual item is of greater potential strategic value to both countries than finalizing the prepositioning of U.S. equipment in Israel, including re-supply and cost-sharing arrangements, and readying Israeli military facilities for U.S. use, for example, hardened runways for American airplanes. This will help the U.S. respond to crises in the Middle East and the Persian Gulf. It can help assure Israel against the near catastrophic delay during the Yom Kippur War in airlifting U.S. equipment to Israel, an airlift difficult to do directly from the U.S. because of landing right restrictions by American allies.27/ A formalized strategic partnership would make it easier for Israel to obtain the same right South Korea has to use the U.S. equipment itself in times of emergency.

Many of the Israelis with whom I have talked eschew a more formalized relationship, believing that it would only represent a "scrap of paper" hardly worth the effort. They point to the suspension of the 1981 MOU and to the empty Eisenhower assurance during the 1956 Suez crisis to help keep the Straits of Tinen open--as assurance disregarded when Egyptian President Nasser closed the Straits to Israeli shipping in 1967. I disagree. The U.S., unlike Israel, is a nation whose history began with a piece of paper, the U.S. Constitution. We Americans are legalistic in our approach to matters. Documents and agreements matter. For sure, an agreement between nations must constantly be reinvigorated and given meaning, as the suspended 1981 MOU underscored. But it is far harder and the costs far greater for a country like the United States, which attaches such importance to written commitments, to walk away and abandon written promises than from mere verbal assurances. Indeed, one of the problems in 1967 was the absence of a formalized, written understanding between the two countries after the Suez invasion.

The defense-related MOU's of 1979, 1984, and 1987, provide evidence of the value of written agreements. But the agreement most frequently used by Israel has been the 1975 Kissinger-Allon MOA on non-recognition of the PLO. So too the type of MOU and statute I have suggested is harder for a subsequent President of the United States to ignore than the current arrangements.

The U.S. respects our standing treaty obligations, like the Rio Treaty, which Presidents from John Kennedy to Ronald Reagan have expressly invoked in situations like the Cuban Missile Crisis and the invasion of Grenada.

My discussions with top current and former officials on both sides make it clear that neither sees this in its interests.

American officials object because:

- o A mutual security agreement to be of significant value to Israel would have to involve U.S. guarantees against Arab attack and would be seen as a direct provocation to the Arab world, as the U.S. taking sides in advance of hostilities;

- o It would involve the U.S. in a major new security obligation at a time of shrinking U.S. resources;

- o Such an obligation would require extremely difficult judgments by the United States given the uncertainty of Israel's boundaries, the murky area of civil insurrections, and Israel's use of preemptive defensive measures.

- o For all of America's support for Israel, stationing of U.S. troops in a Middle East nation, at least before a final peace was achieved, would engender strong domestic opposition in the U.S.

Israelis tell me almost unanimously that Israel:28/

- o Does not wish to be obligated to defend U.S. interests in Europe or around the world in case of a superpower conflict, although there is no question it would assist America.

- o Fears such an agreement would undercut its own sense of self-confidence and independence, and sees a pact as a sign of weakness.

- o Believes a pact would limit Israel's flexible and expansive concept of self-defense, which includes preemptive action like the bombing of the PLO headquarters in Tunis, the Iraqi nuclear facility strike, or the invasion of Lebanon, by requiring explicit or tacit prior U.S. approval.

- o Thinks it would create tensions with the U.S. over a host of issues, including Israeli handling of the low-intensity civil warfare on the West Bank and the Gaza Strip and the presence of a large scale U.S. contingent of soldiers in a small country.

- o Recognizes the value of such a pact would arise only if it directly protected Israel against an Arab attack, something the U.S. is unlikely to provide in writing.

- o Is concerned it could impede a restoration of relations with the Soviet Union.

- o Sees such a pact as being conditioned on major territorial concessions, thereby substituting vague "guarantees" for the additional territory necessary for self-defense. In addition it would require a definition of Israel's final boundaries.

All of this is somewhat ironic from the Israeli perspective because in Israel's early years one of Prime Minister Ben Gurion's chief ambitions was to achieve just such a security guarantee from the U.S., which he considered indispensable to Israel's security. He proposed an alliance to the Eisenhower Administration in 1955. The Israeli Cabinet at the time indicated "Israel will continue to demand guarantees in a mutual treaty in which each side promises to come to the assistance of the other if attacked." American Jewish leaders and the Israeli Ambassador pressed for a U.S. guarantee of Israel's borders.^{29/} The change in attitude resulted from the acquisition of additional territories after the 1967 War, which gave Israel more defensible borders, and a growing military might.

There have been several instances in which American Administrations have offered a security guarantee, but they were tied to territorial concessions by Israel. The first was from Secretary of State Dulles in August, 1955, who indicated that after an agreement on boundaries and other problems President Eisenhower "would recommend that the United States join in formal treaty engagements to prevent or thwart any effort by either side to alter by force the boundaries between Israel and its Arab neighbors."^{30/} Another was made in 1968 in the aftermath of the Six Day War by President Johnson to Eppie Evron, then the D.C.M. at the Israeli Embassy in Washington, via Hal Saunders, then a member of the National Security Council.^{31/} A third was made by President Carter to Prime Minister Begin, in my presence, in 1978, as an inducement to flexibility on future peace talks. During the 1978-1979 period there was a top-level in-house exercise by the Carter State Department, initiated by Secretary of State Vance, to draft a mutual security treaty. Various

models were studied to see which would be appropriate. Secretary Vance and the late Moshe Dayan, then Israeli Defense Minister, specifically discussed the possibility. Because Congress would never ratify a security treaty which created a totally self-enforcing security guarantee and the most the U.S. could commit to do was consult and obtain congressional approval for an intervention, Dayan lost interest in the proposition.^{32/} In each case, Israel turned the offer down because it appeared to trade generalized American guarantees for defensible borders. Indeed, Israelis with good memories--and that is most Israelis--will remember that some Americans who were early supporters of security guarantees for Israel were never known as champions of Israel, such as Senator J. William Fulbright. Senator Fulbright in 1970 proposed dual guarantees--a bilateral security pact by the U.S. to defend Israel by military force, if necessary, within her 1967 boundaries, linked to a second U.N. guarantee.^{33/}

Nevertheless, there may well come a time when America bases and/or a mutual security treaty are important as an additional measure of assurance to Israel--if Israel wished to have it. But this would be as part of a comprehensive peace treaty, not in lieu of but to supplement bilateral peace agreements involving defined and defensible borders for Israel. This would be much less provocative to Arab nations willing to sign a peace treaty with Israel, when internationally accepted borders are established. Moreover, since the 1967 War, U.S. policy has supported security guarantees, but only as a supplement to not a substitute for security arrangements acceptable to Israel written into a peace settlement.^{34/} The basic security had to be provided by the agreement between the parties. This would be much less provocative to Arab nations willing to sign a peace treaty with Israel when internationally-agreed borders are established.

This is in effect what happened with the first and second Egyptian-Israeli Sinai disengagement agreements and now in the Egypt-Israel Peace Treaty. America became a de facto guarantor of the disengagements, with aerial reconnaissance by the U.S., and verification of Israeli and Egyptian early warning stations in the Sinai.^{35/}

After the Israeli withdrawal from Sinai in 1982, the U.S. increased its involvement in Sinai peace keeping activities, as part of the Multinational Force and Observers. The MFO operates checkpoints and reconnaissance patrols and observation posts; verifies compliance with the Treaty at least twice a month; and insures free navigation through the Strait of Tiran.

This is a model which could be used in the Golon Heights and in the territories as an adjunct to peace treaties if a territorial settlement were worked out. Even an Israeli-Jordanian joint condominium on the West Bank could adopt features of the MFO plan.

In any event, the inapplicability of a full-blown mutual security treaty in today's environment should not serve as an excuse to fail to promptly formalize a strategic partnership through an MOU and accompanying statute.

CONCLUSION: ISRAELI OBLIGATIONS

As the U.S.-Israeli strategic relationship hopefully matures and grows over the next several years, it inevitably will raise the issue of Israeli obligations. In a strategic partnership both sides must bring something to the table--and both now do. The U.S. supplies money and equipment as well as political and moral support. Israel supplies firm support for U.S. foreign policies in the United Nations, in the Middle East and Gulf regions, important intelligence information on Soviet activities, radical Arab intentions, and terrorist groups in the area, access to Israeli facilities, like the Port of Haifa, and field testing of Soviet weapons.^{36/}

But as the U.S. is asked to contribute more, for example in defense purchases from Israel, as the missing diplomatic and political dimension is added, and as the U.S. and Israel move closer to an actual partnership, de facto or formal, three things must be recognized clearly.

First, a strategic partnership can only flourish in an atmosphere of mutual trust and confidence. The Pollard affair was a serious setback. As Israel and the U.S. begin to see each other as true allies, they must act like it by not spying on each other. Allies do collect as much information as they can about other allies through regular channels. But using a paid spy in the employ of the U.S. government is beyond the pale. Mechanisms must be created in Israel to prevent future incidents from occurring, just as the U.S. must not do so in Israel (if, the U.S. ever did so at all, as Senator David Durenberger (R-Minn.), former Chairman of the Senate Committee alleged). The psychology of the Jewish underground, in which no one on the outside is considered a true ally and everyone is suspected, was justified in the past. It may still be justified for many other countries. But it is a damaging mindset in dealing with the U.S., which has shown its loyalty and friendship for so many years. The Pollard affair cost Israel dearly. It complicated the already grave budget problems with the 1986 efforts of Senators Inouye and Kasten to reduce Israel's blended average interest rates on its

U.S. debt to then-prevailing lower rates, with a potential savings of over \$250 million annually. More generally, it created a sense of mistrust within the very U.S. bureaucracies whose support is so critical to the future of the strategic relationship between Israel and America.

Second, while Israel should not cede its freedom of action and must have the flexibility to respond swiftly and surely to security threats, and to express its political opinions in the U.S. on U.S. policy it considers damaging to its security needs, the views and strategic interests of the U.S. must be carefully weighed in the balance. While this is certainly done now, the more intimate the relationship becomes the more the need becomes for factoring in the interests of the other partner. A husband tells more to his wife than to his mother-in-law and considers his brother's interests above those of a more distant cousin.

In this respect, as the strategic partnership develops, Israel must be willing to consider a more expansive view of American interests in the region, particularly its long-standing interest in maintaining close relations with pro-western, if overtly anti-Israel, Arab states. This does not mean acquiescing in U.S. actions which Israel, in the exercise of its hard-won sovereignty, believes are directly detrimental to her interests. But it does mean recognizing the difference between the proposed sale of F-16's to Jordan, right on Israel's doorstep, from the proposed sale of 16 Stinger missiles to Bahrain, a non-contiguous state, at a time the U.S. is working hard at achieving Gulf State cooperation--and not opposing each with equal vociferousness. Israel will need to be more discriminating on the issues on which it decides to go to the mat with the U.S. It also must appreciate the contradictory, Janus-like nature of U.S. policy in the Middle East, seeking friendship on the one hand with Israel and on the other with pro-western Arab countries in a state of war with Israel.^{37/} In this respect, it was heartening to hear Prime Shamir's public endorsement of the Reagan Administration's Gulf policy in his November visit to Washington even though this entailed close cooperation with Kuwait and other Arab Gulf states.

Neither a partnership nor a full-blown alliance means a forced agreement on every issue. The U.S. has major differences with her NATO allies on many important matters. But it does mean making a maximum effort to support the interests of the other partner where that does not directly effect one's own vital interests. Currently, no mechanism exists to develop a shared approach to the region and it is that toward which a U.S.-Israel Council should devote its energies.

Third, it must always be remembered that the relationship between the two nations rests on something more intangible, yet more fundamental than guns and bullets, strategy and tactics, intelligence and military cooperation, or common enemies--that is shared Judeo-Christian values and principles.^{38/} These are the democratic values for which the United States for 200 years and Israel for 50 have stood--majority rule, free speech and open expression, respect for human dignity, due process of law, protection of the rights of minorities.

After all, the U.S. shares strategic interests outside its NATO alliance with countries from Saudi Arabia to Pakistan, from South Korea to Egypt. Israel's strategic importance to the U.S., while very real and very important, is shared by other countries. But its relationship with Israel has a special, even mystical quality, matched only by U.S. affection with America's motherland, England.

It was a special relationship well before President Reagan introduced a strategic dimension to it, a strategic dimension policy elites understand better than the public at large. It is special because the American people recognize Israel's biblical ties to a Holy Land which play on the heartstrings of Jew and non-Jew alike in America; because of Israel's rebirth from the ashes of a World War America helped win and whose death camps American soldiers saw face-to-face; and because Israel represents the values America holds so dear in a region where the disregard for these values is so evident by Israel's neighbors. In a cruel and compromising world, Israel is seen as trying to fulfill Isaiah's admonition to be a "light unto the nations." When Israel has taken actions it felt necessary which were at cross-purposes with its own strategic interests, it has been the foundation stone of shared beliefs which has maintained positive relations. This was demonstrated, as one Israeli scholar noted, when a close relationship endured during the time the Reagan Administration was attempting to build a strategic consensus and Israel took steps detrimental to that effort--from bombing the Iraqi nuclear reactor to the application of Israeli law to the Golon Heights and to the invasion of Lebanon.^{39/}

As Israel struggles with its own future, its boundaries, its security concerns, its Palestinian dilemma, its dealings with Israeli Arabs, indeed as Israel defines its own identity, it is crucially important that its democratic values not be compromised; for this in turn would compromise Israel's strategic relationship.

It is for this reason that American friends of Israel are so concerned by proposals to solve the Palestinian problem by mass expulsions or payments to Palestinians to leave, as some in Israel have suggested.

It is not my place to tell Israel how to solve its Palestinian problem or how to define its boundaries. But I can tell you that policies which are perceived by Americans as anti-democratic will make it difficult for a strategic partnership to flourish as it should. Americans recognize that Israel faces a unique problem of maintaining security and democracy at the same time, making perfection impossible, as the recent Shin Beth disclosures made clear. But as the broader Arab-Israeli conflict abates and turns into more of a communal dispute between Israelis and Palestinians, Israel's friends in the United States will wait with great anticipation to see Israel solve its problems while remaining both a Jewish state and a democratic bastion.

The support for Israel in America does not derive, as some of Israel's enemies believe, from the power of American Jews. It rests on the broad shoulders of American public opinion. It is upon these shoulders that the Reagan Administration and Israeli leaders have begun to erect a strategic relationship. It is upon these shoulders that we must broaden, deepen, and formalize that budding relationship into a full-scale partnership.

CONCLUSION

The U.S. and Israel should use the concluding months of the Reagan Administration to put into place the superstructure for a broadened strategic partnership which will be durable enough to transcend different Presidents and the inevitable divisions which arise inevitably between any two nations. This would be fitting legacy for the Reagan-Peres-Shamir years.

* * * * *

FOOTNOTES

1. See speech by Thomas A. Dine, "The Revolution in U.S.-Israel Relations," April 6, 1986, p. 8.
2. Office of Management and Budget, Budget of the U.S. Government--Fiscal Year 1988. January 5, 1987. Reprinted in CRS Report No. 87-16F, p. 14.
3. Ibid, p. 16.
4. The New York Times, December 8, 1987, p. A29. The portion quoted is the paper's paraphrase of his comments. Mr. Taft himself was quoted as stating that these reductions "will result in a defense program that will have more risks than we would like to see and a smaller, less capable force than we would like to see."
5. See Daniel Pipes, speech of "The Mideast's New No. 1 Problem," The New York Times, November 29, 1987, p. E7.
6. Conversation with Joseph Sisco, former UnderSecretary of State for Political Affairs, former Assistant Secretary for the Near East, United States Department of State, December 16, 1987.
7. Senator Bob Dole, National Jewish Coalition, April 30, 1987, p. 1, "U.S.-Israeli Relations: Exploring the Strategic Relationship."
8. See for an insightful analysis, Samuel Lewis, "An American Perspective on Strategic Cooperation," Strategy and Defense in the Eastern Mediterranean: An American-Israeli Dialogue (The Washington Institute for Near East Policy), July 1986, pp. 89-104.
9. Address by Stuart E. Eizenstat, "The United States and Israel's Economic Crisis," to the Institute on American Jewish-Israeli Relations of the American Jewish Committee, Jerusalem, January 31, 1985; see also address by Stuart E. Eizenstat, Ben Gurion Memorial Ceremony, Sde Boker, November 13, 1985.
10. I. Rabinovich and J. Reinharz, Israel in the Middle East, pp. 76-77.
11. Former U.S. Ambassador to Israel Samuel Lewis calls the period from 1960 to 1980 one of "friendly evenhandedness" in his excellent analysis of the history of U.S.-Israel relations.

12. Ibid, p. 95.
13. Kenneth Jacobson, U.S. Aid to the Middle East: A Look Back, A Look Ahead, Anti-Defamation League of B'nai B'rith (January 1983), p. 6.
14. The huge debt burden created for Israel as a result of the military loans which followed became an economic albatross around Israel's neck and were one factor in Israel's economic crisis in the early 1980's. See my article, "Israel's Economic Crisis: What Israel Must Do," Commentary magazine, Vol. 79, No. 4, April 1985.
15. Ibid, p. 15.
16. Congressional Quarterly, December 29, 1984, p. 3163; see also, Stuart E. Eizenstat, "Israel's Economic Crisis: What Israel Must Do," Commentary magazine, Vol. 79, No. 4, April 1985, pp. 15-21.
17. For an excellent description of the military benefits the U.S. derives from Israel, see Steven L. Spiegel, "U.S. Relations With Israel: The Military Benefit," Orbis, Vol. 30, No. 3, Fall 1986, pp. 475-497.
18. Conversation with Ambassador Ephraim Evron, December 7, 1987.
19. See speech of Vice President George Bush, Neshiva University, December 15, 1985, New York City, p. 5.
20. Article by Ronald Reagan in The Washington Post, August 5, 1979, collected in The Reagan Administration and Israel, Toby Dershowitz, editor, 1987, pp. 3-6; speech by Ronald Reagan, March 8, 1980.
21. Ibid, pp. 6-9.
22. For a comprehensive chronology since 1983, see Policy Focus, Washington Institute for Near East Policy, Issue Number 3, September, 1986, p. 2.
23. Speech by Thomas A. Dine, "The Revolution in U.S.-Israel Relations," April 6, 1986, p. 7, Washington, D.C.
24. See Menachem Meron, "An Israeli Perspective on Strategic Cooperation," Strategy and Defense in the Eastern Mediterranean: An American-Israeli Dialogue, (The Washington Institute for Near East Policy), July 1986, Jerusalem, Israel, p.108; Samuel Lewis, "An American Perspective on Strategic

Cooperation," Ibid, p. 101-102.

25. It would likewise be useful to have a parallel diplomatic Memorandum of Understanding to help reassure Israel as both the U.S. and Israel look forward to the predictable effort the next Administration will make at the beginning of its term to reinvigorate the peace process. In advance of a serious effort at peace talks a separate MOU would establish certain parameters and likewise codify what various Presidents have verbally pledged over the years: non-recognition of the PLO; opposition to the creation of an independent Palestinian state; U.S. opposition to an imposed solution in the region; and involvement of only those nations or entities in any Middle East peace process agreed upon by both the U.S. and Israel.

26. See speech of Thomas A. Dine, "A New Direction in U.S.-Israel Relations," Chicago, Illinois, November 1, 1987, pp. 3-4.

27. Only the airbase of Portugal in the Azores was made available in 1973 at the height of Israel's worst military threat since the War of Independence.

28. See Yitzhak Rabin, "The Principles of the U.S.-Israel Relationship," Strategy and Defense in the Eastern Mediterranean: An American-Israeli Dialogue, (The Washington Institute for Near East Policy), July, 1986, Jerusalem, Israel, pp. 81-82.

29. Conversation with Professor Avner Yaniv on December 1, 1987; see Avner Yaniv, Deterrence Without the Bomb (Lexington Books), 1987, pp. 48-54, 88-96, 152-157, 214-222. See N. A. Pelcovits, "Security Guarantees in a Middle East Settlement," Sage Policy Papers, Foreign Policy Research Institute, 1976, p. 13.

30. Cited in N.A. Pelcovits, "Security Guarantees in a Middle East Settlement," Sage Policy Papers, Foreign Policy Research Institute, 1976, pp. 3-4.

31. Conversation with Ambassador Ephraim Evron, December 7, 1987.

32. Conversation with former U.S. Ambassador to Israel Sam Lewis, November 25, 1987.

33. N. A. Pelcovits, supra, p. 4.

34. N. A. Pelcovits, supra, pp. 8-9.

35. Ibid, p. 10.

36. For an excellent, in-depth analysis of many of the ways Israel contributes to U.S. strategic interests, see AIPAC Papers on U.S.-Israel Relations, particularly AIPAC Paper No. 1, "The Strategic Value of Israel," by Steven J. Rosen; AIPAC Paper No. 4, "Israel and the U.S. Navy," by W. Seth Carus; AIPAC Paper No. 5, "Israeli Medical Support for the U.S. Armed Forces," by Stephen P. Glick; AIPAC Paper No. 8, "U.S. Procurement of Israeli Defense Goods and Services," by W. Seth Carus. These provided powerful intellectual arguments to the concept of an Israeli-U.S. strategic relationship.

37. Shai Feldman, "The United States as a Challenge for Israeli Policy," speech in Tel Aviv, June 28-July 1, 1987. See Shai Feldman, "The United States as a Challenge for Israeli Policy," speech in Tel Aviv, June 28-July 1, 1987, for an excellent discussion of the importance of Israel's democratic values.

38. See Yitzhak Rabin, Ibid, pp. 84, 87.

39. Ibid, Feldman, p. 5.

ACKNOWLEDGEMENT

Mr. Eizenstat is also indebted to the following people who thoughtfully discussed with me their perspectives on the issues in this paper: Nimrod Novick, a top aide to Israeli Foreign Minister Peres; Dr. David Naveh, Technion (Israel Institute of Technology); Steve Rosen, Howard Kohn, Doug Bloomfield, Alan Platt of the American Israel Public Affairs Committee; Zvi Rafia, a former official of the Israeli Foreign Ministry; Phil Wilcox, the head of the Israeli Desk at the U.S. Department of State; Samuel Lewis, former U.S. Ambassador to Israel; John Ritch, Senate Foreign Relations Committee staff; Avner Yaniv, Department of Political Science, Haifa University; Oded Eran (Deputy Chief of Mission), Pinchas Dror (Economic Minister), Neville Lamdan (Congressional Relations) of the Israeli Embassy in Washington, D.C.; Martin Indyk and Seth Camus of the Washington Institute for Near East Policy; Dennis Ross, who directs Middle East policy for the National Security Council; Hanon Bar-On, former Deputy Director of the Foreign Ministry of Israel; Nat Pelcovits, a former research fellow at The Johns Hopkins School of Advanced International Studies; Joseph Sisco, former UnderSecretary of State for Political Affairs and former Assistant Secretary of State for Near Eastern and South Asian Affairs. However, the views and recommendations in this paper were purely those of Mr. Eizenstat.

CHRONOLOGY OF U.S.-ISRAELI RELATIONS

1946: President Truman includes Israel in a regional arms embargo. The Soviet Union allows Czechoslovakia to sell Israel weapons.

October 4, 1946: Truman calls in "Yom Kippur speech" for a compromise between the British partition plan and the Zionist plan.

1947: Ben-Gurion and Sharett hold a secret conference with Truman, Acheson and Morgenthau: agree on the "Morgenthau-Acheson plan" -- a proposal to forge a pact between Israel and Arab states to keep communism out of the area. No serious diplomatic attempt followed.

November 1947: U.S. votes in UN General Assembly for partition of Palestine.

May 14, 1948: President Truman recognizes the State of Israel.

May 25, 1950: Tripartite Declaration: U.S.-British-French effort to coordinate arms sales to the Middle East. It proclaimed their determination to act within and outside the U.N. to oppose attempts to modify the armistice boundaries by force; to prevent any imbalance in armaments; and a promise to supply Israel and the Arab countries with enough weapons to meet their self-defense needs and the defense of the area as a whole.

1952: U.S. and Israel enter into a formal military assistance relationship.

1953: Israel's request for a \$75 million loan is turned down; U.S. withholds the disbursement of economic aid because of Israel's noncompliance with a U.N. Truce Supervision Commission injunction to halt work on a Jordan River hydroelectric project.

1954: NATO turns down an Israeli request for membership; the U.S. declines a formal proposal for a mutual defense treaty.

1955: U.S.-supported Baghdad Pact (Britain-Turkey-Pakistan-Iran) enters into effect.

1956: Nasser nationalizes the Suez Canal in April; concludes an arms deal with the Soviets; U.S. attempts to appease Nasser by financing the Aswan dam; U.S. defers arms to Israel; October 29, 1956, Israel invades the Sinai; October 30, the French and British intervene against Egypt. The U.S. leads in U.S. opposition to the French-British-Israeli actions. Israel withdraws from occupied territory and U.S. grants a commitment to stand by Israel's right of passage through the Gulf of Aqaba. Eisenhower Administration is silent on Soviet threat to Israel.

1959: A U.S.-Israel military loan program begins.

1963: President Kennedy tells Golda Meir that the U.S. views Israel as an ally, although there is no treaty to this effect; Kennedy publicly approves the sale of Hawk antiaircraft missiles.

1964: President Johnson sells the first "offensive" weapons -- tanks and A-4 Skyhawk jetfighters -- to Israel.

May 31, 1964: Prime Minister Eshkol visits President Johnson: first official visit of an Israeli Prime Minister.

July 20, 1965: U.S.-Israeli defense procurement agreement re: Israeli bids to U.S. Department of Defense.

1966: The U.S. agrees to ensure the sale of arms to Israel, if not from Western sources, then from the U.S.

March 23, 1967: Memorandum of Agreement establishing U.S. Israeli Educational Foundation for financing exchange programs.

June 6, 1967: The Six Day War begins. Johnson orders the Sixth Fleet to the Syrian coast in response to Soviet threats against Israel; U.S. votes against an unconditional Israeli withdrawal (in the U.N. General Assembly).

June 8, 1967: Israel attacks the U.S.S. Liberty.

November 22, 1967: U.N. Resolution 242 is adopted.

1968: Johnson approves the sale of 50 Phantom fighter-bombers to Israel.

December 9, 1969: Secretary of State Rogers announces the U.S. position (the Rogers Plan): a binding peace agreement and Israeli withdrawal to the 1967 boundaries, except for the Gaza Strip; repatriation or resettlement of Palestinian refugees; free navigation and security provisions; and international assurances.

1970: The U.S. and Israel sign the Master Defense Development Data Exchange Agreement, permitting the exchange of information important to the development of military systems.

September 20, 1970: U.S. asks Israel to formulate plans for a joint American-Israeli intervention to thwart the September 19 Syrian invasion of Jordan. Israel prepares to open a massive air strike against the Syrian troops and to move Israeli columns from the Golan to the Jordan Valley. September 22, the Syrian tanks pull back.

October 1973: During the Yom Kippur War, the U.S. responded with a massive airlift and alerted the Strategic Air Command and American forces around the globe.

December 21, 1973: Geneva Conference convened to preserve the cease-fire and to symbolize the pursuit of peace; both Egypt and

Jordan sent high-level representatives, opening the door to peace.

January 18, 1974: First Israeli-Egyptian Sinai Agreement: both countries agree to a cease-fire and to a U.N. buffer zone along the Suez; the U.S. is de facto guarantor of the agreement and participates directly for the first time by having its aircraft and satellite monitor compliance with the provisions .

1974: Israel becomes the first beneficiary of the cash flow method of financing, which gives more flexibility in the procurement of U.S. military goods.

Israel becomes the recipient of more FMS assistance than any other country.

The 1974 emergency aid for Israel included the first military grant aid.

1975: All of Israel's economic aid is provided by direct loans and cash transfer, rather than earmarked for specific projects or purposes.

September 4, 1975: Second Israeli-Egyptian Sinai Agreement signed at Geneva: U.S. stations American personnel in the buffer zone; agrees to a package of assurances, undertakings and commitments to Israel; undertakes publicly to make the aerial reconnaissance missions' results available expeditiously to Israel and to verify use of Israeli-operated and Egyptian-operated early warning surveillance systems.

September 1, 1975: The U.S. and Israel sign a Memorandum of Agreement (MOA) under which the U.S. agrees not to recognize or negotiate with the PLO so long as it does not recognize Israel's right to exist and does not accept Security Council Resolutions 242 and 338.

September 1, 1975: The U.S. commits itself in a MOA to meet Israel's needs for oil for 5 years; to vote against any Security Council resolution that affects or alters the 1975 Egypt-Israel Agreement; and to support Israel's right to free passage through the Straits of Bab-el-Mandeb and Gibraltar.

February 27, 1976: MOA on the Geneva Peace Conference. The U.S. and Israel will reconvene the Peace Conference and the U.S. will not recognize or negotiate with the PLO so long as it does not recognize Israel's right to exist and accept Security Council Resolutions 242 and 338.

March 3, 1976 (and May 18, 1977): A MOA establishes the U.S.-Israeli Binational Industrial Research and Development Foundation (BIRD-F) for non-defense activities.

October 25, 1977: MOA to establish U.S.-Israeli Agricultural

Research and Development Fund (BARD-F) to promote agricultural activities.

September 17, 1978: President Carter and Prime Ministers Begin and Sadat sign the Camp David Agreement.

March 19, 1979: The U.S. and Israel sign a MOA representing a Defense Trade Initiative to develop Israel's defense production and technological base.

March 26, 1979: Agreement between U.S. and Egypt implementing the Egyptian-Israeli Peace Treaty: the U.S. agrees to take appropriate action in the event of an actual or threatened violation of the Treaty; MOA between Israel and the U.S. re: oil supply arrangement of 1975 (providing for 15 years); MOA between U.S. and Israel recognizing that withdrawal from the Sinai imposes heavy security, economic and military burdens; the U.S. will act against violations threatening the security of Israel or its rights to navigation and overflight. The U.S. agrees to provide support and supplies if a violation of the Treaty occurs.

October 17, 1980: MOA re: contingency implementing arrangements regarding the supply of oil (also in the March 26, 1979 MOA); delineates when the U.S. will make oil available to Israel.

1981: Economic Support Fund (ESF) aid to Israel becomes all grant transfer.

June 7, 1981: Israeli planes bomb the Iraqi nuclear plant at Osirak; U.S. calls the raid "shocking"; November 11, the UN General Assembly calls the attack a serious threat to peaceful nuclear energy development. Only Israel and the U.S. vote against it.

August 3, 1981: Multinational Force and Observers (MFO) established; begin moving into place March 20, 1982. Nine nations joined 1,200 American troops for the Sinai.

November 30, 1981: The U.S. and Israel sign a Memorandum of Understanding (MOU) regarding continued consultation and cooperation and outlining issues for joint working groups.

December 14, 1981: Israel extends its law to the occupied Golan Heights. December 17 the U.S. joins in a unanimous U.N. Security Council resolution condemning the Israeli move, declaring the annexation "null and void". December 18 the U.S. State Department suspends the November 30 MOU.

April 25, 1982: MFO assumes peacekeeping responsibilities for implementation of the Israeli-Egyptian peace treaty.

September 1, 1982: President Reagan states the U.S. will not support the establishment of an independent Palestinian state in the West Bank and Gaza nor Israeli sovereignty or permanent

control over those territories. Calls for a resumption of autonomy talks; election of the Palestinian self-governing authority in the occupied territories; an Israeli freeze on new settlements and on dismantling existing settlements; and for Palestinian and Arab recognition of Israel's right to exist.

December 10, 1982: The U.S. and Israel enter into a Defense: Security of Information agreement (signed July 30) concerning protection of classified information between the two governments.

April 17, 1983: Pentagon announces approval of Israeli use of American components and technology to build the Lavi fighter aircraft.

October 29, 1983: President Reagan signs National Security Decision Directive (NSDD) 111 setting up guidelines for strategic cooperation, including joint military exercises, provisions for use of Israeli military bases and other cooperation.

November 29, 1983: Prime Minister Shamir and Reagan establish a Joint Political-Military Group (JPMG) to enhance U.S.-Israel cooperation, and they implement most of the provisions of the 1981 MOU. Also established are the Joint Economic Development Group (JEDG) and the Joint Security Assistance Planning Group (JSAP).

November 1983: Prime Minister Shamir and President Reagan agree to the establishment of a Free Trade Area (FTA); formally approved in May 1985.

1984: The U.S. and Israel engage in joint air and sea military exercises; joint emergency medical evacuation exercises begin; the U.S. Navy announces 12 Israeli Kfir C-1 jets will be used to simulate Soviet MiG's in flight training.

January 16, 1984: U.S. and Israel sign a MOA between the Department of Health and Human Services (HHS) and the Ministry of Labor and Social Affairs for cooperation in the field of social services and human development.

March 19, 1984: The U.S. and Israel sign a MOU expanding Israel's access to conventional defense equipment, R&D, and procurement. A special committee is established: a joint Department of Defense-Ministry of Defense committee.

June 1984: First joint emergency medical evacuation exercise conducted by the U.S. Sixth Fleet and the IDF.

June 3, 1984: Department and Ministry of Energy enter into an agreement regarding cooperative R&D and activities.

December 16, 1984: U.S.-Israeli joint anti-submarine warfare (ASW) maneuvers in the Eastern Mediterranean.

Spring 1985: U.S.-Israeli discussions begin re: Israeli sales of American equipment and weapons (HAWKS and TOWs) to Iran; July: McFarlane, Shultz, and Weinberger become involved in further negotiations; August 30: 100 TOWs are sent from Israel to Iran; September 14: 408 more TOWs are delivered.

May 6, 1985: MOA between Department of HHS and the Ministry of Health of the State of Israel for cooperation in the field of health.

May 1985: Free Trade Agreement formally approved.

May 6, 1986: Defense Minister Rabin and Secretary of Defense Weinberger sign a secret agreement under which Israel enters the R&D programs of SDI (along with West Germany, Great Britain, and Italy).

September 1986: Joint Political Military Group (JPMG) and Joint Security Assistance Planning Group (JSAP) meet to discuss strategic cooperation.

October 1986: initial press reports detail U.S. arms sales (via Israel) to Iran.

November 5, 1986: The U.S. and Israel sign a \$5.1 million agreement concerning Israeli research on the Anti-Tactical Ballistic Missile (ATBM) project.

November 6, 1986: MOA between Department of Labor to Ministry of Labor and Social Affairs for cooperation in the field of labor.

January 23, 1987: Israel is designated a major non-NATO ally, allowing it to participate in U.S. military and R&D projects and upgrading defense ties (becomes law in the FY 1987 Defense Authorization Bill).

March 27, 1987: President Reagan and Israeli Minister of Communications Yaacobi sign a Voice Of America (VOA) agreement permitting construction of a relay transmitter in Israel.

November 10, 1987: Israeli President Chaim Herzog visits President Reagan; first State visit of an Israeli official.

December 14, 1987: Secretary of Defense Carlucci and Defense Minister Rabin sign an arms agreement expanding Israel's arms procurement privileges, allowing Israeli defense companies to compete equally with U.S. and NATO firms for defense contracts.

CLC

CHARLES LEVINE
COMMUNICATIONS
64 USSISHKIN STREET
MAILING ADDRESS:
POB 7834, JERUSALEM
TEL: (02) 234475

ניו ארץ

July 9, 1987

ג'י

סיאלסי

תקשורת צ'רלס לוין
רחוב אוסישקין 64
דואר: ת.ד. 7834, רחביה
ירושלים 91078
טל: (02) 234475

CONFIDENTIAL

TO: Arye Mekel

FROM: Charley J. Levine

As I told you on the phone, I returned two days ago from Hungary where I was handling publicity and organization of an interesting conference of the Memorial Foundation for Jewish Culture. Part of my work brought me into contact with Zoltán Szabó, Director of Pressinform, the Government Press Office (i.e., the equivalent of Dr. Israel Peleg's position here). He was quite helpful, but beyond that he was personally warm and friendly to me--especially once he realized I was from Israel. He kept inviting me out, to dinner, to his home--courtesies which he did not extend to my colleagues. I suspected an ulterior motive and believe it was more or less enunciated to me at our last parting dinner meeting in a Budapest folk restaurant (where VIP's gather, as I understand it, and he was greeted by many of them, government figures included).

He told me that a diplomatic representation is in the works for Israel. That is obviously known to us here, all the more so since it hit the newspapers yesterday. But perhaps some of the other points I got from him could be instructive. They are as follows:

1.) He very much wants--and has been campaigning--to become the lead diplomat of the mission. He has served previously as a correspondent in Vienna and Geneva and wants to travel abroad again after this stint in Budapest. He is arguing that the new Israel post requires more than the stodgy typical Foreign Ministry people (naturally since he is coming from a slightly different avenue of entry)--but rather, a young, dynamic, friendly type of guy is needed. Like him. He also said, "Knowing how my government thinks, they would probably prefer to not send one of the many Jews in the service but rather a nice blue-eyed Christian for their own reasons."

2.) He thinks that 8-9 people in total might be involved in the legation. He kept saying he'd love to be posted in Jerusalem, but that was a slip of the tongue without significance, obviously, since he agreed that he meant Tel Aviv when I pointed out the "error" to him.

3.) He is very sympathetic to the Jewish cause, or so he claims. He is against "all forms of extremism."

4.) If he doesn't get this job he wants to be the new Consul in Sydney.

5.) He is 42, boyish; married to Magda, from the 5% German speaking ethnic minority of the Hungarians--her family lives in Western Europe; has two kids, a daughter, 22, who is in love with some penniless Cuban diplomat's kid who wants her to marry him and move to Havana (you think our kids have

ESTS
LIC AF
ON • GOV
BLIC RELA
G • CONFER
• GRAPHICS
AUDIO VISUAL &
URES • VIP GUESTS
ATIONS • PUBLIC AF
IMAGE PROJECTION
MENT LIAISON • PUBLIC
IONS • ADVERTISING • CON
NCE PLANNING • GRAPHICS
PLICATIONS • AUDIO VISUAL &
VIDEO • BROCHURES • VIP GUES
TS • PUBLIC RELATIONS • MEDIA
IC AFFAIRS • IMAGE PROJECTION

CONFIDENTIAL

-2-

problems!), and a son, 16. They live in a posh suburb of the Buda side, a new neighborhood where no phone lines have even been installed so far.

6.) He believes a change in his job should come about within a year, which I interpreted to mean that the Consulate should be in place here by then?

He was serious enough to invest time and energy in cultivating my friendship because he believes he has a decent chance of being sent here, and he obviously is looking for contacts to help him break ground here. He was quite interested to learn that I have represented various government figures (Yitzhak Moda'i, Ehud Olmert, Dr. Burg and so on) and believes, correctly, that I could be helpful to him on an informal basis. He also likes to sip the spirits-- at this last meeting I counted 2 Slivovitzes and at least 6 or more glasses of wine in the course of a three hour get-together.

I would be pleased to try to fill in more information about Zoltan, his press functions or perhaps more significantly, the breakthroughs accomplished at this conference with anyone who needs to know about it. (The government permitted the publication of three Jewish books for kids in Hungarian for the first time since before the Holocaust; they allowed the opening of a high level Jewish Studies Center at their leading University in cooperation with Harvard, etc.--I have written information about all of these steps and about the Jewish community there should you require it.) Hope some of this might be helpful.

P.S. He also kept mentioning that I should stay in contact with him. If I ever go back, he thinks he could introduce me to some big Banks and other companies that might need our kind of Public relations--I didn't know whether he meant viz. economic trade with Israel or what exactly--but you have to respect a man who can get a gypsy band to play "Hava Negilla"--and get 60 drunk goyim to clap and sing to the song!!

CJL/rs

CONFIDENTIAL

... and ... the ... of the ...

... the ... of the ...

... the ... of the ...

... the ... of the ...

... the ... of the ...

PREBINFORM

Information Bureau for Foreign Journalists

ZOLTÁN SZABÓ

Director

562-936
Tel: ~~461-495~~ 161-504
Telex: 22-5319

H-1014 Budapest
Szentharomság u. 1-3.

מדינת ישראל

תאריך: 9/4/27

אל: γ

מאת: לשכת ראש הממשלה.

1038 2/1/8 1/6/87 2

8/10 בדיקת אב"ב יחידות חקלאיות

The Nation we

עמק'א חזל צו חזק'א שבתות

[illegible]

20-24

י"ה' קל
אבל י"ה' אל פליט אן דע

1. 'N'-Satz le mot

Hesh Kesten

הנהגות
שכלל עמנו, והוציאנו כ"א דלם קצת רצוני.
הנהגות אלו לא הוציאנו העולם שכלל עמנו
אלא הוציאנו קצתו ב"ה"ם - והוציאנו.
(- אלו)

27.5.87

אל: יוסי קן אהרון
מס: 050 אל"ד קדין
נצח: כהן קדין אהרון
דא"ר אשכנזי
העיתון

העיתון: ארץ נקמה
יוסי אשכנזי

ירושלים: בית אגרון, רח' הלל 37, מיקוד 94581
TELEX: MPRES IL 25279.

VISITING JOURNALISTS
PHOTOGRAPHY DEPT.
NEWS DEPARTMENT
ADMINISTRATION

02-225254 - 243866
02-243161 - 249301
02-243582 - 222569
02-243541 - 249329

עיתונאים מבקרים
מחלקת צילומים
מחלקת חדשות
אמכלות

TEL-AVIV: 9 ITAMAR BEN-AVI STREET, 64736.

טל 03-216222

תל אביב: רח' איחמר בן אבי 9, 64736.

28.5.87

נכון לתאריך

דוח תחזית על כתבים צפויים / בטיפול

בקשות והערות	כיקורים בעבר	כתובת בארץ	מועד הגעה ותקופת שהות	ארץ	אמצעי תקשורת	שם העיתונאי ותפקידו
			23-30.5	FRANCE	FR 3 TV	HELENE RISACHER
לוח"מ, ש"ח ד"ר יונה בן-נחמן			23-29.5	USA	WASHINGTON POST	LOLY WEYMOUTH
20 YEARS AFTER '67 WAR			27.5-3.6	AUSTRALIA	THE AUSTRALIAN	DAVID LERNER
20 YEARS AFTER '67 WAR בנימין בן-נחמן			27.5-3.6	USA	SEATTLE POST	SHELBY SCARF
20 YEARS AFTER '67 WAR בנימין בן-נחמן			27.5-5.6	ENGLAND	BBC WORLD SERVICE	TIM CABRAL
ISRAEL-IRAN RELATIONS			5.28-2.6	USA	WASHINGTON POST	BEN WENGER
לוח"מ, בן-נחמן			1.11	HUNGARY	HUNGARIAN TV	KISS KARELY
לוח"מ, בן-נחמן			1.11	BELGIUM	FLEMISH TV	KRIS BOORMS
העיתונות העברית			6.5-2.6	FRANCE	LE FIGARO	FRANCOIS HAUTER
בן-נחמן			1.11	ITALY	IL MESSAGGERO	ERIC SPERMAN
לוח"מ, בן-נחמן				CHILE	COSAS	KAREN POLLACK

כתב לוואי

145 / 3.08.12

אין שטוי

ירושלים, כ"ח באייר התשמ"ז
27 במאי 1987

אל ראש הנציגות
הממונה על ההסברה בנציגות

אוניברסיטאות ביו"ש

ברשותכם מצ"ב סקירת רקע על האוניברסיטאות ביו"ש, שהוכנה
על ידי אגף ארב"ל.

הסקירה נועדה לסיע לכם במתן תשובות לשאלות בנושא, אך לא
להפצה יזומה.

THE FUNCTIONING OF UNIVERSITIES IN THE ADMINISTERED TERRITORIES

In Judea, Samaria and Gaza, which have been under Israeli administration since 1967, there are today five universities, established with the help of the Israeli authorities. They are Bir Zeit, near Ramallah; An-Najah, in Nablus; Bethlehem; the College of Islamic Studies, in Hebron; and Al-Azhar University, in Gaza. Before 1967, there was not a single university in these areas.

The Arab academic establishment in the Israel-administered territories launched an intensive expansion drive in 1975-76 without, however, providing for long-term planning. They set up too many faculties on too many campuses, with duplications as well as parallel departments on different campuses, incorrectly utilizing their resources.

The administrations and boards of trustees of the universities, moreover, have lost much of their control over the universities' daily activities to their employees and student councils - supporters of the various PLO factions. Consequently, the universities have degenerated from institutions of learning and scientific research to platforms for political subversion and a field of conflict among the PLO factions.

The heads of the universities in Judea and Samaria have often openly admitted that the Council for Higher Education, established in the administered territories in order to coordinate the proper investment and use of its resources, has in fact lost all capacity to direct and supervise the establishment of new faculties and, hence, to improve the functioning of the universities at the research level (see Appendix A).

The research level at the universities is far from satisfactory. There has also been a rise in the number of university graduates unable to find employment upon graduation. As a result of this development, the Israeli authorities recently approached university officials with an offer to help plan a more practical curriculum of studies for the different faculties. This offer was rejected, however, by the university authorities, who claimed that their responsibility was only to educate their students, while the problem of unemployment was the responsibility of the Israeli administration.

Building and Expansion

New construction, and the expansion of existing buildings on university campuses, have proceeded over the years in Judea, Samaria and Gaza. New campuses have been erected and existing installations expanded at Bir Zeit, An-Najah, Al-Azhar and the Islamic College.

Construction of buildings on university campuses is subject to the requirements of the usual planning and building laws that apply in the region and the professional specifications laid down by the planning and building authorities. Thus, for example, the Supreme Court's rejection of the appeal by Bir Zeit University for permission to erect a series of buildings on the new campus was based on the fact that the appellant's building applications contradicted the design plan for the university campus - a plan the university itself had prepared some years before.

When applications to erect new buildings on university campuses in the region are submitted, the question of the proximity of such buildings to main roads is taken into account, with a view to potential disturbances which may close these roads, as considerable experience in this regard has shown. For instance, because An-Najah University often serves as the focal point for disturbances, it was denied permission to erect the Faculty of Engineering building near the main road passing through Nablus, where traffic could be disrupted. The university has been given the option of erecting the building elsewhere.

Foreign Lecturers

As is the practice in other democratic countries, Israel requires foreigners wishing to obtain work permits in Judea-Samaria to refrain, during the period of their employment in the area, from aiding hostile organizations. The work permit is required of all aliens seeking employment - not of university instructors alone. Moreover, since 21 November 1982, foreign lecturers wishing to work in these areas have not been required to enter into any undertaking as a condition for receiving a work permit.

In 1983 and early 1984, after a series of meetings on non-resident employment in the administered territories between the authorities in the region and the foreign lecturers at the universities, the lecturers agreed to sign applications for the receipt of work permits. The primary stipulation of this permit (see Appendix B) is the following condition:

"During the period in which the permit will be valid, its recipient will refrain from any act which is harmful to the security and public order and will abide by the law and the security regulations prohibiting any action, or the rendering of any service, that might be considered as aiding or abetting the PLO or any other hostile organization..."

In many countries, the residence and employment of aliens are regulated by provisions and conditions set forth in the work permit. Thus, a person wishing to obtain an entry visa to such a country is required to declare whether or not he belongs to certain categories of individuals ineligible to receive entry visas. In the United States, for example, such categories include -

"... aliens who advocate or teach, or who have advocated or taught, either by personal utterance, or by means of any written or printed matter, or through affiliation with an organization, 1) opposition to organized government; 2) the overthrow of government by force and violence;... 6) the doctrines of world communism or the establishment of a totalitarian dictatorship in the United States;... aliens who seek to enter the United States to engage in prejudicial activities or unlawful activities of a subversive nature..."

THE DISRUPTION OF ACADEMIC LIFE
AT THE UNIVERSITIES IN THE ADMINISTERED TERRITORIES

Political Incitement

The universities in Judea and Samaria serve as the vanguard of much of the agitation and subversive activity in the region, manifesting itself in the following forms:

1. Intensive agitation is carried out on campuses on behalf of the terror organizations, mostly at the expense of academic studies, with the participation of large numbers of students and part of the teaching and administrative staff. The daily life of the universities is run by the student councils, whose representatives are divided among the various factions of the PLO and the Communist Party. Evidence of political incitement can be found in the posters, calendars and pamphlets circulated by the terror organizations at the universities (see Appendices C and D).

These councils also try to dictate to the university administrations in many spheres which are purely academic, such as programmes of studies, evaluation of students' achievements, criteria for the acceptance of students who have been imprisoned as terrorists in Israeli jails, etc.

2. The universities serve as a focal point for the continual disturbances of public order, which find their expression in the blocking of main roads, the throwing of stones and Molotov Cocktails at passing vehicles, and unauthorized demonstrations extending beyond the confines of the campus. Conferences and symposia convened under the guise of scientific gatherings soon turn into anti-Israel and pro-PLO incitement, no matter what faculty may be involved. Such activities often spill out into the streets, thus disrupting public order in the region. It is from the universities that orders go out to hold commercial strikes, with merchants and public figures being threatened and intimidated to make them "toe the line."

When such activities take place - and, in particular, when students enlisted by the terror organizations hold unauthorized political marches and demonstrations - the Israeli military authorities are compelled to close the universities in order to maintain public order.

Very often, political rivalries among the students themselves, or disputes between university administrations and the students, make it impossible to continue the normal course of studies, and quite frequently the university authorities themselves feel compelled to close the campuses. In recent years the universities in the administered areas have been closed as much by their own administrations as by the Israeli military authorities. The Israeli authorities have left the universities to their own devices, intervening only to maintain public order.

Authorization for the Closing of Universities

International law with respect to academic freedom and its limits, in circumstances such as those prevailing in Judea-Samaria, is quite stringent. Thus, schools may be closed down by the occupying power "if the teachers engage in politics or refuse to submit to inspection" (see Appendix E). Nevertheless, the Israeli authorities have refrained from making full use of their powers - so long as the university's activities, even when they have strayed from the permitted academic bounds, have not resulted in the disturbance of the peace in the area.

The authority to close any premises (including universities) is given to the military commander: "... If he believes that it is required, in order to maintain normal government, public order and the security of the IDF forces, to demand of any person holding a place of business that he should close it and cease to operate it and keep it closed for a period to be determined by order" (*Order Regarding Security Instructions* (Judea and Samaria), No. 378, 5740-1980, paragraph 91a (2)).

Thus, the policy of the Minister of Defence, with regard to the holding of gatherings and demonstrations in the universities, is as follows:

1. In accordance with the prevailing legal situation, it is forbidden to hold a march or demonstration in the area if the organizers have not received permission for it in advance from the authorities. The military authorities will ensure that this instruction is carried out with regard to students who try to act outside the borders of the campus, including activities which began inside the campus and continued beyond its confines.

2. Within the open area of the campus, gatherings may be held only for university activities, as required by the needs of the university as an academic institution and without political overtones.
3. Within the halls and rooms of the university, an event of a political nature may be held, but without any overtones which constitute incitement or call for armed struggle and violence or identification with them.
4. Illegal activities in the university out of keeping with its being an academic institution or which deviate from the above-mentioned principles may bring about the closure of the university for an extended period.

Appendix A

WEAKNESSES IN HIGHER EDUCATION IN THE ISRAEL-ADMINISTERED TERRITORIES

In an interview with the Jerusalem daily *Al-Fajr* (19 August 1984), Dr. Shareef K'naana, formerly acting president of An-Najah University in Nablus, explains the weaknesses in the network of higher education as it has developed in the administered territories. Excerpts follow.

QUESTION: *Do universities in the occupied territories work according to a unified plan?*

ANSWER: No... since they are basically created as a result of pressures and not as a result of a desire for development: They came into being as a result of the inability of students to go abroad due to travel restrictions and the [non]-admittance [policy] of Arab and foreign universities.

Pressures demanded the existence of educational institutions but these were used for different purposes: Those who supervised [their] establishment may not [have] intended to actually improve education and to assist students; [rather,] their intentions were directed towards gaining leadership and they considered [educational] institutions as helping their own political aspirations or as advancing their commercial interests....

Q: *Based on this, what can we expect for the future?*

A: The result has been that each institution has a different political orientation, according to the interests and goals of their supervisors. Thus, the institutions are becoming centres for power politics instead of centres for education.

Q: *Please explain the meaning of political work. Do you mean that students should think about their books and not about politics?*

A: No. It is very useful for a student, a professor or a member of a teaching council to be well acquainted with [political] matters and have a sense of conscience. It is healthy and crucial that a person who belongs to an institution of higher learning have a political line but it is destructive to make such an institution headquarters of a particular leader or faction.

Q: What should be the nature of specialization within institutions of higher studies and the extent of its suitability to our needs?

A: The reason the institutions of higher studies were established and produced students in great numbers without any relation to the market needs and requirements of the region is that we did not start according to a studied academic plan. Opening a university became a goal in itself, and it was found to be unsuitable to the society for which it was intended.

Q: How do we translate these ideas into something practical and effective?

A: In institutions of higher learning we are now giving Bachelor's degrees not specialization degrees: We give the student a general background which does not prepare him for a professional job, [although] he may go on to complete his studies for a doctorate... Is this correct for [our] concerns?... I believe it is not. Specialization should be devoted to two branches: the first for students who would like to enlist in the academic corps,... and the second for those who want to obtain a professional [-specialization-] certificate to enable them to earn their daily bread.

Q: [Is it wise to have] six departments of Arabic language in institutions in the territories that offer Bachelor's degrees... or identical engineering departments in An-Najah and Bir Zeit, for instance? Is it not worthwhile to study this carefully in order to get some benefit out of the teaching staff, the instruments and laboratories, and to split up these branches into two or three departments only? This could be to the benefit of the students themselves and would also raise the scientific level.

A: Now, we know for sure that the distribution of departments and resources is not ideal, as it has been made haphazardly. Although a member of the executive committee of the Council for Higher Education, I have no authority or power... Without a national authority supporting the Council for Higher Education, [the council] will not be effectively useful.

Q: How is it that the universities are not bound by the decisions and recommendations made by the Council for Higher Education while this council is composed [of representatives] of these same universities?

A: Nearly half the members of the council do not come from the universities, they come from the outside - from municipalities, trade unions, etc. I presume that there are pressure groups and power groups [involved]. Mostly, people who have power and influence have no qualifications to be members of the Council for Higher Education because they are not academics. Usually, under normal conditions, [there are] ministries for higher education, which have laws and authority. The authorities have no drastic role in administering the institutions; their role is to facilitate academic arrangements.

Appendix B

CIVIL ADMINISTRATION JUDEA & SAMARIA

Work Permit Application

1. Full Name _____
2. Full Name as Appears on Travel Documents _____
3. Religion _____ 4. Date of Birth _____ 5. Place of Birth _____
6. Citizenship _____ 7. No. of Passport _____ 8. Place of Issue _____
9. Type of Entry Permit _____ 10. Date Expires _____
11. Date and Place of Entry _____
12. Local Address _____ 13. Foreign Address _____
14. Place of Residency before 1967 _____
15. Past Stays in the Area _____
16. Level of Education _____ 17. Specialization _____
18. Name of University Studied at and its Address _____
19. Family Status _____ Name of Spouse _____ Location of Spouse _____
Name of Child _____ Age _____ Name of Child _____ Age _____
20. Present or Future Employing Institution _____ From (Date) _____ Until _____
21. Please issue me a work permit according to the order concerning Prohibition of
Employment in Judea and Samaria, no. 65, 1967, and allow me to be employed as:
_____ at _____
22. I hereby declare that I have read and understood the Security Regulations that will
apply upon receiving the Work Permit.

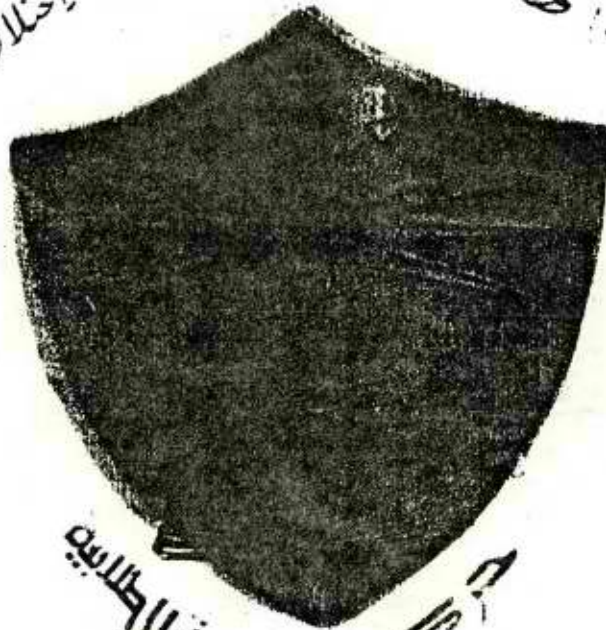
1. This permit will be valid only for the position and place of employment specified in this application;
2. During the period in which the permit will be valid, its recipient will refrain from any act which is harmful to the security and public order, and will abide by the law and the security regulations prohibiting any action, or the rendering of any service, that might be considered as aiding or abetting the PLO or any other hostile organization, as defined in the *Order Concerning the Prohibition of Acts of Incitement and Hostile Propaganda*, (Amendment No. 1), (Judea and Samaria), (No. 938), 5741-1981;
3. Nothing in these conditions shall be construed as detracting from any obligations imposed on the recipient of this permit by any Law or Security Regulations, or from any sanction which may be expected as a result of violation of said obligation;
4. The violation of any of these conditions will constitute sufficient cause for the cancellation of the permit without prior notice;
5. The fulfillment of any specific conditions may be stipulated in the permit.

Appendix C

IF THE YOUTH MOVEMENT IS DESTINED TO SURVIVE -- THIS WILL BE THE
SHORTEST WAY TO UPROOT THE OCCUPATION.

THE STUDENT YOUTH MOVEMENT (FATAH)

لو قدر حركة السبيبة ان تعيش
ها اقص الطق لاجتثاث الاحتلال

حركة السبيبة الطلابية

Appendix D

Following is a translation of a circular distributed on 8 January 1987 on the campus of Bir Zeit University, on the occasion of the celebration of Fatah's anniversary.

LONG LIVE THE ANNIVERSARY!

LONG LIVE FATAH, THE MAKER OF THE REVOLT!

To the masses of our resisting people:

Today, for the 22nd year, the victorious movement of the Palestinian National Liberation, Fatah, meets with you - the masses of the Palestinian revolt - as well as with the national institutions and the cadres of the fighters. Fatah, the maker of the revolt, meets today to renew the oath, the covenant and the commitment to the Palestinians, our people, and to the leadership of our people, the legitimate PLO and its president - our brother, the leader and the symbol, Yasser Arafat.

Fatah, the owner of the first bullet in the coffin of Zionism, renews the covenant, the commitment and the oath to all the leaders of the revolt, to all the martyrs, the detainees and the fighters - until victory is achieved.

Ever since 1982, when the Zionist invasion of Lebanon failed, the perpetrators of the conspiracy have lost no moment in directing blows against our people and revolt, until the war of the Palestinian camps broke out in Lebanon. It is a war of annihilation conducted against our people, which is led by the Syrian butcher, Hafez el-Assad, and the Zionist racist, Nabih Beri, and the Zionist enemy. Hafez el-Assad serves in the role of schemer for the Amal gangs, giving the order when to execute while supporting them with his tanks, army and continuous aid to butcher the Palestinian, whether child or mother, old man or woman. Israel, at the same time, supports him by air, showering the Palestinian camps with burning bombs from its planes, demolishing houses and killing babes-in-arms, causing families to disperse and camps to disappear altogether. In the face of this continuous terrorizing, the solidification of the Palestinian people and the unification of the Palestinian gun come about. The masses of the occupied motherland emerge as a unified and strong front to stand with the struggle of our heroes in the camps. Innocent martyrs fall down in Bir Zeit University and in the Balata Camp. The Palestinian blood waters the soil of the land in all parts of the occupied motherland.

The Palestinian rebel rises up in the prisons of the occupation, declaring that he stands together in the fight for the rights of our people and its human rights. Thus, through his struggle inside the prison, he embraces the hero's gun in the Palestinian camps in Ramallah, El-Bireh, Jerusalem, Nablus, Hebron, Nazareth, Gaza and all parts of the occupied motherland. ... The Zionist enemy is perpetrating the ugliest crimes and plots against our people in the occupied motherland....

Let us make the 22nd anniversary of Fatah a renewed revolt to confront all the enemies of the revolt - and primarily the Zionist enemy. Let there be more Molotov bottles; let there be more stone-throwing and rebellious cries and demonstrations. Let the land burn under the feet of the enemies, for only by continuous struggle and sacrifice will all the enemies of the revolt retreat and bring victory to the revolt. We swear that the Fatah bullet and gun will remain active to continue in the steps of the martyrs and defend their legacy - for the blood of the martyrs is never shed in vain.

عاشت الذكري عاشت فتح صانعة الانطلاقة

بسم الله الرحمن الرحيم

باجاهير شعبنا المقاوم

اليوم وللعام الثاني والعشرين منتصرة تلتقي حركة التحرير الوطني الفلسطيني "فتح" واباهاكم جماهير الثورة الفلسطينية ومؤسسات وطنية وكوادر ومناضلين. تلتقي فتح صانعة الانطلاقة والتجديد لتجدد العهد والقسم والعطاء لفلسطين ولشعبنا وقيادته شعبنا م.ت.ف.ف. الشرعية بربطها الاخ القائد والرمز ياسر عرفات. تجدّد فتح صانعة الرصاصة الاولى في نضال الشعبين الفلسطيني والعربي لتجديد لكل قادة الانطلاقة ولكل الشهداء والمعتقلين والمناضلين حتى يتحقق الانتصار.

بالعودة للفتح باكل جماهير المقاومة ان ثورتكم وهي تجتاز عامها الثاني والعشرين مظفرة متجددة كل حلقات الناصر الطويلة والتي تمددت فصولها منذ عشرات السنين حتى عام ١٩٨٢ حيث كانت فصلا جديدا في مسلسل الناصر الذي يرسمه وينفذه فدنا الثالث الصهيوني الامبريالي والرجعية العربية بمساهمتها البهيمية في دور التنفيذ العملي لهذه المؤامرة الهادفة بمحملتها الاخيرة الى القضاء على حقوق شعبنا الشرعية ومن خلال الحصار العسكري والسياسي الرهيب على ثورتنا بهيئتها التحتية من اجل الوصول الى السيطرة او القضاء على م.ت.ف.ف. او خلق بدائل مرتبطة باحدى زواياها لتأثير التآمر.

فمنذ عام ١٩٨٢ حيث كان الاستيلاء الصهيوني للبنان فاشلا واقطاب المؤامرة لم يتوانوا لحظة واحدة في توجيه الضربات ضد شعبنا وثورتنا الى ان استعرت نار حرب المخيمات الفلسطينية في لبنان حرب الابادة لشعبنا هذه والتي يقودها جزار سوريا حافظ اسد والمتصهين الطائفي نبيه بري والعدو الصهيوني.

ان حافظ اسد يقوم بدور المخطط لمعاصيات اهل واباهاها بالتنفيذ وباندها بمذمومته وجيشه وبالامدادات المتواصلة لذبح الفلسطيني طفلا كان ام شيخا ام امرأة. واسرائيل في ذات الوقت تقوم بمساندة جوية فتمطر المخيمات الفلسطينية بوابل قنابل طائراتها الحارقة فتهدم البيوت وبقتل الرضع وتهجر العائلات وتلك المخيمات ويختفي بعضها عن الوجود. وامام هذا الزخم العدائي البشع وفي وجه هذا البطش المتواصل بين التلاحم الفلسطيني وتتجدد وحدة البندقية الفلسطينية وتتدفق جماهير الوطن المحتل متلاحمة متوحدة مع نضال ابطالنا في المخيمات ويسقط الشهداء الابرار في جامعة بيرزيت ومخيم بلاطة ويروي الدم الفلسطيني ثرى الارض في كل مناطق الوطن المحتل. ويستنفذ الناصر الفلسطيني داخل سجون الاحتلال مائتا تلاحمه العظيم مناغلا من اجل حقوق شعبنا وحقوقه الانسانية فيعاقب بنضاله داخل المعتقل بندقيه البطل في المخيم والحجر الفلسطيني في رام الله والبيرة والقدس ونابلس والخليل والناصرة وغزة وكل اماكن الوطن المحتل، ويعاقب الرقم الصعب والاخ النقيب روح المخيمات وقائد نضالها وتتصمر البندقية الفلسطينية ويهزم صناع حرب المخيمات الابادة وقادتها.

باجاهيرنا المناضلة،

في الوقت الذي تلتهب المخيمات الفلسطينية حربا وحرق، يقوم العدو الصهيوني بتنفيذ ابشع الجرائم والمخططات ضد شعبنا في الوطن المحتل حيث تمارس سلطات الاحتلال اسوأ صور واشتال القمع بالارهاب المنظم في الارض المحتلة الارهاب الذي تمثل في قتل الابرياء العزل في القدس وبمذبحة وبلاطة ومخيم اماتن الوطن المحتل، وفي حرق الممتلكات والقنايل الحارقة على بيوتنا لتتحرق وتشرد العائلات، ان سياسة التهجير والقمع الاسرائيلية بواسطة الاعتقالات الادارية وتعذيب المعتقلين وحرمانهم من ابسط الحقوق الانسانية، وابعاد الشخصيات الوطنية عن ارض الوطن والمخيمات الجماعية ومحاصرة المؤسسات الوطنية وقتل الروح الاكاديمية عبر اغلاق الجامعات وملاحقة الاساتذة والطلبة فيها. ان هذه الممارسات مضاهة الى هدم البيوت وشتمها واغلاقها وخلق جو من الذعر وعدم الاستقرار هذا كله ما هو الا تجسيدا للنار البغيضة الهادفة الى قتل الانسان الفلسطيني وتهجيرهم من وطنه، ولتعلم العدو الصهيوني والعالم اجمع ان هذه الممارسات لن تثني ابدا عزيمة شعبنا وارادته في المعضي قدما نحو الاستقلال والحرية ولن تزيدنا هذه الممارسات الا شموغا ونشوبا بالوطن واليهوية.

في هذا الوقت ايضا تحاول امريكا واسرائيل والرجعية العربية واكثر من اى وقت مضى فرض الهيمنة على القرار الفلسطيني المستقل وارغام م.ت.ف.ف. على القبول بقراري مجلس الامن ٢٤٢ و ٣٣٨ وبالتالي العبث بالحقوق الفلسطينية الثابتة والعادلة من اجل القضاء على القضية الفلسطينية وتمهيد الطريق لفتح " وهي تقاوم كل مخططات الاستسلام لتجدد رفضها المطلق لقراري مجلس الامن المذكورين لكونهما ينتقصان من حقوق شعبنا الثابتة والتي على راسها حق العودة وتقرير المصير واقامة الدولة الفلسطينية المستقلة بقيادة م.ت.ف.ف. كما وتؤكد على المطالبة بعقد المؤتمر الدولي الذي تحضره الدول الخمس الدائمة العضوية وبمشاركة م.ت.ف.ف. كطرف اساسي في معادلة الصراع.

ان التزامنا والتضامن يا شعبنا البطل بين الاحداث وبين الفصول ليس بالامر الغريب. تعيين لجان البلدات الاخيرة في نابلس ورام الله والبيرة والخليل ومحاولة فرضها من قبل الاحتلال بالقوة وبالمباركة الاردنية ما هو الا محاولة لكبت ارادة شعبنا في ممارسة حقه الشرعي في الانتخابات البلدية ومحاولة فرض سياسة الامر الواقع من اجل خدمة مصالح الاحتلال وتعمير ما يهدف اليه الاحتلال عبر هذه اللجان. ان حركتكم وهي تؤكد موقفها الرافض لسياسة تعيين البلدات هذه وتحذر من نتائجها لتعاهدكم على افضال كل ما يطمح اليه صناع هذه اللجان.

ان فتح وهي تؤكد دوما على ضرورة دعم صمود شعبنا داخل الوطن المحتل ونسعى وبكل الوسائل لتوفير هذا الدعم لتتروى في الخطة الخسيسة المعلن عنها من قبل الاردن خطرا واضحا وهو تحسين وجه الاحتلال لا اكثر ولا اقل. ان الدعم الذي نؤيده م.ت.ف.ف. وتسعى اليه هو الدعم الذي من شأنه ان يقصر عمر الاحتلال ولا يطيله ويعطيه شرعية في الاحتلال كما هو التنسيق الجاهل الذي يعتمد نهج التقاسم الوطني بين النظام الاردني والسلطات الاسرائيلية. ان هذه الخطة الاقتصادية لم تكن الا حبرا على ورق يصعب تنفيذها طالما انها جاءت في الوقت الخطأ وغير القنوات التي لا تلازم ارادة شعبنا.

ان مايسمى بلجان التجميع الاردني الفلسطيني داخل الوطن المحتل وما تطرحه من شعارات فارغة ما هو الا خطا جسيم يرتكبه بعض الذين اعلنوا صمتهم طيلة اثني وعشرين سنة ونيف مؤكدين بهذا الصمت، فشلهم المحتوم عليهم وان يشاهدوا في الفترة الاخيرة من تحركات مشبوهة "لشلة" ابو الزعيم في الوطن المحتل ما هي الا امتدادا ووجهها جديدا لروابط القرى التي هزمتها نضالات شعبنا. ان وعي جماهير الثورة ونضالها البزوي هزم مؤامرة كاسب. بلعيد لكليل بان يرجع لفران الارض الى جحره.

جماهيرنا الابهة الملتحمة الموحدة .
الوحدة النضالية والتلاحم العظيم بين جماهير شعبنا في الوطن المحتل وبين مقاتلينا الابطال في مخيمات الصمود وبين معتقلينا في سجون الاحتلال
وهذا الالتفاف الجماهيري العريض حول م.ت.ف.م. هو الا السلاح الوحيد والامضى لمواجهة كل حلقات التآمر وفصول المسلسل الطويل . ان رفاق الدرب
جميعهم مطالبين الان اكثر من اى وقت مضى الاسراع في الخروج من ديكنا تورية الجغرافية فتحية كل التحية الى ابطال التلاحم والى جماهير الوحدة والى
البندقية الموحدة التي تعيد صياغة المعادلة ثانية في كل الشرق الاوسط . فزيدا من التلاحم يا شعبنا وزيدا من الالتفاف حول قيا :تنا الشرعية م.ت.ف.م.
المؤامرة يا شعبنا لن تمر والثورة هي المنتصرة فلنجعل من عيد انطلاقه فتح الثاني والعشرين انطلاقه متجددة لمواجهة كل اعداء الثورة وعلى راسهم العدو
الصهيوني فزيدا من العبوات الحارقة يا جماهيرنا وزيدا من الحجارة والهتاف النائر والمظاهرات فلتحترق الارض تحت اقدام الاعداء فبالنضال والتضحية
المستمرة يتراجع كل اعداء الثورة وتنتصر الثورة وعهدا يا شعبنا ان تبقى رصاصة الفتح والبندقية مشهورة بها نواصل درب الشهداء ونحمي وصيتهم قدم
الشهداء لن يذهب هدرا .

عاشت الذكرى الثانية والعشرين
عاشت فتح صانعة الانطلاقة
عاشت انتفاضة جماهيرنا الفلسطينية في الارض المحتلة
عاشت م.ت.ف.م. ممثلا شرعيا وحيدا لشعبنا الفلسطيني برمزها القائد ياسر عرفات
عاشت وحده البندقيه والنضال وعاش التلاحم الفلسطيني العظيم
الخزى والعار لاعداء الثورة والعلاء والويل لهم
المجد والخلود لشهداءنا الابرار
والعهد هو العهد والقسم هو القسم

وانها لثورة حتى النصر
حركة التحرر الوطني الفلسطيني
فتح

١٩٨٧ / ١ / ١

Appendix E

ACADEMIC FREEDOM IN OCCUPIED AREAS UNDER INTERNATIONAL LAW

The United Kingdom

"Schools and educational establishments must be permitted to continue their ordinary activities, provided that the teachers refrain, if so required by the occupant, from referring to politics, and that they submit to inspection and control by the authorities appointed. If these conditions are not complied with, the establishment may be closed."

(British Guide to the Laws of War, Sec. 537, p. 148)

The United States

"Schools must be permitted to continue their ordinary activity, provided that the teachers refrain from references to politics and submit to inspection and control by the authorities appointed. Schools may be closed temporarily if military necessity requires, especially during the operational phase of war. Further, schools may be closed if the teachers engage in politics or refuse to submit to inspection."

(American Guide to the Laws of War on Land, Sec. 11, p. 66)

"In these days of ideological warfare, the supervision of education is an important function of the occupant. Schools and educational establishments must be permitted to continue their work, but teachers must not indulge in political talk and activity detrimental to the occupant under the guise of education.... The occupant may revise textbooks, check curricula, and investigate the records of the instructors in order to prevent subversive or harmful instruction. Schools that will not permit to this control may be closed. This applies as much to private schools and institutions as to public schools."

(op. cit. p. 234)

"General agreement appears to have been reached among writers as to the occupant's right to exercise supervision over the schools in occupied enemy territory.... There can be little doubt that the occupying powers may prevent any and all teaching which serves to provoke hostility toward the occupant's forces, disrespect to the latter and to their commands, or passive resistance to the lawful orders given to the civilian population."

(op. cit. p. 63)

נא לשלוח את השלוחה ולשמוע

האוניברסיטה העברית בירושלים
THE HEBREW UNIVERSITY OF JERUSALEM

הפקולטה למדעי הרוח THE FACULTY OF HUMANITIES

AMNON COHEN, Ph. D.

Eliahu Elath Professor of
The History of the Muslim Peoples

פרופ' אמנון כהן

הקתדרה להיסטוריה של העמים המוסלמים
ע"ש אליהו אילת

19.5.87

ראיתי אתך שלם וקל

למה עז היצחק פקיסה עם חלה ביום 7.6.87

לצער הרב את לא אכל חמץ פקיסה ז', כי באל
יום לבאום שער בזק את מרצב חמדה בקרם של
יג בן-צבי.

אורה זק אם תמלו התנצלותי מראש חלה לאמר
זמל, אם תמצא צער זעזף, מה אירע פקיסה ז' אמה
ראיתי.

בברכה

א.י.ק.

ראש הממשלה
THE PRIME MINISTER

Jerusaldm

May 15, 1987.

Dear Mr. Asher,

It gives me much pleasure to send warm greetings from Jerusalem, our nation's capital, to the leaders and members of AIPAC and their friends in Congress. Over the years AIPAC has made a very significant contribution to the development, maintenance and constant improvement of the relations between the United States and Israel.

On my recent visit to Washington the Administration announced, with Congressional approval, that Israel's status had been up-graded to that of a major non-NATO ally. This is the highest level of relationship between our two countries since the establishment of our State in 1948. This relationship is based on moral and spiritual values and on strategic and economic interests that are expressed directly in the Free Trade Area Agreement and our strategic cooperation.

Such an alliance stems from common perceptions, interests and goals, but there are times when events lead to disagreements and difference of opinion, such as we have experienced in recent months. In such circumstances the strength of an alliance is tested, and I believe that with good will and understanding we will, together, overcome the difficulties which are of a transient nature in the context of our close and unbreakable bonds.

AIPAC has at all times shown understanding for the positions adopted by the Governments of Israel over the years, even if at first issues were clouded in confusion and ambiguity. I am sure you will, as always, understand and support the Government's present position that the only way to peace with our neighbours is by direct negotiations based on the letter and spirit of the Camp David Accords. The Government has not accepted proposals for an alternative procedure such as an international conference which, by its very nature

Mr. Bob Asher
The President
AIPAC
500 North Capital Street NW
Suite 300
WASHINGTON DC 20001 U S A

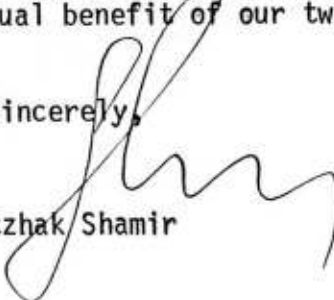
and composition, cannot advance the cause of peace but prove counter-productive and endanger our vital national interests.

My friends, we are about to celebrate twenty years since the unification of Jerusalem and we have already entered the 40th. year of our Independence. At this milestone we look back with profound satisfaction at what has been accomplished in all fields of endeavour and we look forward with high expectation and hope.

Our confidence is enhanced by the knowledge that our devoted friends in AIPAC are at our side, striving to preserve and deepen the relationship between Israel and its great friend and ally, the United States, for the mutual benefit of our two great democracies.

Sincerely,

Yitzhak Shamir

סיכום פגישה עם פרופ' חגי ארליך ב-5.5.87
בנושא: חידוש מגעים עם אתיופיה

1. חוזר ומדגיש את האמור במכתבו (רצ"ב). יש נכונות ובשלות רבה בדרג הביניים לחידוש הקשר עם ישראל. יש שנאה רבה לערבים ובמקביל בעיה באריתריאה של כשלון מערכת צבאית לטפל בטרור - יתכן ורוצים עזרה ישראלית שהוכיחה את עצמה בעבר.
2. מציע שראש הממשלה יפנה למנגיסטו, המנהיג ומקבל ההחלטות היחיד למעשה, מתוך תקווה שפניה ישירה שכזו תוכל להביא לאיזה שהוא קשר רשמי. פרופ' ארליך סקפטי לגבי האפשרות של פריצה מהירה ביחסים אך מאמין ביכולת לשינויים הדרגתיים.

רשם: דורון הרן

3 לפברואר 1987

גלעד
ליוון - וועקסל
מא וועלן

לכבוד
מר אביטל בנעד
מנהל מחלקת אפריקה
משרד החוץ
ירושלים

מאת: פרופ. חגי ארליך
אוניברסיטת תל-אביב

הנידון: מסעי לאתיופיה 23.1.87 - 31.1.87

1. בין התאריכים הנ"ל עשיתי באתיופיה כאורחה של אוניברסיטת אדיס אבבה. האירוע היה חגיגות-מאה שנה לניצחון אתיופי על האיטלקים באדמת אריתראה. (קרוב דוגלוי 25.1.87). אבי הניצחון דאז הראס אלולה הוכרז עתה לגיבור לאומי. ראס אלולה היה נושא עבודת מתגר וספר שפרסמתי.
2. שבוע החגיגות עמד בסימן אירועים בהשתתפות מנהיגי המדינה ובראשם מנג'יסתו הילה-מאריאם. האירועים כללו עצרות עם, הרצאות, הופעות בהקשורת לסוגיה, וכן העלאת המחזה ראס אלולה על-ידי התאטרון הלאומי. בכל האירועים האלה נטלתי חלק בולט ותוך כדי אזכור היותי ישראלי המלמד על אתיופיה באוניברסיטת תל-אביב.
3. האווירה הכללית בה נתקלתי בישראלי באתיופיה היתה אוהדת. בכך אין חידוש שכן ידידות טבעית ועממית זאת לא חדלה בשל המהפכה. מאידך בלטה במיוחד רמה גוברת של עוינות לערבים, וביחוד "הראקציונרים" שבהם. הללו - בתוספת לארה"ב - מואשמים בהתססת המרד באריתראה, הנמצא בראש סדר הדאגות של המשטר.
4. במהלך שהותי נהלתי שתי שיחות ארוכות עם שניים מראשי המשטר. (פרטיהם להלן). לשניהם אמרתי כי כהסטוריון אני חש שהגיעה השעה ההסטורית לאחד דיאלוג ושתוף פעולה בין ארצותינו. ניתנה לי במהלך השיחות השהות להשמיע את כל הנימוקים האפשריים לדעתי: האינטרס המשותף; יכולתנו לעזור בעצה בענייני בטחון, חנוך; כלכלה, קולקטיביזציה של התקלאות, מפעלי מים, היותנו קשר חשוב למערב ודעת הקהל בו, היותנו בעלי יחסים מצוינים עם מדינות מרכזיטיות כרומניה, יחסים נבנים עם סין, פולין, הונגריה, ובני שיח עם הסובייטים וכו' וכו'. להלן תגובותיהם.

5. בן שיחי הראשון היה שימליס מזנגיה נחשב לאחד מחמשת האנשים החזקים במשטרה. חבר הפוליטבזרו והאחראי בו על האידיאולוגיה. מזכיר "הועדה המרכזת" של "מפלגת הפועלים-האתיופית". מתמצא היטב בתולדות יחסינו כולל פגישתו של מר יצחק שמיר עם שה"ח האתיופי לשעבר (שערק בינתיים) גושן וולדה.

שימליס הביע אהדה כללית לישראל כבת ברית פוטנציאלית של אתיופיה. הסכים שישראל יכולה לעזור הרבה לאתיופיה בתחומים רבים מאד. בייחוד באיתראה. הדגיש כי בנושא עצם היחסים ענין העיתוי הוא החשוב - צריך הרבה סבלנות וזמן.

6. שימליס מזנגיה נחשב לשמאלני והרדיקאלי ביותר מבין חבורת השלטון. יש הרואים בו ממועמדיהם של הסובייטים לרשת את מנגיסטו. הוא הקנה החיה של המפלגה ההולכת ומתחזקת, בשיחתי עימו (שנערכה אגב כששנינו שוחים לבדנו בחוף ימה של מסווע...) לא העליתי שום דבר קונקרטי. הוא מצידו חזר והדגיש את נושא דיר א-סולטאן. אמרתי לו כי ידוע לי שמשרד החוץ הישראלי הוא בעד שימור הסטטוס-קוו, אך הנושא נתון בידי בית המשפט.

7. בן שיחי השני היה הד"ר אשגרה, האחראי מטעם המפלגה על יחסי החוץ. הוא איננו חבר הפוליטבזרו אלא רק "הועדה המרכזית". אך ללא ספק האיש הקרוב ביותר למנגיסטו בנושאי קשרי החוץ של אתיופיה. (במובנה מעליו של שר החוץ, ברהנו באיה). הוא הקדיש לי שעתיים וחצי של שיחה בארבע עיניים, וזאת בהתראה קצרה, ותוך הדגשה מצידו שהוא דוחה פגישות רבות לצורך השיחה. גם הוא, כשימליס, הודה שאתיופיה עשתה ועושה שגיאות. ארה"ב בפרט והמערב בכלל נשארו בעיניהם האויב הראשי. לנקודות שהעליתי ביחס לישראל הגיב כדלהלן. (הוא חזר על כך במודגש כמה וכמה פעמים).

א. לאתיופיה יש כל הכוונות הטובות כלפי ישראל. היא הפסיקה זה כבר להתקיפה מילולית. רואה בה בת ברית לעתיד. מבינה שיכולה להעזור בה רבות (שוב, בעיית איתראה בראש סדר הדאגות)...

ב. הכדור בידי ישראל. אתיופית נפגעה קשה בנושא הפלאשים, זה פצע קשה. (הסכים עימי שיש גם נקודה יהודית. אמרתי לו כי גם לישראל יש פצעים - הילח סלאסה ניתק עמנו היחסים כשהיינו במצור מלחמת יום כיפור... הסכים בחיוך...). הדגיש בצורה הבולטת ביותר את ענין דיר א-סולטאן. חזר וטען כי למרות שאתיופיה מרכזיסטית נושא דתה וקשריה עם ירושלים הם מן הדרגה הלאומית הראשונה. רואה בנושא וטיפול ישראלי נאות בהקשרו תנאי להמשך כל אפשרות לשיקום כלשהו. טען גם כי ישראל ממשיכה לפגע באתיופיה גם בנושאים נוספים שאני כהסטוריון אקדמאי ודאי איני יודע עליהם. סרב לפרט אך אמר ש"הישראלים

יודעים". (בנושא דיר א-סולטאן חזרתי וספרתי לו על עמדת משה"ח הישראלי, וכי אף שותחתי בענין עם מנהל מחלקת אפריקה שלנו).

ג. כאשר ליחסים קונקרטיים כמו "משרד אינטרסים" כהצעתי. אין כל מניעה שבעתיד לא יהיה דבר שכזה וממנו אף התפתחות דיפלומטית עמוקה ונרחבת. אך כרגע צריך זמן: 1) "המפלגה צריכה לדון בענין"; 2) הכדור כאמור בידי ישראל.

(הצעתי שיוזמן מנכ"ל משרד החוץ לדיון בלתי רשמי או אף סודי ובין פוליטיקאים. אמר שאין צורך עכשיו, "כשרוצים יש אפיקים וקשרים ושני הצדדים ישתמשו בהם כשיגיע הזמן").

8. עד כאן דווח תמציתי על שיחותי עם השניים הנ"ל. להלן הערכתי האישית:

א. יש בהחלט תפנית כללית של התמתנות במשטר המהפכני. היא נובעת, במוצהר, גם מהתפכחות (הקף הבעיות והפיגור, הרעב) וגם מהתבססות השלטון. (הבטחון האישי של מנגיסטה, הצלחת הגיוסים למפלגה, הכרזת החוקה). המשטר ישאר "מהפכני" וימשיך בפראיולוגיה ובפרוגרמה שלו, אך ירשה לעצמו גמישות, כולל בתחומי החוץ.

ב. אין שום סיכוי בעתיד הנראה לעין לשפור כלשהו ביחסים עם ארה"ב.

ג. יש בהחלט סיכוי בעתיד הרחוק לדיאלוג ענייני ואף פתוח עם ישראל. הדבר מקובל גם על "האדוקים" ביותר שבקרב האידיאולוגים המהפכניים.

ד. כרגע הם תרדים בנושא דיר א-סולטאן. אישית אני סבור שבאופן כללי אסור לישראל לשנות סטטוס-קוו כלשהו מן הסוג הזה בירושלים. מבחינה אתיופית - ככל שידיעתי את הארץ ההיא ועמה מגעת - פסק דין אנטי אתיופי בנושא זה יהפכם לנושאי צלב נגדנו מעתה ועד עולם.

ה. במכניזם של משטר כשלהם התבטאויותיהם של שימלים ואשגרה היו בחזקת האופטימום. סביר להניח ששיחותי תדווחנה למנגיסטה. רק הוא יחליט על צעד קונקרטי כלשהו בכוון של דיאלוג ישיר או "משרד אינטרסים".

ו. במצב הנוכחי הם ממתינים להמשך חיזורינו. עם זאת לוחצת עליהם קשות בעית אריתראה והם יודעים היטב שהם לא מטפלים בה נכון (אשגרה אמצ' במהלך השיחה את הגדרתי שהם "לוחמים ביתושים בעזרת הוביצרים").

בכבוד ותודה

חגי ארליך

המש"א (אנטי-אוי) לא ממשל / טוין
אנטי-אוי - המש"א

י"א באייר תשמ"ז.
10 במאי 1987

מספר ת"ד : מ-181.

052-9212 90
921 158

۱۲۰-

הקנין ערשטעם איז 'אס' שטאנענדיג און
הקנין

לכבוד

מר יוסף בן-אהרון
מנכ"ל משרד ראש-הממשלה
ירושלים.

C. J. N.

הנדון: מדרשת ארץ-ישראל - סרט הסברה.

מדרשת א"י הפועלת בקדומים, עוסקת בהסברת הסיכסוך הישראלי-ערבי, זכויותינו על ארץ-ישראל השלמה, הסברה אנטי-אשפ"ית בארץ ובעולם, וסיורים להכרת והבנת הנעשה בשטח אזורי יהודה ושומרון.

במדרשה פועל מופע אור-קולי מיוחד, שמהווה הפתיחה לדיון / סמינר / סיור, בביקור במדרשה. מבקרים אצלנו כ-20,000 איש מידי שנה, מהארץ ומהעולם, וזה חוץ מפעילויות של חוגי-בית, ופעילות עניפה בהסברה בחו"ל.

צבי סלונים - ראש המדרשה, עוסק בשנה האחרונה בהסברה ועליה בארה"ב, והח"מ הצטרף אליו ל-3 סיורים גדולים באירופה ודרום-אפריקה.

אני כותב אליך - אדוני, מכמה סיבות.

ראשית - הפעילות שלנו בארץ ובחו"ל ייחודית מאוד ומגעת לאנשים רבים מאוד. בגלל רמתה הגבוהה של ההסברה שלנו, נראה לי כי יש מקום נרחב לניצול הפוטנציאל שלנו, גם בשרותו הישיר של משרד ראש-הממשלה - הרי אנחנו מבטאים את הלך הרוחות והדיעות שמבטא ראש-הממשלה מר יצחק שמיר.

אנו הפקנו סרט בקסטט וידיאו שאורכו כ-½ שעה . הסרט מבוסס על המופע האור-קולי ומשמש אותנו לעת ההופעות שלנו בעולם ובארץ, וכן אנו מוכרים אותו לכל דיכפין, שמשמש אח"כ כשגרירנו הטוב בביתו - מול הטלביזיה עם חברים.

לאחרונה רכש מר אריאל שרון כמות קטנות לשם הפצתן כמתנות לידידיו ואורחיו. אני רוצה להציע גם למשרד ראש-הממשלה לרכוש הסרט שמהווה אמצעי הסברה יוצא מהכלל, במיוחד בימים אלה של סכנה המרחפת מעל ארץ-ישראל.

מזכירותנו תפנה (או כבר פנתה עד הגיע מכתב זה) ללישכתך, בבקשה לקבוע פגישה עימך והח"מ. אייחל להענותך החיובית.

ועד אז - נעלה ונצליח , בברכה רבה ,

מרטי איזק.

ב' באייר תשמ"ז
1 במאי 1987
5-דש-330-3

לכבוד
הרב שלום ב"ד ס. גמליאל
מכון שלום לשבטי ישורון
ירושלים

כבוד הרב,

ראש הממשלה ביקשני להודות לך בשמו על מכתבך
וברכותיך הלבביות.

ב ב ר כ ה ,

אריה מקל
עוזר ראש הממשלה

ב' באייר תשמ"ז
1 במאי 1987
5-330-דש-3

לכבוד
הרב שלום ב"ד ס. גמליאל
מכון שלום לשבטי ישורון
ירושלים

כבוד הרב,

ראש הממשלה ביקשני להודות לך בשמו על מכתבך
וברכותיך הלבביות.

ב ב ר כ ה ,

אריה מקל
עוזר ראש הממשלה

נח יח

צמח האדמה

שכל חמץ/כור.

בבני חמץ

אם מיבא שילו

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף ו מתוך ו דפים

סוג בטחוני שמור

דחיפות רגיל

תאריך/ז"ח 1700 30 אפריל 87

מס' מברק

המשרד, בטחון

628 663

אל: מצפ"א

דע: מקשי"ח משהב"ט.

5/10/87
הג"צדברי הסנטור בוב דול בפני הקואליציה היהודית הלאומית.1. בנפרד (וגלוי) :התבטאו הנ"ל שהשמיע דול אתמול (29).

2. לפני הופעתו, התקשר עוזרו הראשי לענייני חו"ב, אל ליין, וביקש לדעת באופן בלתי רשמי כיצד נגיב אם יציע דול ברית הגנה בין ארה"ב וישראל. השיבותי - באופן בלתי רשמי, ולא לייחוס - שבעבר ישראל לא חיפשה ברית כזו, פן תגביל חופש הפעולה שלנו, ועד כה ארה"ב לא הציעה הסדר כזה. עם זאת, היה וארה"ב תציע זאת, לבטח נשקול ההצעה בכובד ראש.

3. מכאן עברתי ועידכנתי את ליין בקשר למעמדנו החדש כ"בת ברית חשובה מחוץ לנאט"ו" (לא ידע על כך), וכן שוחחנו על ישראל ו- 501 ועל האפשרויות של מו"פ וייצור משותף של אמל"ח.

4. כפי שתראו, נושאים אלה מצאו את ביטויים בדברי דול.

יו"ר אמ"כ
למדן

ע"מ 2
ח"מ 3
ל"מ 3
ג"מ 1
ל"מ 2

כ"ח בניסן תשמ"ז
27 באפריל 1987
5-דש-328-3

אל: מר אריה שומר, סמנכ"ל

הנדון: מכתבנו אליך מיום 17.3.87

למכתבנו הנ"ל - עדיין לא קיבלנו תשובה ועל כן,
נודה לך על מתן תשובה בהקדם האפשרי.

נורית כהן

מירי אופלטקה

עדנה חלבני

העתקים: עמוס רובין, יועץ רה"מ לכלכלה
חיים עמר, יועץ רה"מ לעניני רווחה
אריה מקל, עוזר רה"מ לענינים מדיניים

כ"ח בניסן תשמ"ז
27 באפריל 1987
5-דש-328-3

אל: מר אריה שומר, סמנכ"ל

הנדון: מכתבנו אליך מיום 17.3.87

למכתבנו הנ"ל - עדיין לא קיבלנו תשובה ועל כן,
נודה לך על מתן תשובה בהקדם האפשרי.

נורית כהן

מירי אופלטקה

עדנה חלבני

העתקים: עמוס רובין, יועץ רה"מ לכלכלה
חיים עמר, יועץ רה"מ לענייני רווחה
אריה מקל, עוזר רה"מ לעניינים מדיניים

כ"ח בניסן תשמ"ז
27 באפריל 1987
5-דש-328-3

אל: מר אריה שומר, סמנכ"ל

הנדון: מכתבנו אליך מיום 17.3.87

למכתבנו הנ"ל - עדיין לא קיבלנו תשובה ועל כן,
נודה לך על מתן תשובה בהקדם האפשרי.

נורית כהן

מירי אופלטקה

עדנה חלבני

העתקים: עמוס רובין, יועץ רה"מ לכלכלה
חיים עמר, יועץ רה"מ לעניני רווחה
אריה מקל, עוזר רה"מ לענינים מדיניים

כ"ח בניסן תשמ"ז
27 באפריל 1987
5-דש-328-3

אל: מר אריה שומר, סמנכ"ל

הנדון: מכתבנו אליך מיום 17.3.87

למכתבנו הנ"ל - עדיין לא קיבלנו תשובה ועל כן,
נודה לך על מתן תשובה בהקדם האפשרי.

נורית כהן

מירי אופלטקה

עדנה חלבני

העתקים: עמוס רובין, יועץ רה"מ לכלכלה
חיים עמר, יועץ רה"מ לעניני רווחה
אריה מקל, עוזר רה"מ לענינים מדיניים

כ"ח בניסן תשמ"ז
27 באפריל 1987
5-דש-328-3

אל: מר אריה שומר, סמנכ"ל

הנדון: מכתבנו אליך מיום 17.3.87

למכתבנו הנ"ל - עדיין לא קיבלנו תשובה ועל כן,
נודה לך על מתן תשובה בהקדם האפשרי.

נורית כהן

מירי אופלטקה

עדנה חלבני

העתקים: עמוס רובין, יועץ רה"מ לכלכלה
חיים עמר, יועץ רה"מ לענייני רווחה
אריה מקל, עוזר רה"מ לעניינים מדיניים

כ"ח בניסן תשמ"ז
27 באפריל 1987
5-דש-328-3

אל: מר אריה שומר, סמנכ"ל

הנדון: מכתבנו אליך מיום 17.3.87

למכתבנו הנ"ל - עדיין לא קיבלנו תשובה ועל כן,
נודה לך על מתן תשובה בהקדם האפשרי.

נורית כהן

מירי אופלטקה

עדנה חלבני

העתקים: עמוס רובין, יועץ רה"מ לכלכלה
חיים עמר, יועץ רה"מ לענייני רווחה
אריה מקל, עוזר רה"מ לעניינים מדיניים

כ"ה בניסן התשמ"ז
24 באפריל 1987

הגנרל
א. ל.
מאת : קישור לקונגרס

א ל : מצפ"א

מאת : קישור לקונגרס

הנדון: לובי ערבי - לכותבים הידד

31.5 הינו המועד האחרון להשתתף בתחרות חיבורים בנושא "התפתחות מדיניות ארה"ב במז"ת - האם יש איום על חופש הדיבור?" כל הנ"ל בהקשר של מאתיים שנה לחוקה האמריקנית. כפי שתראו מהמודעה הרצי"ב (שדומות לה התפרסמו בעתונים בקמפוסים רבים) סכום הפרסים הוא קרוב לרבע מליון דולר.

למעוניינים להשתתף בתחרות על ההתקפה על "הליברטי", הדדליין מאוחר ביום אחד אבל הסיכוי לזכות בפרס קטן יותר.

כפי שתראו יוזמי שתי התחרויות פועלים לסייע למשתתפים פוטנציאליים בכך שהם מפנים אותם לספרות מתאימה.

ואם בספרות עסקינן, הרי שהוצאת סיימון אנד שוסטר מניו יורק הוציאה לפני שבוע ספר מעט Edward Tivnan ושמו THE LOBBY עם כותרת משנה :

Jewish Political Power and American Foreign Policy

בספר 270 עמודים, והוא מתבסס על שלוש שנות מחקר ומאתיים ראיונות. בין שמות הפרקים (עשרה במספר):

Jimmy Carter's "Jewish Problem"
Reagan or Begin - the Awacs Battle
AIPAC - "The War for Washington"
US Aid - Helping Israel to hurt itself.

מעיון ראשון בספר נראה שהוא יהווה תחרות לספרו של המורשה לשעבר פול פינדלי (ראו

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D. C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

המודעה על חופש עתונות). לדוגמא, הפרק על השפעת ה-PAC'S הפרו-ישראליים
מתחיל כדלקמן:

Two years after AWACS, the lobby seemed to own Capitol Hill. Indeed, Tom Dine was so good at his job that there were members of Congress and their staffs who feared him and liked him. Addressing an AIPAC conference in 1983, Lawrence Eagleburger, then the State Department's top political officer, put his arm affectionately around Dine and informed the audience: "This is a guy who can hurt you".

ולהקורא ינעם.

בורכה,
טובה הרצל
טובה הרצל

העתק: מנכ"ל מדיני
ממנכ"ל
הסברה
ציר, למדן, הסברה - כאן

א.י. יונגערמאן

WITHIN DAYS, MEMBERS OF BOTH CELLS AND THE HUSBAND OF BEN-GURION'S DAUGHTER, NINIO, the daughter of a wealthy Jewish family in Alexandria, were arrested. Their radio equipment, code books, and remains of their home-made explosives all went on display when they went on trial the following December. Only the spy-master escaped.

When he learned of the catastrophe, Gibli began covering his tracks. He had informed his immediate superior, Moshe Dayan, that Defense Minister Lavon had given the "green light" to the plan. Dayan, who had been in the US at the time, had not demurred. Upon his return, however, he asked Gibli for written proof that Lavon had authorized the plan so that blame for the debacle would fall upon Lavon, not himself. Gibli had no written proof. So he, Dayan, and Shimon Peres set out to create it. Gibli's secretary altered her message files, as did spy-master Avri Elad. When Dayan and Peres approached Lavon's secretary, Ephraim (Eppi) Evron, however, he refused to insert false orders into his files. Evron's rapid subsequent rise to director of Israeli intelligence in the United States, director of the defense ministry's foreign department, and finally Israeli Ambassador in Washington was certainly not impeded by his loyal refusal to implicate his boss, nor by his knowledge of who had asked him to do it.

Strangely, however, the subterranean scramble among Ben-Gurion's protégés and rivals to implicate each other apparently left Prime Minister Moshe Sharett ignorant of the Israeli origin of the Egyptian affair. When the trial opened, the broken Victorine Ninio had to be helped into the court room because of injuries she suffered while twice trying to throw herself through windows in police headquarters. Another Israeli spy, not affiliated with the saboteurs but known to Miss Ninio, succeeded in committing suicide midway in the proceeding. The Israeli press indignantly treated it as a show trial designed to intimidate Egypt's large Jewish community.

British and French politicians assumed the same thing, first begging Nasser to halt the proceedings and then to commute the sentences, but to no avail. Most outraged of all was the first, and last, moderate Prime Minister in Israel's history. On the trial's second day, Moshe Sharett angrily denounced "these calumnies designed to strike at the Jews of Egypt." Later, when death sen-

for-gotten. Some years later, when Dalia Carmel, Gibli's remorseful secretary, confessed to Ben-Gurion that she had falsified the evidence that implicated Lavon, Ben-Gurion refused to make her confession public. Instead he continued to defend Lavon, and protect Dayan and Peres. The story seeped out in bits and pieces, however, and the resulting public revulsion had much to do with the 1977 fall of Israel's Labor Coalition, by then led by Peres, Yitzhak Rabin, and other Ben-Gurion heirs. Labor's fall, after 19 years of rule, did not purify the Israeli political atmosphere, however. Instead it brought to power the Likud bloc extremists. Menachem Begin and Yitzhak Shamir, both veterans of Israel's pre-independence terrorist underground and each of whom, before and after the "Lavon Affair," has perpetrated many an "ugly affair" of his own.

(The *Lavon Affair* has been widely covered in Israel's Hebrew language press. A full account in English is contained in Chapter 7, "An Israeli Dreyfus Affair," of *The Untold History of Israel* by Jacques Derrigny and Hesi Carmel, Grove Press, 1979, pp. 101-28.)

June 1 Registration for Liberty Essay Contest

Registration deadline is June 1 for the USS Liberty Veterans Association essay contest on "The Attack on the USS Liberty." Prizes of \$1500, \$300 and \$100 will be awarded for the three best essays by students at any level concerning the still-unexplained 1967 attack by Israeli aircraft and torpedo boats in which 34 American crewmembers were killed and 171 wounded. Deadline for submission of essays is July 4, 1987.

To register, write: USS Liberty Veterans Association Scholarship Committee, c/o The American Educational Trust, P.O. Box 53062, Washington DC 20009. Or telephone AET's toll free number: 1-800 368-5788. The registration packet, available at no charge, contains reading recommendations.

James Ennes' definitive book, *Assault on the Liberty*, can also be obtained from the American Educational Trust at \$11.95 for one copy or \$14.95 for two. Add \$1 for postage for one copy and \$1.50 for two copies.

Our Constitution was born out of a cacophony of competing voices.

But today the freedom of speech that remains the hallmark of our Constitution may be threatened.

The NAAAF Essay Contest is designed to emphasize the importance of free speech and open debate in a vital area.

In his best-selling book, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby, former Congressman Paul Findley sounds an alarm: "It is clear that many Americans do not feel they can speak freely on one of the most complicated and challenging current issues: *The Arab-Israeli dispute.*"

Is he right? What do you think?

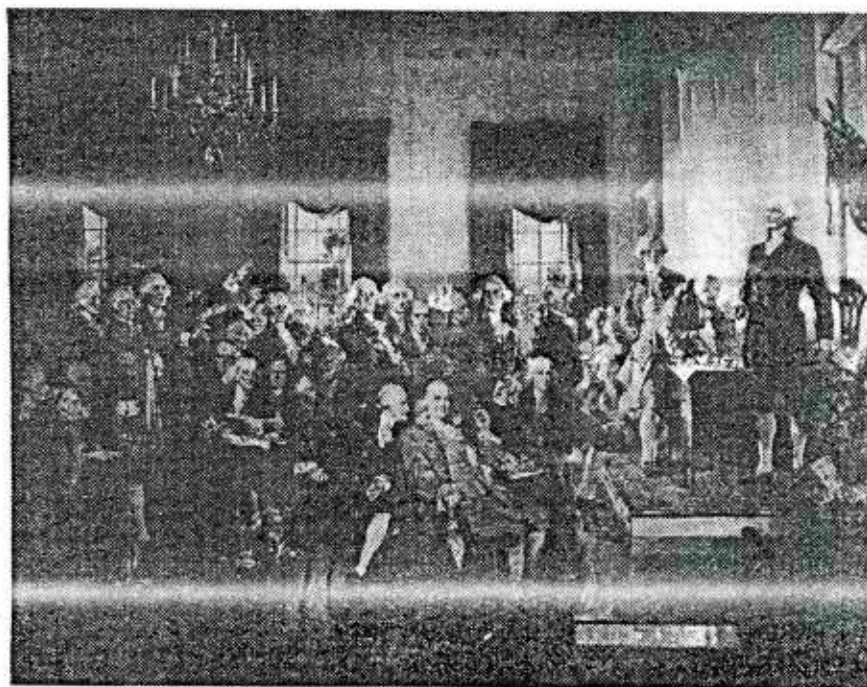
Full time college and university students are invited to submit a critical essay of 2,500 words or less on the subject "The Development of American Middle East Policy: Is Free Speech Threatened?"

There will be 200 regional winners of \$1,000 each and 10 national winners of an additional \$4,000 each.

The contest is sponsored by the NAAA Foundation, a charitable organization which carries out educational programs on Middle East subjects.

Television commentator Tom Braden serves as Honorary Chairman of the Selection Committee. Distinguished columnist Carl Rowan is Awards Chairman.

Send us the coupon for details and entry forms for your students. Entries must be postmarked by May 31, 1987.

1787 Signing of the Constitution, George Washington Presiding, by Howard Chandler Christy

Please send me complete guidelines and entry forms.

Name _____

College or University _____

Major _____

Class _____

Campus Address _____

Home Address _____

Send to: NAAA Foundation, P.O. Box 19144,
Washington, DC 20036

The NAAA Foundation Essay Contest

Commemorating the Anniversary of the Constitution • 200 Years • 200 Winners

מועצה מקומית אלפי מנשה

ד.נ. שומרון, מיקוד: 44851,

טל: 052-425111, 052-425262

ה'ין צוואה ה'ין ד

מועצה מקומית אלפי מנשה,

ד.ג. לב השרון, מיקוד 44851 טל: 925111, 052-925262

כד' ניסן תשמ"ז

23 באפריל 1987

לכבוד

ראש הממשלה, מר יצחק שמיר

משרד ראש הממשלה

ירושלים

אדוני ראש הממשלה,

הריני פונה אליך בבקשה לדאוג לטיפול מתאים בתביעותינו להגברת הבטחון באיזורינו ובכל רחבי יהודה ושומרון, שהם תנאי הכרחי להמשך ביסוסם והתרחבותם של הישובים.

כמו כן הריני פונה אליך בבקשה לדאוג לחידוש תנופת הבניה באלפי-מנשה, שנעצרה לאחרונה, בעוד שקיים ביקוש גובר והולך לדירות ביישוב, אולם אין כלל היצע של דירות פנויות ביישוב.

תנאי נוסף להרחבת הישוב הינו פיתוח תשתית ובנית מבני ציבור, שהישוב זקוק להם כאויר לנשימה כדי להבטיח איכות חיים, תרבות והעשרה למבוגרים, בני נוער וילדים.

אנו מבקשים מתן עדיפות וקדימות לתכנון והתחלת הבניה של קרית החינוך המתוכננת, הכוללת חטיבת ביניים וחטיבה עליונה, אולם ספורט וכן מתנ"ס שיכלול ספריה, חדרי פעילות ואודיטוריום.

במסגרת מבני הציבור הנדרשים, אנו נודה לך אם תוכל לסייע בידינו לקבל את אישורו של מפעל הפיס להקמת מרכז פיס קהילתי באלפי-מנשה, ותהא זו התשובה הציונית לפעולת הרצח ולכל המבקשים להחניק את ההתישבות באלפי-מנשה.

שלך,

בכבוד ובידידות

שלמה קטן

ראש מועצה מקומית

אלפי-מנשה

סיכום התביעות מראש הממשלה

- א. שיפור הבטחון בסביבות הישוב ובכביש המוליך אליו.
1. אבטחת הציור והארט הכביש.
 2. מיקום עמדת מצוקה (כמו בכביש החוף).
 3. סיורים משני צידי הציור, תנועה ותצפית - מס' נקודות תצפית ביום ובלילה * (באמצעות אמצעי ראיית לילה).
 4. ציוד לכתת כוננות (כולל מרגמה לפצצות תאורה) כדי שתוכל לפעול עד הגעת הצבא.
 5. סמכות להטלת עוצר ויצירת חסימת צירים בואדי ובצירים ואמצעים לכך.
 6. נושא המשמר האזרחי - החלת ריבונות אלפי מנשה לאורך הציור ע"י אנשים בתפקיד בלבד.
 7. תגבור נושא גששים.
 8. טיפול בעשבייה לאורך הציור וכן מסביב לישוב, כולל גידור.
 9. פתרון לשני המבנים, המשאבה והבית בקרבת הצומת והציור.
 10. פסי הרעדה מכיוון חבלה ומכיוון קלקיליה.
 11. תרגול כוחות מהישוב בחסימה ופריסה בתוך השטח ותרגול מרדף.
 12. מערכת כריזה בישוב.
 13. שינוי סיווג לגבי מפקדת קח"ר מ-ג' ל-א'.
 14. הכרתנו כמפקדת חבל הג"א.
 15. הכרתנו כמפעל ראוי למתן היתר לרכישה ואישורי נשיאת נשק.
 16. אשור ג'יפ בטחון לסיורים ולשמירה.
 17. כביש עוקף קלקיליה - עזון.
 18. לינת ערבים ביו"ש בשעות הלילה.
- ב. עקירת הגורמים המתסיסים ששחררו בעיסקת ג'יבריל וסילוקם מן הארץ.
גורמים אלה מטילים חיתיתם על ערביי הסביבה שהם שכנינו לחיים המשותפים באזור.
זהות המסיתים ידועה לגורמי הבטחון.
- ג. הקמת ועדת חקירה ממלכתית שתחקור את המחדלים שהביאו למעשה הרצח. למרות התראות של ראשי הישוב שניתנו לגורמי הבטחון השונים בעוד מועד ושהתריאו על המצאות גורמים עוינים ומתסיסים בסביבה, לא נעשה דבר ע"י גורמי הבטחון למניעת ההדרדרות.
- ד. טיפול שורש בבטחון הכללי בשומרון ע"י הגברת ההתישבות בו מתוך הכרה שרצף ישובים יהודיים יתרום משמעותית לבטחוננו.

בכבוד רב,

שלמה קטן
ראש מועצה מקומית
אלפי מנשה

ד.נ. לב השרון, מיקוד 44851 טל: 925111, 925262-052

יח' ניסן תשמ"ז
17 באפריל 1987

מועצה מקומית אלפי מנשה,

לכבוד
מ"מ שר הפנים, מר רוני מילוא
משרד הפנים
הקריה, ירושלים

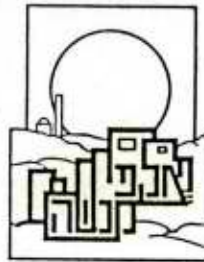
כבוד מ"מ שר הפנים,

הנדון: טיפול בבעיות ובצרכי הישוב אלפי מנשה

מזה כ-6 חודשים הנני מבקש טפול נאות בבעיות ובצרכים של אלפי מנשה, שהוכרזה ע"י שר הפנים כרשות מקומית עצמאית בחודש אפריל 1986.

הריני מבקש לקבוע לי מועד דחוף לפגישה עם כב', לשם דיון בנושאים המפורטים להלן:

1. לאלפי מנשה נקבע מענק לאיזון זמני של - 500,000 ש"ח לשנת הכספים 1986, לעומת הסכום של - 1,100,000 ש"ח לשנת 1986 הנקוב בהצעת התקציב שהוגשה לממונה על המחוז. עד לסיומה של שנת הכספים 1986/87 לא הסתיים הדיון במסגרת תקציב לשנת 1986 וקביעת גודל המענק לאיזון, וגם תוספת זמנית נוספת של - 200,000 ש"ח שהובטחה ב-12/86 לא מומשה.
2. המועצה סיימה את שנת התקציב 1986 בגרעון כספי ניכר, אולם הטיפול בכיסויי הגרעונות של הישובים ביו"ש נעשה על בסיס 31.3.86, בעוד שאלפי מנשה הוכרזה כרשות נק באפריל 1986, והינה חריג יוצא דופן בסוגיה זו. הגרעון הכספי מכביד על תפקוד נאות של המועצה, מה גם שההעברות השוטפות מאפריל 1987 מבוצעות בשלב זה ע"פ המענק הזמני שנקבע ב-1986, שהינו כאמור - 500,000 ש"ח, והינו פחות ממחצית הסכום הדרוש לקיומן של פעולות ושירותים ברמה נאותה.
3. בנושא הסיוע המיוחד לשנת 1986 בנושאי פיתוח ובנושאים שוטפים שונים, לישובי יו"ש, הוגשו על ידינו בקשות מפורטות ומנומקות, אולם רק חלק קטן מהן נענה ואושר לנו סיוע מיוחד בסך של - 195,000 ש"ח לשנת 1986.
4. בנושא התמיכה למוסדות ביו"ש, פסחו כליל על המוסדות באלפי-מנשה ולא אושר סכום כלשהו בנושא הנ"ל.
5. בנושא תקן שיא כ"א פעלה המועצה בתאום מראש עם הנציגים המוסמכים של משרד הפנים, עם כינונה של הרשות ב-04/86, אולם להפתעתנו קוצץ התקן שאושר רק בשנה האחרונה ללא כל הסבר והנמקה עניינית.

ד.נ. לב השרון, מיקוד 44851 טל: 925111, 925262-052

מועצה מקומית אלפי מנשה,

- 2 -

6. מקוה טהרה ועירוב
אני מקוה שתוכל להקדיש לי מזמנך, באופן דחוף ביותר, לליכון הכעיות שהועלו
בקצרה לעיל.
לנוחיותך, הריני מצרף בזה התכתבויות עם הגורמים השונים במשרדך בנושאים
שהועלו.

בכבוד רב,
שלמה קטן
ראש המועצה המקומית
אלפי מנשה

1
4
AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

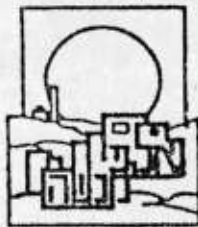
AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

AR 100-100-100

מועצה מקומית אלפי מנשה, ד.ג. שומרון, מיקוד: 44851, טל: 052-425111, 052-425262

אוקטובר 1986
חשרי תשמ"ז

אלפי מנשה

תעודת זהות

מעמד מוניציפלי:

ישוב עירוני, מועצה מקומית

קרקע:

מנהל מקרקעי ישראל

תחילת איכלוס:

ספטמבר 1983

יזם:

יוזמה פרטית, בשותף משרד השכון

יחידות דיור:

500 מאוכלסות, מסגרת כללית כ - 3000 יחידות דיור

אוכלוסיה:

מעל 2000 נפש, כ - 40% משפחות צבא קבע.

מיקום:

2 ק"מ דרום מזרחית לקלקיליה, 7 ק"מ מזרחית לכפר-סבא, ממוקמת על גבעה ברום 250-280 מטר מעל פני הים, במורדות המערביים של הרי שומרון.

מוסדות ציבור:

מערכת חינוך מפותחת הכוללת מעונות, גני ילדים, טרום טרום חובה, וטרום חובה, וגני חובה, בית ספר יסודי, וחטיבת ביניים.

מערכת החינוך מטפלת בכ - 750 תלמידים!

קופת חולים כללית, מרכז מסחרי, מועדון ספורט שנבנה בכספי התושבים, סוכנות דואר, ומרכז טלפון, בית כנסת, מועצה מקומית, ושבת צופים,

תעשייה ותעסוקה:

בישוב עצמו כ - 150 מקומות עבודה הקשורים בשירותים העירוניים, מערכת החינוך, מרכז מסחרי, מתנ"ס, ומועדון הספורט, וכן מספר עוסקים עצמאיים.

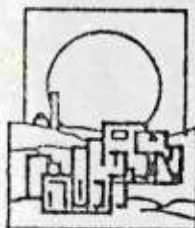
אין איזור תעשייה, בשל מחסור בקרקע מתאימה, הרוב המכריע של התושבים עובד בגוש דן, הישוב מרוחק כ - 5 ק"מ מאזור התעשייה של כפר-סבא, כ - 10 ק"מ מאיזור תעשייה רעננה, וכ - 15 ק"מ מאזור התעשייה של פתח-תקוה, והרצליה.

איפיון אוכלוסיה:

את תושבי הישוב ניתן לסווג כאנשי המעמד הבינוני, מרבית התושבים הינם בשנות ה-30, וה-40 לחייהם, מיעוטם זוגות צעירים וזוגות מבוגרים.

STRUCTURE

ד.ג. שומרון, מיקוד: 44851, טל: 052-425111, 425262

מועצה מקומית אלפי מנשה,

- 2 -

לישוב אין זהות פוליטית, והוא אינו משתייך לשום תנועת
התנועות או תנועת פוליטית.

זהות פוליטית:

הבחלים באלפי מנשה הינם כתיים דו קומתיים, גדולי שטח ברובם
צמודים לחלקת אדמה, סיגנון הבניה אחיד וצנוע, ואינו מנקר עיניים.
מרבית הכתיים דו משפחתיים, תלת וארבע משפחתיים, ובתיים בודדים.
קיימים בתי קומות בכניה מדורגת צנועה, המשתלבת עם המבנה החרדי
של הישוב, הכניה בקומות מיועדת לזוגות צעירים, ועולים חדשים.

צורת דיור:

הסיוע הממשלתי לדיור באלפי מנשה, זהה לסיוע הניתן בכל מקום
אחר בארץ, אין ההדעפה לא בגודל ההלוואות, ולא בהרכבם, אין הסיוע
שונה בין מי שקונה דירה בתל-אביב, ולמי שקונה באלפי מנשה.
היתרון היחיד של אלפי מנשה, הוא שגם מי שקיבל כבר בעבר סיוע
ממשלתי לדיור רשאי לקבל סיוע מחדש, בקנותו דירה באלפי מנשה.
בכך אינה שונה הישוב, מכל עיירות הפיתוח וההתיישבות החדשה ביחוד
שומרון, בגליל ובנגב.

סיוע בדיור:

מחיר הדיור באלפי מנשה גבוה, בשל עלויות הפיתוח הגדולות, אך
עדיין נמוך במעט מהמחירים בשרון (כ"ס רעננה וכו') בשל מחירת
הנמוך של הקרקע.

יחסים וקשר עם השכנים הערביים.

הרחק מהתקשורת והכותרות, אלפי מנשה הינה מופת ליחסי שכנות טובה, וקשרי רעות, בין
האוכלוסיה הערבית בסביבה לבין תושבי אלפי מנשה.
אלפי מנשה הינה הוכחה ליכולת של דו-קיום בשלום ובשיתוף בין שני העמים.
בזכות היחסים הטובים, איזור אלפי מנשה הינו איזור שקט מבחינה בטחונית, אלפי מנשה הינו
ישוב פיתוח, כלומר אין גדר היקפית לישוב, ואין שמירה צבאית או משטרתית, כניסת הערבים
לשטח הינה חופשית בכל שעות היממה.
אלפי מנשה עוזרת לישובים הערביים סביבה, והישובים והערים הערביות מסביב, עוזרות
לאלפי מנשה, קיום כבוד וכיבוד הדדי, כאשר כל אחד מהצדדים משתתף בשמחות ובאכל של השני,
בכל ארוע וארוע, אין פרוכקציות מצד כלשהוא, והבעיות נפתרות בהבנה, ושיתוף פעולה.

"מועצה מקומית אלפי-מנשה"

1

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

1944-1945

מועצה מקומית אלפי-מנשה
=====

20.11.1986

נתוני רקע
=====

9/1983

518

2,063

12

תחילת האיכלוס

מספר המשפחות:

מספר הנפשות :

מספר העסקים:

מערכת החינוך

(4 כתות)	115
(13 כתות)	440
(2 גנים)	66
(3 גנים)	120
(2 גנים)	34
(2 כיתות מעון)	48

חלמידים בחט"ב
חלמידים בבית"ס יסודי:
ילדים בגנ"י-חובה:
ילדים בגנ"י-טרוס חובה:
ילדים בגנ"י-מועדוניות:
ילדים במעונות יום:

The American Jewish
Committee

סיכום
מקט (2)
פ. 201 = כי (3)

הוועד היהודי-האמריקני
רח' אתיופיה 9
ירושלים 95 149
טלפון 02 228862 02 233551
מברקים: ווישקום. ירושלים

Israel Office
9 Ethiopia Street
Jerusalem 95 149
Tel. 02 228862 02 233551
Cable: Wishcom, Jerusalem

שמעון סמואלס
מנהל

Shimon Samuels
Director

23 באפריל 1987
כ"ד ניסן תשמ"ז

לכבוד
מר אבי פזנר
משרד ראש הממשלה
ירושלים

אבי היקר,

הנני מצרף העתק משיחה סודית שהיתה בין נציג סובייטי לבין הרב
מרק טננבאום, מנהל המחלקה ליחסים בינלאומיים שלנו בניו-יורק.
רוח השיחה מאשרת את דעתו של סגן מזכיר המדינה האמריקני לעניינים
הומניטריים, ריצ'רד שיפטר, שאין לראות סנונית אחת כבוא האביב.

בברכה,

שמעון סמואלס

שס/צר/4:58

100-100000

To SHIMON SAMUELS
JERUSALEM

FAX

CONFIDENTIAL - NOT FOR DISTRIBUTION

memorandum

FROM AMERICAN JEWISH COMMITTEE

date April 6, 1987
to Ted Ellenoff, Ed Elson, David Gordis, Miles Jaffe, Leo Nevas
Bill Trosten
from Marc H. Tanenbaum
subject Soviet Conversation

A Soviet representative, let's call him "Vladimir," asked to meet with me this morning to discuss newspaper reports on Morris Abram's and Edgar Bronfman's recent meetings in Moscow. (I have met with Vladimir once before at his request. He is an official media representative of the USSR in New York, and I surmise he is a KGB agent.)

We met in a restaurant, at 10 a.m. today, and he began the conversation by saying that "Soviet authorities are deeply distressed over the newspaper reports." He indicated that the Soviets thought these were to be private meetings and could not understand the violation of their confidences in such a public way. He intimated that this will lead to a reexamination of their views on emigration, and that the figures of "10,000 to 12,000" emigrants in the coming year are probably now out of the question. He said that there will be no more than "500 allowed to go each month."

He also said that there were no agreements on the matters that were reported. There were discussions with mostly lower-level people who had no authority to make commitments of any kind. Therefore, there was no basis for reporting that such "agreements" on emigration and on internal religious-cultural projects were arrived at. He showed and/or feigned bewilderment as to how this could happen. "Who do these people really represent?" he asked. "What authority do they have to do such things?"

I told him we were not happy about this development, but that the real issue is the policy of the the USSR on emigration and on USSR-Israel relations. If your government were to agree seriously to a predictable procedure for the emigration of those Jews who wish to leave, and act on those procedures, there would be no need for cosmetic meetings, and public relations gestures. The facts would speak louder than any conversations. Besides, I said, you need to really understand that the future of USSR-U.S. relations genuinely depend on dealing forthrightly with these issues. Continuing to raise expectations and then undercutting them runs the serious risk of setting back U.S.-USSR relations.

His major concern was about the role of the USSR in the Middle East peace negotiations. He expressed a careful concern about the forthcoming visit of Soviet consular officials to Israel. His authorities are worried that their delegation may be greeted with hostility and demonstrations in Israel, and that would make it impossible to receive Israeli consular officials. If the Soviet delegation is reasonably well received, he believes that Israeli consular people would be welcomed in the USSR. He clearly wanted me to communicate that to Israelis, and I did today. They are passing it on to Jerusalem. Vladimir said he would call me again. Glasnost!

mht:ror

21 באפריל 1987
5-אורחים-321-2

רשימת אורחים
אפריל-מאי-יוני-יולי

@גרמניה

- דר סטרקו 7-11/6
- אוסקר לפונטין - רה"מ סארלנד- 7-16/6

הולנד

- WIM KOK - מנהיג מפ' העבודה 22-27/4
- יודן ברוק - שה"ח 15-18/6

ארה"ב

- COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS 22-29/4
- PROJECT INTER-CHANGE 29/4
- משלחת קליפאת 5-9/6
- נשים מנהיגות 1-16/7
- משלחת מסחרית בראשות מושל ג'ורג'יה 29/6-3/7

איטליה

- משלחת הכנה לקוסיגה 27-30/4
- הנשיא קוסיגה 22-24/5

זאיר

- בן מובוטו 26-30/4

ספרד

- רה"מ קטלוניה 5-9/5

לוקסמבורג

11-16/5 - הדוקס הגדול

פנמה

10-17/5 - אוסקובר בטנקור - מנהיג מפ' דימוקרטיה

17-21/5 - נשיא

ניו זילנד

19-25/5 - מש' פרלמנטרית

רק'ד - חוף השנהב

17-21/5 - שר הבריאות

הונדורס

27/5-4/6 - הנשיא

ונצולה

24-31/5 - דר קסטיליו - יו"ר ועדת החוץ-סנט

בלגיה

27/5-2/6 - מש' לברילית PRL

סלבדור

4-12/6 - סגן הנשיא

צרפת

4-9/6 - ראש המפ' הרדיקלית - ANDRE ROSSENET

אוסטרליה

11-18/6 - יו"ר ביה"נ - גב' ג'אן דיכד

ונצואלה

14-21/6 - אנדרס דר ארגפ (רופא-עתונאי-ח"פ)

בוליביה

27/6 - שה"ח גילירמו

מסמכים יחידים
27-28/5

The usual treatment, ניו יורק

1987
תבנית אורחים

אפריל - מאי - יוני - יולי

קיסם הפצה
5/4-11/5

יוסי	אגרון	חנה	צביה	נבע	דניאל	דפנה	שלום
12-18/4	הפצה	בידוד מרפס הפצה יחסית 14-22/4	הפצה יחסית 11-19/4				
19-25/4	הפצה הפצה יחסית 22-29/4						
24/4-2/5	הפצה הפצה יחסית 27-30/4						
3-9/5	הפצה הפצה יחסית 5-9/5						
10-16/5	הפצה הפצה יחסית 11-16/5						
17-23/5	הפצה הפצה יחסית 22-24/5						
24-30/5	הפצה הפצה יחסית 27/5-4/6						
3/5-6/6	הפצה הפצה יחסית 5-9/6						
7-13/6	הפצה הפצה יחסית 11-18/6						
14-20/6	הפצה הפצה יחסית 15-18/6						
21-27/6	הפצה הפצה יחסית 15-18/6						
28/6-4/7	הפצה הפצה יחסית 1-10/7						
5-11/7							

הפצה
26 תרומות
12-19/7

ירושלים, יח' בניסן, התשמ"ז
16 באפריל 1987
2-318-דש-5

אל : שר התמ"ס

מאת: עוזר ראש הממשלה לעניינים מדיניים

הנדון: לשכת המסחר ישראל-אירופה

ראש הממשלה מבקש שתשגר הזמנה לאנשי לשכת המסחר
ישראל-אירופה לכינוס בארץ בחודש אוקטובר. יו"ר הגוף הנ"ל,
מר סטולרו מפריז, מבקש שהכינוס יחל ב 19/10/87.

בתודה,

אריה מקל

העתק: י. מינרב, משה"ח.

לשכת ראש הממשלה

ירושלים, יח' בניסן, התשמ"ז
16 באפריל 1987
2-318-דש-5

אל : שר התמ"ס

מאת: עוזר ראש הממשלה לעניינים מדיניים

הנדון: לשכת המסחר ישראל-אירופה

ראש הממשלה מבקש שתשגר הזמנה לאנשי לשכת המסחר
ישראל-אירופה לכינוס בארץ בחודש אוקטובר. יו"ר הגוף הנ"ל,
מר סטולרו מפריז, מבקש שהכינוס יחל ב 19/10/87.

בתודה,

אריה מקל

העתק: י. מינרבי, משה"ח.

אנו (דאטא) /
משרד ראש הממשלה

תאריך

5

מאת: המנהל הכללי

23/11

18. 17.16.28. 28. 28. 28. 28.

Just by the way, the new
new and again the new web

NSI, the 600,000 and 100,000

1/2, 1/2-1/3, 1/4, 1/5, 1/6, 1/7, 1/8, 1/9, 1/10, 1/11, 1/12, 1/13, 1/14, 1/15, 1/16, 1/17, 1/18, 1/19, 1/20, 1/21, 1/22, 1/23, 1/24, 1/25, 1/26, 1/27, 1/28, 1/29, 1/30, 1/31, 1/32, 1/33, 1/34, 1/35, 1/36, 1/37, 1/38, 1/39, 1/40, 1/41, 1/42, 1/43, 1/44, 1/45, 1/46, 1/47, 1/48, 1/49, 1/50, 1/51, 1/52, 1/53, 1/54, 1/55, 1/56, 1/57, 1/58, 1/59, 1/60, 1/61, 1/62, 1/63, 1/64, 1/65, 1/66, 1/67, 1/68, 1/69, 1/70, 1/71, 1/72, 1/73, 1/74, 1/75, 1/76, 1/77, 1/78, 1/79, 1/80, 1/81, 1/82, 1/83, 1/84, 1/85, 1/86, 1/87, 1/88, 1/89, 1/90, 1/91, 1/92, 1/93, 1/94, 1/95, 1/96, 1/97, 1/98, 1/99, 1/100, 1/101, 1/102, 1/103, 1/104, 1/105, 1/106, 1/107, 1/108, 1/109, 1/110, 1/111, 1/112, 1/113, 1/114, 1/115, 1/116, 1/117, 1/118, 1/119, 1/120, 1/121, 1/122, 1/123, 1/124, 1/125, 1/126, 1/127, 1/128, 1/129, 1/130, 1/131, 1/132, 1/133, 1/134, 1/135, 1/136, 1/137, 1/138, 1/139, 1/140, 1/141, 1/142, 1/143, 1/144, 1/145, 1/146, 1/147, 1/148, 1/149, 1/150, 1/151, 1/152, 1/153, 1/154, 1/155, 1/156, 1/157, 1/158, 1/159, 1/160, 1/161, 1/162, 1/163, 1/164, 1/165, 1/166, 1/167, 1/168, 1/169, 1/170, 1/171, 1/172, 1/173, 1/174, 1/175, 1/176, 1/177, 1/178, 1/179, 1/180, 1/181, 1/182, 1/183, 1/184, 1/185, 1/186, 1/187, 1/188, 1/189, 1/190, 1/191, 1/192, 1/193, 1/194, 1/195, 1/196, 1/197, 1/198, 1/199, 1/200, 1/201, 1/202, 1/203, 1/204, 1/205, 1/206, 1/207, 1/208, 1/209, 1/210, 1/211, 1/212, 1/213, 1/214, 1/215, 1/216, 1/217, 1/218, 1/219, 1/220, 1/221, 1/222, 1/223, 1/224, 1/225, 1/226, 1/227, 1/228, 1/229, 1/230, 1/231, 1/232, 1/233, 1/234, 1/235, 1/236, 1/237, 1/238, 1/239, 1/240, 1/241, 1/242, 1/243, 1/244, 1/245, 1/246, 1/247, 1/248, 1/249, 1/250, 1/251, 1/252, 1/253, 1/254, 1/255, 1/256, 1/257, 1/258, 1/259, 1/260, 1/261, 1/262, 1/263, 1/264, 1/265, 1/266, 1/267, 1/268, 1/269, 1/270, 1/271, 1/272, 1/273, 1/274, 1/275, 1/276, 1/277, 1/278, 1/279, 1/280, 1/281, 1/282, 1/283, 1/284, 1/285, 1/286, 1/287, 1/288, 1/289, 1/290, 1/291, 1/292, 1/293, 1/294, 1/295, 1/296, 1/297, 1/298, 1/299, 1/300, 1/301, 1/302, 1/303, 1/304, 1/305, 1/306, 1/307, 1/308, 1/309, 1/310, 1/311, 1/312, 1/313, 1/314, 1/315, 1/316, 1/317, 1/318, 1/319, 1/320, 1/321, 1/322, 1/323, 1/324, 1/325, 1/326, 1/327, 1/328, 1/329, 1/330, 1/331, 1/332, 1/333, 1/334, 1/335, 1/336, 1/337, 1/338, 1/339, 1/340, 1/341, 1/342, 1/343, 1/344, 1/345, 1/346, 1/347, 1/348, 1/349, 1/350, 1/351, 1/352, 1/353, 1/354, 1/355, 1/356, 1/357, 1/358, 1/359, 1/360, 1/361, 1/362, 1/363, 1/364, 1/365, 1/366, 1/367, 1/368, 1/369, 1/370, 1/371, 1/372, 1/373, 1/374, 1/375, 1/376, 1/377, 1/378, 1/379, 1/380, 1/381, 1/382, 1/383, 1/384, 1/385, 1/386, 1/387, 1/388, 1/389, 1/390, 1/391, 1/392, 1/393, 1/394, 1/395, 1/396, 1/397, 1/398, 1/399, 1/400, 1/401, 1/402, 1/403, 1/404, 1/405, 1/406, 1/407, 1/408, 1/409, 1/410, 1/411, 1/412, 1/413, 1/414, 1/415, 1/416, 1/417, 1/418, 1/419, 1/420, 1/421, 1/422, 1/423, 1/424, 1/425, 1/426, 1/427, 1/428, 1/429, 1/430, 1/431, 1/432, 1/433, 1/434, 1/435, 1/436, 1/437, 1/438, 1/439, 1/440, 1/441, 1/442, 1/443, 1/444, 1/445, 1/446, 1/447, 1/448, 1/449, 1/450, 1/451, 1/452, 1/453, 1/454, 1/455, 1/456, 1/457, 1/458, 1/459, 1/460, 1/461, 1/462, 1/463, 1/464, 1/465, 1/466, 1/467, 1/468, 1/469, 1/470, 1/471, 1/472, 1/473, 1/474, 1/475, 1/476, 1/477, 1/478, 1/479, 1/480, 1/481, 1/482, 1/483, 1/484, 1/485, 1/486, 1/487, 1/488, 1/489, 1/490, 1/491, 1/492, 1/493, 1/494, 1/495, 1/496, 1/497, 1/498, 1/499, 1/500, 1/501, 1/502, 1/503, 1/504, 1/505, 1/506, 1/507, 1/508, 1/509, 1/510, 1/511, 1/512, 1/513, 1/514, 1/515, 1/516, 1/517, 1/518, 1/519, 1/520, 1/521, 1/522, 1/523, 1/524, 1/525, 1/526, 1/527, 1/528, 1/529, 1/530, 1/531, 1/532, 1/533, 1/534, 1/535, 1/536, 1/537, 1/538, 1/539, 1/540, 1/541, 1/542, 1/543, 1/544, 1/545, 1/546, 1/547, 1/548, 1/549, 1/550, 1/551, 1/552, 1/553, 1/554, 1/555, 1/556, 1/557, 1/558, 1/559, 1/560, 1/561, 1/562, 1/563, 1/564, 1/565, 1/566, 1/567, 1/568, 1/569, 1/570, 1/571, 1/572, 1/573, 1/574, 1/575, 1/576, 1/577, 1/578, 1/579, 1/580, 1/581, 1/582, 1/583, 1/584, 1/585, 1/586, 1/587, 1/588, 1/589, 1/590, 1/591, 1/592, 1/593, 1/594, 1/595, 1/596, 1/597, 1/598, 1/599, 1/600, 1/6

over the next 21

7-13th 38/12 2010-11 1st, 1st, 1st

1. Learn 12/28

part of the road
part of the road
part of the road

מדינת ישראל

תאריך 3/9/87

אל: האגף

מאת: לשכת ראש-הממשלה.

דני אור. סטולר, י"ר

לשכת-המסחר יסמאל-י.א.א.

הוא מדקדק שכתוב יסמאל דני
של האגף ה"ר, בינשטיין, ב' 19/10/87
למחפזי לרשדיון.

(לדגדג'ו, ה"ר דניאל דניאל, א"ר
ו/עצ היכן להשג' דניאל).

א"ר

10 אפריל 1987

אריה מכל
הממשלה
הרפואית
37

April 16, 1987

The Levy Family
10433 Wilshire Blvd. #509
Los Angeles, CA 90024

Arye Mekel
Assistant to the Prime Minister
on Political Affairs
Jerusalem, Israel

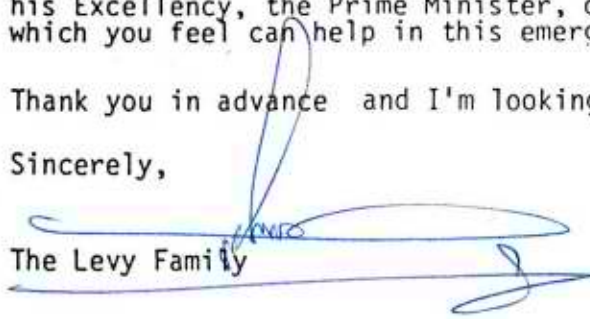
Dear Mr. Mekel;

First of all, I must say Hag Sameyah, (Happy Passover).

There is a proverb in French which basically says to give medicine to the patient before he dies- to give medicine to the patient after he dies is of no value. Therefore, I ask for your help now. Please convey my message to his Excellency, the Prime Minister, or to any section of the government which you feel can help in this emergency case.

Thank you in advance and I'm looking forward to a quick reply to this emergency.

Sincerely,

The Levy Family

The Levy Family
10433 Wilshire Blvd. #509
Los Angeles, CA. 90024

**SPECIAL
DELIVERY**

AIR MAIL

AIR MAIL

PAR AVION

Mr. Arye Mekel
Assistant to the Prime Minister
on Political Affairs
Prime Minister's Bureau
Jerusalem, Israel

**SPECIAL
DELIVERY**

**SPECIAL
DELIVERY**

EXPRES
Special Delivery

PS Label 57

SPECIAL
DELIVERY

SPECIAL
DELIVERY

240610

SPECIAL
DELIVERY

EXPRESS
Special Delivery
PS Label 57

היום יק

האם קשה

האם קשה

האם קשה

האם קשה

האם קשה

ל' בשבט תשמ"ז
1 במרץ 1987
5-207-דש-2

לכבוד
גב' דבורה גנני
משרד התיירות
ירושלים

הנדון: מכתב לראש הממשלה

רצ"ב מכתב שנשלח לראש הממשלה.

אודה לך אם תואילי להעבירו למי שממונה על הנושא
במשרדכם, כדי שיבהיר לי במה דברים אמורים ומה ניתן לעשות,
אם בכלל, כדי לסייע לפונה.

ב ב ר כ ה ,

אריה מקל
עוזר ראש הממשלה

Jerusalem, 1-MAR-1987
5-CM-804-2

The Levy Family
325 N. Oakhurst St.
No. 505
Beverly Hills, Ca. 90210

Dear Levy Family,

The Prime Minister has asked me to acknowledge with thanks receipt of your letter to him of February 22, 1987.

We are looking into the matter you raised in your letter and shall write to you to advise you of any new developments- should there be such - in the matter.

With the Prime Minister's best wishes,

Sincerely yours,

Arye Mekel
Assistant to the Prime
Minister on Political
Affairs

The Honorable Yitzhak Shamir
Prime Minister of Israel

February 22, 1987

Dear Excellency;

Welcome to Los Angeles and Beverly Hills. You have come to Beverly Hills to influence the people of Beverly Hills to invest in Israel. It's our duty to help in this way and to influence our many friends to help in this area.

Permit me to open a few important points.
My father was the head of the Zionists and personal physician to the former Shah's family in Teheran since 1920.

His Excellency, Moshe (Shertok) Sharet, may he rest in peace, sent Dr. Dorielli to Teheran asking my father to help make an oil agreement for the State of Israel. My father, through his influence with the Shah, accomplished this agreement.

From 1920, the relations between Dr. Habib Levy, may his soul rest in peace, Mr. Weitzman, Mr. Jabutenski, Mr. Ben-Gurion, Mrs. Golda Meir, Mr. Ben-Tsvi, Mr. Eshcol and other heads of the Israeli Government, both before and after its independence, were exceedingly close and cooperative in many ways. Dr. Levy's relationships provided excellent results.

Dr. Levy was one of the most prominent historians after Dubnov and Greitz in the Jewish world.

Dr. Levy and his four sons, from 1929, invested in Israel in four major capital investments: orange groves, construction, hotels, and exportation. In the King Solomon Hotel in Jerusalem, we capitalized \$24,400,000. Because Homeini confiscated our assets and the critical tourist situation didn't operate correctly, we were obliged to take a loan from Bank Leumi.

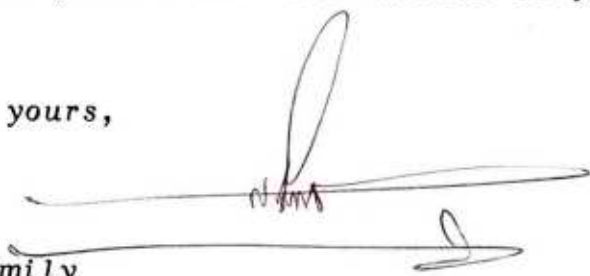
The former minister Mr. Moshe Kohl was cognizant of all these facts.

Due to the critical tourist situation and the Homeini confiscation, it was impossible to pay our principal and interest to Bank Leumi for a few years. Then, Bank Leumi pressured us so much that we had to sell all our assets at a very low price, excepting the King Solomon Hotel, in order to pay our interest to the Bank. Now the Tourist Development is applying strong pressure and has delivered an ultimatum that we pay immediately or go into receivership. I implore you, Mr. Prime Minister, to ask the Minister of Tourism and the Tourist Development to relax their pressure. I further beseech you to ask the Government of Israel to extend a long term loan to us in order to repay the Bank Leumi and the Tourist Development.

All our friends and business associates in the Jewish community are waiting to see if the Levy family's investments in Israel are successful. We wait for your emergency answer.

Thank you very much and best wishes to you for a long life and peace.

Very truly yours,

A handwritten signature in dark ink, consisting of a large, stylized 'L' followed by a horizontal line and a small flourish.

The Levy family
325 N. Oakhurst St.
No. 505
Beverly Hills, Ca. 90210

(כא) לטא/נ

מדינת ישראל

16/4/87

תאריך

23.4.87
מס' 3044

~~נא לזכור כי
זמנא אוראקלין~~

טאל: הדסה

מאת: לשכת ראשיהממשלה.

קראת. הוגן קספן, אם פ'
הסיפורים דחיקם פטנ"מ למצו.
אבש לס"ע לו קשבא ד"ר הלא
עכו "אם לא יוציא (קוקר אלוצא) - לא יצק.

א/כ/ה

טא/כ/ה

קספן
הוגן
זמנא
אוראקלין
נא לזכור
כי
זמנא
אוראקלין

8, Harav Chen Street
92514 Jerusalem

Tel. 636170 טל.

רח' הרב חן 8,
ירושלים 92514

29.3.87

כ"ח באדר חשמ"ז

לכבוד
מר יוסי בן אהרון
משרד ראש הממשלה
הקרייה
ירושלים.

מר בן אהרון היקר,

בזמן שקוּוֹתָךְ במשרד החוץ, פניתי אליך כדי לקבל רשות לשכפל את מכתב ההסברה באנגלית שאני כותב ומפיץ בהתנדבות מדי חודש, ששמו "מכתב מירושלים". את הרשות קיבלתי.

מאז הרוטציה, איש הקשר שלי הינו יותר זהיר - מסיבות מובנות - להרשות לי להדפיס חומר בעזרת משרד החוץ שאולי אינו תואם - אף ברמז - את קו משרד החוץ.

למשל, כל ביקורת כלפי מצריים, אף על פי שזה מבוססת בסגנון עדין, מעלה חששות, שמא משהו מהצמרת ייכנס באקראי למחלקת השיכפול ויראה את החומר.

לפיכך אני פונה אליך שוב כדי לשאול אם תוכל לאפשר לי להעביר את ה"פטרונות" למשרד ראש הממשלה.

הריני מצרף בזה העתקים של כמה מהדורות אחרונות.

בברכה,
יו"ר א"מ
מאיר אבלטון

LETTER FROM JERUSALEM

LITTLE RED RIDING HOODWINKED

Little Red Riding Hoodwinked - we shall call her little Red for short - was a sweet little girl who lived in a forest in the Middle East where wild wolves abounded. Her home was a tiny cottage in the middle of the forest, and she had one desire in life - to live quietly and peaceably with her neighbours. But her neighbours didn't want to live quietly and peaceably with her - or even with themselves. In fact, they didn't want her to live among them at all; and if they hadn't been given to quarrelling and fighting with their own, they might well have gobbled her up long ago.

Many years ago, one of the big boys who lived outside the forest had given more than three-quarters of Little Red's ancestral land to the grandfather of one of the wolves; but that didn't satisfy the pack. They attacked her little cottage time after time, but failed to dislodge her. During one of these attacks Little Red took back part of the garden, which provided her with greater defence; this angered the wolves even more.

Little Red did all she could to make friends with her neighbours. When they were sick, she let them come into her home for treatment; sometimes they even outnumbered her own sick. She also let them learn with her, and with her own brothers and sisters; but one thing she would not do, and that is - to give up her home; which is all the wolves really wanted.

Little Red had a notice permanently pinned to her front door, proclaiming her desire for peace. This enraged the wolves beyond all measure, because it gave the impression that they didn't. (The fact that they really didn't was neither here nor there.) However, having well digested the story of Adam and Eve and the wily serpent, they decided to act with subtlety, and exploit this yearning of Little Red's for peace.

Indeed, this was her main weakness - her "Achilles heel"; for Little Red was schizophrenic. She wasn't entirely red; one part of her was patriotic - true blue - and had no illusions as to the wolves' real intentions. On the other hand, the idea of peace so obsessed Little Red that the very mention of the word sent the other part of her - the red part - into a frenzy of ecstasy. The wolves therefore decided to display their own "peace" notices, but added in small print at the bottom certain conditions which, if fulfilled, would lead to the end they so ardently desired - the end of Little Red. They stipulated, for example, that she must return the corner of the garden which she had taken during one of their attacks. This was only intended to be a springboard to take the lot. They insisted that the "peace conference" should be conducted by a group of the big boys from outside the forest; but the group included the one who had given away three-quarters of Little Red's land; another who wasn't on speaking terms with her, and who had consistently helped the wolves; and a third who had once abandoned her in her hour of peril; in all, a group who could be relied on to decide in favour of the wolves. (After all, there were so many of them; they could cause no end of trouble - and who cares about justice when self-interest dictates otherwise?)

The wolves went even further; they dressed themselves up in beautiful frilly clothes which they had taken from Little Red's grandmother, whom they had gobbled up in the past. (Being extremely absent-minded, Little Red had forgotten all about that.)

At the court hearing the State attorney said there were proofs that the accused had conducted underground operations in association with, and with financial help from the Popular Front of George Habash, which is perhaps the most cruel, fanatic and virulent of the Arab terrorist organisations.

The most incredible part of the story, however, is that an "Association for Civil Rights in Israel" protested against the closure of the Information Centre as a "violation of freedom of the press and freedom of information". As if that were not enough, another body calling itself the "Jewish-Arab Committee Confronting the Iron Fist" said that the closure showed that "norms applied in the 'territories' were penetrating Israel."

The words of Edmund Burke might equally be applied to these two organisations as well as to the accused:

LIBERTY MUST BE LIMITED IN ORDER TO BE POSSESSED.

STOP THE WORLD - I WANT TO GET OFF!

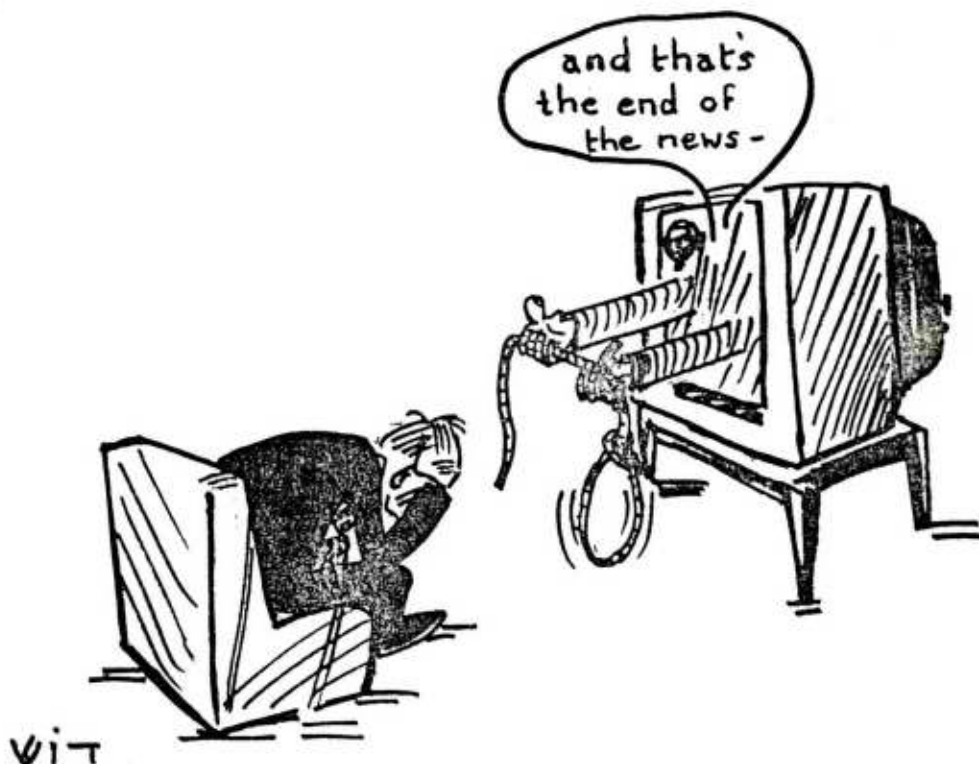
We have had a depressing month; hardly a single cheerful item has appeared in the media. The Demjanjuk trial provides us with a daily dose of ghastly holocaust history, brought to vivid life by witnesses who actually survived Treblinka extermination camp.

This has been laced with the wretched story of Jonathan Pollard and his wife, sentenced in the United States on a charge of spying for Israel.

Then we have had a strike of maintenance workers in Government hospitals, causing no little suffering to the sick and the old.

The most prominent news from abroad, apart from the eternal Gulf War and the Syrian takeover of Lebanon, has been the Ecuador earthquake and the terrible Channel ferry disaster.

When I came across a cartoon three years old - reproduced below with acknowledgements to "Maariv" - I felt it was just as relevant today as it was then.

The red part of Little Red was absolutely hypnotised by these tactics, and she couldn't restrain herself from rushing out at the rustle of a wolverine skirt in order to talk to the wearer. He chatted her up so nicely and complimented her so on her efforts for peace that she had no doubt at all as to his benign intentions.

However, the blue part of Little Red was suspicious, and kept asking awkward questions, such as: "Grandmother, why have you got such big ears?" The wolf replied: "All the better to listen to what you have to say, my dear." And then: "Grandmother, why have you got such big eyes?" The answer came: "All the better to see your point of view, my dear."

But at the last question: "Grandmother, why have you got such big teeth?" the wolf bared his fangs and rasped: "All the better to eat you with!"

Little Red was not perturbed in the least. "Come home with me," she said. "I know you don't mean what you say, and that you really want to be friends." They entered the cottage together, and a woodsman standing outside just leaned on his big axe and laughed and laughed and laughed.

"You silly lamb," he cried; "If he eats you up - you've only yourself to blame."

A PRINCE AMONG HORSES

Unusual finds are often unearthed in Israel; but for a long time nothing as startling has been brought to light than a great-grandson of Queen Victoria and of the Czar Nicholas "of all the Russias" working for the past fifteen years on a ranch in Galilee.

Prince Carl Liningen, now aged sixty, was born in Germany. At seventeen he was conscripted into the German Army in the last months of the Second World War, and was taken prisoner by the Canadian army. After the war, he and his wife - daughter of King Boris III of Bulgaria - emigrated to Spain and thence to Canada.

His marriage was unsuccessful and, seeking a purpose in life, he was refused membership in a kibbutz on account of his age. By chance he came across the ranch at Vered Hagalil, where he was "adopted" by the owner.

Prince Carl lives in a small room like all the other workers, and began working as a stable boy. He made an excellent impression, and his stay became permanent. After a while he was made responsible for purchases on behalf of the ranch. When the Yom Kippur War broke out in 1973 his family urged him to leave, but he laughed and refused.

Although he travels abroad often, Prince Carl always returns to Israel, because, he says, "I feel that this is my only home."

"Yordim" - wherever you may be - please note!

THE LIMITS OF FREEDOM...

Vidkun Quisling was a Norwegian army officer whose collaboration with the Germans in their occupation of Norway during World War II established his name as a synonym for "traitor". At a meeting with Hitler in December 1939, Quisling urged a German occupation of Norway; after the German invasion of April, 1940, he proclaimed himself head of the government. After the liberation in May, 1945, he was arrested, found guilty of treason and other crimes, and executed.

The name of this man came to mind recently when I read that the head of a body calling itself the "Alternative Information Centre"-Michael Warshawsky - had been remanded in custody for eight days on suspicion that his office provided services to the Popular Front for the Liberation of Palestine.

LETTER FROM JERUSALEM

WISHFUL THINKING

If only I could meet the "wise" man who declared: "The air of the Land of Israel makes one wise." I am confident I could change his opinion.

I have recently read an interesting article on a senior Arab journalist in East Jerusalem, called Abu Zayad. He comes across in interviews and lectures in Israel as the epitome of Palestinian moderation that so many have been seeking for so long. The article points out, however, that none of his moderate statements seem to make the transition from Hebrew into Arabic. When he writes in Arabic, he writes the following:

"We must export to the Israeli street such expressions as 'PLO', the 'Palestinian revolution', 'the right of the Palestinians to self-determination and an independent state', 'the right of return'; and to the extent that we reiterate these expressions in the Israeli street, they will finally become current and even accepted by many."

How right he is! Even some of our more conservative politicians and media men - and the radio and television - have been hypnotised by the skilful propaganda of which the above is an example, that the term "Palestinian", not so long ago applied exclusively to the Jews of Palestine, is now applied exclusively to the Arabs.

To examine how this came about is not my purpose here; what concerns me is Abu Zayad's further complaint that the Israeli authorities are repressing Press and academic freedom in "the territories"; but he forgot to say that his very livelihood as a journalist in "the territories" is made possible precisely by the Israeli occupation, strange as this may sound. Few are aware that not even one newspaper was published on the West Bank on the eve of the Six-Day War in 1967. All the West Bank papers had been closed by the Jordanian government back in 1966. In contrast, more than 12 dailies, weeklies and monthlies flourish today in the West Bank.

As for Abu Zayad's contention that the West Bank universities are repressed - not even one existed before 1967, because under Jordanian rule, the establishment or operation of universities in the West Bank was prohibited. Today there are five Arab universities there, most of which were founded on the initiative, and with the aid of the Israeli Ministry of Education. They are Bir Zeit (2,600 students), the Islamic University of Gaza (4,050), Nablus University (3,500), the University of Bethlehem (1,500), and the Hebron Polytechnic (720). This is not to mention the large number of Arabs who learn in Israeli universities.

The Ministry of Education supposed that by helping to found these universities they would encourage moderation, sanity and dialogue, as well as providing a bulwark against nationalistic extremism. This theory was based on the conviction that a peace-oriented intelligentsia would emerge and produce a liberal, enlightened leadership.

Subsequent events not only demolished this theory, but proved the contrary to be true. What happened was that the PLO gained control of these universities, which became foci of political ferment instead of centres of learning. They have sprouted a generation of extremist militants who have contributed manpower and money to terrorist organisations.

This is the background to the riots, disturbances, rock-throwing and demonstrations against the "peace process" which regularly make the headlines but which are never put in focus. The question could therefore be asked: how could the Ministry of Education be so wrong-headed when all over the world there are any number of precedents for the easy manipulation of universities by dedicated fanatics, and their transformation into centres of ferment? How did the theory ever find acceptance that the greater the effort expended in developing the Arab sector and raising the standard of living, the greater will be the chance of making friends of them and opening up a dialogue?

The fact is that Arab society has a different mentality, different values and different norms to those of the West in general, and of Israel in particular. Liberal and humanitarian acts are regarded as signs either of foolishness or weakness, and merely embolden the forces of fanaticism and terrorism. Yet even in Israel there are actually people, such as the "Committee for Solidarity with Bir Zeit University" who rush to demonstrate in their favour whenever the students go on the rampage.

It is instructive to compare what does in fact happen in Arab society in similar circumstances. Last May 14 at Al Yarmouk University in Irbid, Jordan, there occurred a peaceful demonstration by students over purely academic matters. That night the students held a sit-in, which led to a military assault by Jordanian security forces. Many students were beaten, then arrested. At least three were killed. Soon after, a Government report blamed the university administration for the disturbances, and the president was forced to resign.

On July 12th, the contracts of 15 professors and 6 administrators were summarily terminated. A ministerial committee found no evidence of subversive activity at the university. The only link between the 21 and their dismissal was that they had shown concern for their students.

A letter published in the "New York Times" on January 4th and signed by a number of academics and scholars in the United States, condemns the dismissal as a "crude punitive device to deter expression of opinion on matters of concern to the university community."

DOUBLE STANDARDS.

Who hasn't heard of Sabra and Shatilla? According to Arab propaganda, Israel perpetrated a horrible massacre nearly five years ago in these two West Beirut refugee camps. Jordan even brought out a stamp commemorating the 'dreadful deed'.

The facts were that the massacre was carried out by Lebanese Christians (Phalangists) in an area for which Israel was not responsible for public order and safety - and no Israeli soldiers took part. There were between 500 and 1,000 terrorists fighting within the camps, which were staging grounds for the domination of Lebanon, and part of the PLO organisation where terrorists were housed, trained and indoctrinated.

There had been strong criticism here in the Knesset Foreign Affairs Committee and in the country at large, following photographs in the Press of Lebanese bathing on the seafronts; the question was asked: why don't the Lebanese Christians do something to secure their own liberty? For this reason it was decided to allow the Phalangists to enter the camps and flush out the remaining terrorists.

The subsequent furore, fanned by Arab propaganda, was worldwide. Today, five years later, the camps are being besieged by the Amal (Moslem) militia. A doctor from Singapore, who has worked in the camps for years, recently told a BBC correspondent that the position is much worse than in 1982, and that there are very heavy casualties.

Another BBC report on the same day described how the inhabitants of the camps have been reduced to eating cats and dogs, and have actually asked their religious leaders if it would be permitted to eat humans. At a third besieged camp - Bourj Barajneh - containing thousands of starving people - Shi'ite militia are blocking access to a convoy of food and medicines.

The vastly different reaction in the media and in the world at large, whenever there is a whisper that Israel is involved, reminds me of a cartoon I once saw in "Punch". A policeman was taking down particulars of a motorist who had parked on a busy street corner. Just around the corner, not fifty yards away, two robbers had just broken the shop window of a jewellers, and were grabbing watches as fast as they could. The policeman, busily writing in his notebook, said to the motorist: "Will you please repeat your car number? I couldn't hear you for the sound of breaking glass."

NETWORK OF KINDNESS.

All the year round, awards of various kinds are made to individuals in Israel who have excelled in voluntary or humanitarian work. It is hard to believe that there are so many candidates for so many awards, yet the story each one is a pearl on its own.

This year, the Dr. Israel and Bert Goldstein Good Citizenship Award was presented to Hannah and Myer Bargteil of Jerusalem. (Sadly, Hannah died a few weeks after the presentation). The Bargteils, good friends of mine, rarely slept more than four or five hours a night, and had no time for vacations. In 1975 they established a scholarship fund for families who died in defence of Israel or in terrorist attacks. "When a woman has no husband and children have no father, why shouldn't they have a little jelly on their bread?", Hannah used to say.

The Bargteils were no strangers to bereavement - they lost three of their own children; but they made a decision that instead of taking refuge in introspective bitterness, they would devote their lives to helping others. So, in 1975, they started by giving out eight scholarships; this year they distributed nearly 1,200 totalling over \$70,000. None of the contributions they receive were solicited; the Bargteils' personal touch has generated a network of contributors that has spread not only throughout Israel, but to North and South America, Europe, Australia and New Zealand.

All the work required to administer this enterprise is done by volunteers. A sign above the kitchen door in the Bargteils' flat reads: "May all who are hungry come in and eat." This verse from the Passover Haggada is operative all the year round.

The Bargteils were a perfect partnership - an example of two who triumphed over tragedy.

February, 1987

MEIR ABELSON

LETTER FROM JERUSALEM

Shakespeare wrote - "The evil that men do lives after them,
"The good is oft interred with their bones."

In truth, the first part is correct; as to the second, the good is often interred in yesterday's newspapers.

On January 19th the "Jerusalem Post" reported a Press conference by former Arab prisoners at a new detention facility in the Gaza strip - "already known by the sobriquet 'Ansar Two'". The ex-detainees complained that they had been sentenced to prison terms and fines in mass trials without the benefit of adequate legal counsel, beaten up while in jail, denied food, made to stand naked and salute an army officer, kiss one another's buttocks and drink water from their shoes.

The Army's response to these accusations was that the complaints were not investigated because they had not been filed with the Army authorities. The "Jerusalem Post", however, is ever ready to publicise any accusations levied against Israel without troubling to verify the facts; but they should have consulted their own files before quoting the comparison with the original Ansar detention camp in South Lebanon.

On the 9th August 1983, my elder son, a member of the Committee of Concerned Citizens, and an individual even in judgment and in politics, wrote the following lines in an article entitled "Lessons from Ansar":

"Like most male citizens of my age in Israel, I was called up for a month's reserve duty. After spending a month at Ansar, I feel compelled, as a concerned citizen, to describe what I witnessed personally and what I heard from other soldiers.

"Ansar is similar to most detention camps from the outside. Inside, however, the story is quite different. The army tries its best to care for the detainees' health and physique. The water tanks are filled with fresh water every day. Sewage is disposed of at least twice a day. They have their own kitchens and cook whatever they want. They receive fresh food supplies every day, which includes excellent-quality fruit, vegetables, eggs and bread.

"While they ate fresh meat, we had tinned meat most of the time. They make special food requests for special occasions and their requests are granted by the Army. In addition, the army had a mobile medical centre in the camp which treats detainees daily.

"Like all detention camps, there is an element of boredom. To overcome this, Israel has spent a lot of money on games for the younger inmates and handiwork kits for the others. Unfortunately, the detainees dismantled the kits and made weapons out of them. They even uprooted tent pegs and made weapons out of them by welding them on their cooking stoves. The Army supplies sports facilities like volley balls and nets and footballs, and the detainees exercise freely, whenever they want.

"A number of detainees who are university graduates, including some from Israeli universities, often speak to the inmates on whatever they want. Even when anti-Israel speeches are made, we do not interfere. They curse, swear and spit at us. We do not interfere. Every night they make a deafening noise which includes rhythmic shouts, the scraping of tins on pans, etc. We do not interfere.....

"I remember an incident in which the inmates of one compound set alight 40 of their tents and refused to be counted. The area was surrounded by our

soldiers and the unbelievable happened. The inmates threw large boulders and rocks onto the soldiers, injuring four. One soldier in my unit needed seven stitches in his forehead. Not one soldier opened fire in self-defence, not one soldier cursed them openly, not one soldier claimed "There's a Limit", not one soldier claimed "Soldiers Against Silence."

"Why?

"These are the real soldiers of Israel, the incredible Israeli soldier who has the ability to stand upright, remain steadfast and be impossibly humane, even to the extent of preventing enemy losses, against the bombardment of boulders and rocks, threats and the sheer madness of the inmates.

"WHY MADNESS? In the second week of May, a Lebanese Arab raced up to one of our road blocks, bent on his hands and knees and wailed: "Help me, take me out of this country. They've killed my son." A PLO squad had suspected he was working for the Israelis so they took hold of his young son, literally ripped his arms and legs from his body and threw the remains at the door of his father's house. Yes, this happened in May, 1983.

"It is just one of the horrifying and ghastly examples of the type of barbaric human beings who belong to the PLO. One hears and witnesses similar cases even in the camp itself. Many of the inmates have performed similar bloodthirsty tasks during the eight years of terror in Lebanon - eight years of terror which had nothing to do with Palestine, or of liberating it...

"After 21 days in the camp, I returned home to Israel on leave. If it wasn't for my family, I would have gone back to Lebanon the next morning. The disgusting behaviour of my own people now living in Israel under safe conditions, using war victims as balls in their ping-pong politics demoralises me....

"So my message to all the ping-pong political demonstrators demanding the immediate return of all our soldiers, is this: it is better to keep our soldiers there until we secure our northern borders and settlements rather than bring them back immediately. Any precipitate action now would allow the PLO, and maybe Syria, to return to the areas left by the IDF. And that would mean yet another operation to push them out again, which in turn would entail many more losses."

On those depressing days - and there are too many of them - when the media trumpet only the strident voices of misguided idealists, pacifists, utopians, Jewish anti-nationalists, communists and self-hating Jews, I like to re-read my son's article. It encourages the feeling that the spirit which brought the State of Israel to re-birth still lives.

THE TRUTH ABOUT VANUNU.

I am beginning to wonder from how many places in the world Vanunu is alleged to have been kidnapped. The first story was that Israeli agents smuggled him out of Britain; then he was supposed to have been enticed away on the high seas; the latest version is that he was ensnared while disporting himself in Italy. The whole thing is beginning to sound like a stage farce.

However, I can at last reveal the truth about how Vanunu was brought to Israel; the answer is to be found in the Book of Ezekiel, Chap. 8:

"And he put out the shape of a hand, and took me by a lock of my head;
"and a wind lifted me up between the earth and the heaven, and brought
"me in the visions of God to Jerusalem..."

LETTER FROM JERUSALEM

MEDIA MOONSHINE

One day, many years ago, the London newspapers headlined a bomb explosion in Jerusalem. A week or so later, the Bishop of Jerusalem wrote a letter to the "Times" (I believe) protesting: "I don't know what you made such a fuss about; I was writing in my study that day, and I didn't hear a thing."

I was reminded of this incident when I read, heard, and watched on television the highly coloured reports of violence and destruction which took place recently here after a Jewish yeshiva student was stabbed to death by three Arabs in the Old City. The victim's family live in a nearby neighbourhood known as Shmuel Hanavi (Samuel the Prophet). From the flood of alarmist reports in the media one might imagine that Jerusalem was aflame.

I happen to know quite a number of people in Shmuel Hanavi - good people, mostly artisans, living quiet, decent family lives, working hard to support large families. The savage murder of one of their sons shocked and angered them. A few hotheads stoned Arab cars; a few Arabs were injured, and there were a few cases of arson committed against Arab property. However, even the word "pogrom" was used by the Press; this Russian word meaning 'devastation' or 'destruction' is defined by the Shorter Oxford Dictionary as "an organised massacre in Russia for the annihilation of any body or class, especially one directed against the Jews." The use of the term to describe recent events in Jerusalem is the last word in hysterical exaggeration.

Most of the inhabitants of Shmuel Hanavi protested in legitimate ways against the murder; those few who departed from civilised norms and broke the law should be caught and punished - especially those who, like the three Arab murderers, came from outside.

I think one should remember that we are not dealing here with an isolated incident. Only about six weeks ago Arab terrorists threw a hand grenade into a crowd of soldiers and their families near the Western Wall, causing one death and many casualties. For years stones and rocks have been hurled at Jewish cars and buses passing through Arab neighbourhoods. Sometimes, people walking on foot to and from the Western Wall have been attacked; a few months ago a Jewish taxi driver was killed on the outskirts of Jerusalem; and I myself have been cursed in the vilest manner while on an organised tour of the Old City.

Be that as it may, there are a number of aspects of the recent violence which should be more widely known. A neighbour of mine encountered a yelling mob of about 100 advancing through the Old City. He estimates that about three-quarters of them were Arabs; the remainder were television crews and newspaper reporters actively egging them on in order to provide 'good copy'.

This is not the only example of Press incitement. The day after six Arab apartments were damaged, the Jerusalem Municipality distributed fifty blankets to the families who found themselves in the street, also offering to put them up at a hotel. (The Municipality has now begun repairing the damage with special funds allocated by the Treasury). Of course, none of this was reported by the media; on the contrary, they persuaded the families to return next day to the street in which they had been sitting, in order to be photographed.

Now let's look at what happened to one of the three Arab murderers. He was reportedly stabbed by the victim during the struggle when he wrested the knife from his assailant. The truth is that the injured Arab was stabbed by one of his accomplices by mistake. He was taken to hospital, not seriously injured. Some time later, a senior police officer - an Arab - arrived at the hospital in order to take a statement. The nurse, who was Jewish, and who knew of the murder, told him to leave. "I only need to see him for a short time," the officer explained. "I'll give you two minutes," said the nurse. At the end of two minutes a doctor entered the room; he was also Jewish, and he too knew what had happened. He told the police officer to leave at once. "But I've finished," protested the latter, "I only have to get him to sign." The doctor flatly refused - and that was that.

THE OTHER SIDE OF THE COIN.

While all this was going on, I was standing in a crowd of about seventy people in a street parallel to Shmuel Hanavi, not a kilometre away, waiting for the City Treasurer's Department to open. We were a typical Jerusalem cross-section - Jews, Arabs, Christians, religious, secular, zealots, men and women. When I arrived, the others had already organised themselves; one of the Hasidim stood by the door and quietly noted down the name of every newcomer. Each one received a number, so that when the guard opened the door, he was handed a complete list of all comers with their place in the queue. Someone told me that every morning during the peak period, when so many Jerusalemites apply for partial exemption - disabled, pensioners, etc - someone volunteers to act as "registrar".

When I had finished my business, I walked down the Jaffa Road to the Head Offices of Amidar, the Government sponsored re-housing company. While discussing recent events with one of the senior officials, he told me of a conversation he recently "enjoyed" with one of the office cleaners. She was no ordinary cleaner; an Arab born in Jerusalem, she had gone to the Soviet Union to study law, and having returned to Jerusalem, was articled to a lawyer whose speciality is defending Arabs accused of security offences. She works in the Amidar office part time in order to earn money. The conversation was somewhat acerbic, since she toed the PLO line. My friend - so he told me - asked her: "Do you realise what is happening here? Can you imagine a conversation like this taking place either in the Soviet Union or in any of the Arab States which are thirsting to destroy us?"

Even as I write these lines, the "Jerusalem Post" reports continued disturbances in Judea, Samaria, East Jerusalem and the Gaza Strip. On another page, however, the paper describes how a dentist aged just over 30, who came on aliya from Morocco in 1968, has for over a year operated a dental clinic in the heart of the Moslem Quarter which serves Moslems, Jews and Christians. The paper also features an increasing number of mixed Arab/Jewish soccer teams in Galilee. Football plays a central role in Arab villages; their teams attract considerable attention and serve as a focus for village pride and identification. The Jewish players have discovered that relations on and off the pitch and the feedback from the fans keep them signing on with the same team year after year; and one of them, a policeman from Acre, even claims that the atmosphere among players, management and supporters is much warmer and fulfilling than in Jewish clubs.

How far these personal relations can lead to peaceful co-existence is a "riddle wrapped in an enigma". Power lies unfortunately with the Arab States, in which Islamic fanaticism is allied to political dogma - such as the conviction that "Palestine is part of Greater Syria", and that "the Zionist entity (meaning Israel) must be liquidated".

I do not disbelieve those of my friends who claim to know Arabs willing to accept a Jewish State (after nearly forty years!) within what they call "the abode of Islam"; but I wonder whether this moderation is not inspired by the words of that arch "moderate" the late President Sadat, who wrote in the Egyptian magazine "October" in 1977 - "We must take what we can get as a means of taking all we want."

THE "GOOD" PEOPLE OF JERUSALEM.

The complaint is often heard that we in Israel are very rude. We are certainly a nervous people and we often shout and scream - for reasons which I leave to psychologists to fathom. But when it comes to being good, I think we often excel.

A friend of mine, in the last month of pregnancy, boarded a crowded bus in Jerusalem. Here, if a pregnant woman gets on a bus, there is competition to see who is going to be the first to get up and offer her a seat. This bus was particularly crowded, and the people sitting up front were old people with lots of packages - they had probably come from the Mahane Yehuda market. At once everyone started shouting "Why is this woman standing? Give her a seat." The only seat available was one above the wheel, where you have to put your knees right up to your stomach in order to sit there. Well, that was the only one; but in order to reach it, my friend had to climb over five or six packages of food - and she knew that if she sat there she would have to put her knees right up into her large stomach. She wasn't too happy about it, and kept saying to the people around: "I'd rather stand, I'd rather stand." But no! They weren't going to let her stand. A pregnant woman is not going to stand; so she had to climb over the packages of food, then over a little old lady who was sitting next to the empty seat, and then sit down with her knees crunched right into her large stomach. It was very uncomfortable - but the people on the bus felt so good!

FIGARO HERE, FIGARO THERE!

The foreign Minister of our "friendly" neighbour, Egypt, asserts that Israel is responsible for the fighting in Lebanon between Amal guerillas and the Palestinian terrorists. According to a London Arabic weekly, Israel has enticed the Amal leader with tempting offers if he liquidates the terrorist presence north of the South Lebanon security belt.

It is also claimed by various Press pundits that Israel has been secretly supplying arms to the Contras in Nicaragua for years; that she has helped the Mozambique rebels (on the basis of a Star of David found on the body of a slain guerilla!)

Israel's despatch of arms to Iran merits giant headlines, but material worth millions of dollars sent by China, South Korea and the Soviet Union are relegated to small print.

According to the Soviet Union, Israel has also had a hand in Sri-Lanka, Afghanistan, etc. Her spying in the United States is attested by the Pollard affair, though a recent report reveals that similar operations by the Soviet Union, Britain and France are tenfold greater.

As a correspondent in "Maariv" writes - Israel is here, Israël is there - but Rossini's music is sweeter than the hysterical grating of those who see Israel's hand in every world trouble spot.

56-

INCOMING TELE NUMBER - 00700 DATE - 14/06 TIME - 1715
TO: PRIME FROM:
RE: NAFFAIRSSHMONFERES

33719 MISBIT IL
ACATF 806661E

ATT. PRIME MINISTER ITZHAK SHAMIR - ISRAEL
MINISTER OF DEFENSE ITSHAK RABIN
MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS SHIMON PERES

L'ACTION DES CHRETIENS POUR L'ABOLITION DE LA TORTURE APPREND AVEC EMOTION QU'UN ETUDIANT DE 23 ANS, MOUSSA EL HANAFI, A ETE TUE LE LUNDI 13 AVRIL ET D'AUTRES ETUDIANTS BLESSES PAR BALLE AU COURS D'UN AFFRONTEMENT AVEC L'ARMEE SUR LE CAMPUS DE BIR ZEIT.

NOUS DEPLORONS L'ENCHAINEMENT DE LA VIOLENCE, D'OU QU'ELLE VIENNE, ET NOUS VOUS DEMANDONS QU'UNE JUSTICE SEREINE SOIT FENDUE EN DEHORS DES PASSIONS ET DE LA VENGEANCE.

RESPECTUEUSEMENT.

ACAC - 14/4/87

33719 MISBIT IL
ACADE 206661F

பெயர்	பெண்	மகன்
செல்வம்	1	3
செல்வம்	1	3
செல்வம்	1	3

150

Democratic National Committee

Paul G. Kirk, Jr.
Chairman

April 14, 1987

His Excellency Yitzhak Shamir
Prime Minister's Office
Jerusalem, Israel

Dear Prime Minister Shamir:

Thanks very much for taking the time from a busy schedule to visit with me during our recent trip to Israel.

To visit your country for the first time is to better appreciate the valor as well as the vulnerability that combine in being a citizen of Israel. In addition, the trip gave me a more dramatic appreciation of the blessings as well as the burdens of being a member of the Jewish faith.

Because the Democratic Party of the United States treasures its long standing and important bond with the citizens and State of Israel, I will be following events with increased interest.

I particularly appreciated having your views on the importance of continuing the economic gains which Israel has already made in reducing inflation and moving toward a position of stabilized economic growth, the factors involved in the decision on trade with South Africa, the expectations with respect to release of Jews from the Soviet Union, the speculation about the invitation by Egypt and Jordan to President Waldheim of Austria, your views on the role of the Soviet Union in any international conference designed to advance the peace process, and the need for the Pollard affair to be treated with cooperation, dispatch and openness so that we might strengthen the important bond of friendship and trust between Israel and the United States.

Prime Minister Shamir
April 14, 1987
Page Two

Please know that if there is anything I can do to enhance the relationship of our countries it is something I want to do as Chairman of the Democratic Party.

In the meantime, I wish you the very best in your responsibility for your party affairs as well as your leadership of a vital ally.

Sincerely,

Paul G. Kirk, Jr.

PGK/cm

1969

מדינת ישראל

87-42

תאריך

אל: חנה

מאת: לשכת ראשיהממשלה.

אשר על

אשר על

היציגה לשלוחה

היוצר
אין נכון

ע"פ

מדינת ישראל

12/4/82

תאריך

א.ר.ג.
נח
ג.כ.ן

אל: הד"ר

מאת: לשכת ראשיהממשלה.

היה בקטגוריה של כ"א
והיה אף כ"א
כ"א

(כ"א)
(כ"א)

- השקפה תורתית
1. תורה ודבריה יסוד
 2. תורה ודבריה יסוד
 3. תורה ודבריה יסוד
 4. תורה ודבריה יסוד
 5. תורה ודבריה יסוד
 6. תורה ודבריה יסוד
 7. תורה ודבריה יסוד

- השקפה תורתית
1. תורה ודבריה יסוד
 2. תורה ודבריה יסוד
 3. תורה ודבריה יסוד
 4. תורה ודבריה יסוד
 5. תורה ודבריה יסוד
 6. תורה ודבריה יסוד
 7. תורה ודבריה יסוד

- השקפה תורתית
1. תורה ודבריה יסוד
 2. תורה ודבריה יסוד
 3. תורה ודבריה יסוד
 4. תורה ודבריה יסוד
 5. תורה ודבריה יסוד
 6. תורה ודבריה יסוד
 7. תורה ודבריה יסוד

- השקפה תורתית
1. תורה ודבריה יסוד
 2. תורה ודבריה יסוד
 3. תורה ודבריה יסוד
 4. תורה ודבריה יסוד
 5. תורה ודבריה יסוד
 6. תורה ודבריה יסוד
 7. תורה ודבריה יסוד

ו' בניסן ה'תשמ"ז
3 באפריל 1987

לכבוד
מר יצחק בן שלמה שמיר
ראש ממשלת ישראל

אדוני ראש הממשלה,

קבל נא את ברכתך וברכת 99% מחבירי הנאמנים אחרי
ההצלחה הגדולה שזכית לה בוועידה, ולקראת העתיד המזהיר
אשר רוב אזרחי המדינה מצפים מאחלים ומיחלים לו על ידך.
ה' יהיה עם פירך, ואמרי פירך ימצאו חן בעיני כל
עמי תבל. כל כלי יוצר עליך לא יצלח, וכל לשון תקום
אתך למשפט תרשיע, כי הנך שליח ה' לעמו ולארצו השלימה
באמת.

חזק ואמץ כי עמך ה' בכל אשר תלך.

מברך בכל לב,

הרב שלום ב"ר ס. גמליאל
מיסד המכון

מדינת ישראל

8/4/87

תאריך

אל: רה"ל

מאת: לשכת ראשיהממשלה.

אבי בקר, נציג הקואנס האלי
האלי, אלן אלי אבקס למסל'ן כדלקמן:
ולא ציגו מ אבקס למסל'ן,
בגל הקואנס האלי האלי, כי שיל
פנס בראמא אס הסל'לים האלי
אלי-האלי אל'מאלי אל דיואלי
האלי, אל'מאלי אל'מאלי אל
קס אל'מאלי האלי האלי.

אלי

ה"ח חק' (8) " /

אברהם

ה"ח חק' (8) " /

ה"ח חק' (8) " /

ה"ח חק' (8) " /

ה"ח חק' (8) " /

Mr. Yang Sam
Cambodia Documentation Commission
251 West 87th Street, #74
New York, New York 10024

April 7, 1987

Yitzhak Shamir
Prime Minister of the State of Israel
3 Kaplan Street
Hakirya
Jerusalem 91919, Israel

Dear Mr. Prime Minister:

We are 200 Cambodian survivors of Khmer Rouge rule who are now living in exile in the West.

Some of us are survivors of Pol Pot's prisons and extermination camps. Others of us had members of our families and many of our friends brutally murdered or "disappeared" -- taken away for execution in forest or jungle killing fields. We witnessed members of our families and many others die of exhaustion from forced marches and slave labor, from deliberate starvation and preventable, untreated disease, and from the brutal conditions of life to which the Cambodian people were subjected by the Khmer Rouge.

We also saw Pol Pot's soldiers and cadre destroy our Buddhist temples, totally eliminate our Buddhist monks, end schooling for our children, suppress our historic Khmer culture and eradicate Cambodia's ethnic minorities such as the Cham.

We are writing to you now because Israel has signed the international Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide, as has Cambodia. We are asking you to respond and to take action against the Khmer Rouge genocide by seeking a judgment from the World Court that the terrible crime and great harm of genocide was done against the people of Cambodia and that "Democratic Kampuchea" is currently in violation of international law for failing to punish those responsible

for genocide, "whether they are constitutionally responsible rulers, public officials, or private individuals."

As victims and survivors, we are asking your government to do this, alone or with other countries that accept the Genocide Convention, because the Khmer Rouge genocide must be recognized and condemned by the international community. As long as the major leaders of the Khmer Rouge between 1975 and 1979 continue to be active in Cambodian and international political life, the extreme brutality and suffering they imposed on ourselves, our families, and the entire Cambodian people is a contemporary, ongoing problem and more than a matter of history. Nor has the problem of genocide, its aftermath and the threat of its re-occurrence been mooted by the Vietnamese occupation of Cambodia.

As you know, every year the overwhelming majority of the countries of the world condemn the foreign invasion and occupation of Cambodia. We believe it is absolutely necessary for the nations of the world to take this action and to work for the removal of foreign troops and advisors from our country. And we ask your country to continue to take a strong stand for freedom and self-determination for Cambodia.

As you also know however, the Khmer Rouge, still led by those most responsible for genocide, continue to wage guerilla war seeking to return to power -- a result which is prevented at present only by the foreign occupation army. Thus it is difficult for us to understand why the free and democratic countries do not also take action under international law against the Khmer Rouge for the punishment of those most responsible for the genocide and for the prevention of genocide's re-occurrence. The failure of the international community to take action against the 1975-1979 leadership of the Communist Party of Kampuchea leaves Cambodia with the equally unacceptable alternatives of foreign occupation or the very real threat of a return to power of the same Khmer Rouge.

Further, the failure of the international community to respond and condemn the Cambodian genocide has, in our opinion, reduced the effectiveness of the United Nations to help bring about negotiations or a solution to the international conflict in and over Cambodia. Any solution is very difficult to foresee

without the punishment or at least the removal from their present positions and exile of those most responsible for the genocide. Without a negotiated solution, Cambodia will remain diplomatically isolated and unable to obtain the investment, aid and trade necessary for sustained recovery from nearly two decades of war, genocide and famine.

Cambodia presently continues to have grave human rights problems, and Cambodians residing as refugees in Thailand need better protection. The human rights of Cambodians need continuing international attention. Again, however, we are concerned that the effectiveness of the international community to address these problems is hampered by the failure to also address the criminal inhumanity of the Khmer Rouge.

Indeed, after World War II the Nazi killers of the Jewish and other peoples of Europe were tried and convicted for their horrible crimes. After the United Nations was founded, the Genocide Convention was adopted as the embodiment of the international commitment that never again should such an unspeakable atrocity as genocide be allowed or allowed to go unpunished.

We can assure you that the Khmer Rouge has and continues to violate the Genocide Convention. There is now more than enough evidence and documentation on their crimes. Further there are innumerable Cambodian survivors who are ready to contribute their personal testimony. If the Genocide Convention, which has never been implemented or applied, is not used to prevent and punish the extreme violations of human rights in Cambodia, we have to wonder if it will ever be utilized. If not, then what, we must ask, is the purpose of these human rights agreements and treaties?

We are sure that the people of Israel completely understand the enduring pain and suffering of the survivors of genocide and the absolute need to bring to justice those who are responsible for committing genocide.

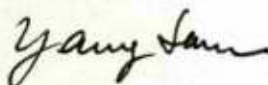
We are requesting your government to take action against the Khmer Rouge genocide because under the terms of the Genocide Convention only other governments, not individuals, can bring legal action against genocide. Of course, nothing can bring back to life our friends and loved ones who were brutally killed by the Khmer Rouge. But we hope that international response and the remedy

established by international law will at least create a clear record, bring light to the problems faced by the Cambodian survivors, and serve as a lesson and warning to future dictators.

We realize that you have a very busy schedule. However, it is only countries such as Israel that can help us. May we humbly seek an appointment with you so that we may discuss with you the need for international action against the Cambodian genocide.

Thank you for your cooperation.

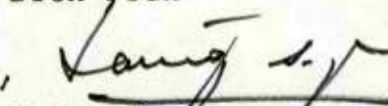

Sichantha Kassie Neou

Yang Sam

Arn Chorn

Most sincerely yours,

Dith Pran

Haing Ngor

[Names of additional signatories follow on attached pages.]

Copies to: H.E. Ambassador Benjamin Netanyahu
United Nations
New York, New York, U.S.A.

H.E. Mr. Xavier Pèrez de Cuèllar
Secretary-General of the United Nations
New York, New York, U.S.A.

Additional Signatories

Bunheng Ban	Koch Buth
Muy Chamroeun	Ching Chan
Hoert Chan	Sivorn Chan
Sophan Chan	Tammy Chan
Yok Cham	Saroeun Chann
Veasna Chap	Vath Chay
Na Leong Che	Trieh Chea
Bouk Chea	Mardi Chev
Say Chev	Samin Chheang
Khlok Chheng	Samol Chhim
Chauy Chhin	An Chhit
Khlok Chhivinda	Khlok Chhivindavy
Khlok Chhivindy	Samban Chhoeum
Chloy Song Chhou	Cha Vorn Chun
Rom Chhuon	Sopha Choeum
Phon Chou	Kim Chulomg
One Kim Chuon	Bunchhuong Chuop
Chuon Chuop	Khlok Dara
Loeum Dip	Yamnee Dueur
Khlok Sreng E	Savoeun Eam
Ouem Eang	Reth Eang
Huot Seng Ear	Poeun Em

Serein Em
Randy Engly
Paul Hak
Phuok Hay
Vibul Hem
Sok Heng
Hath Hoay
Heng Hon
Sorn Hong
Kimyi Houth
Han Huom
Navie Kang
Sitha Kang
Khon Keo
Nath Kem
Sitha Kem
Veng Keo
Sathum Khem
Bunna Khim
Nasi Kho
Nath Khuien
Do Khuon
Raeun Kim

Vatha Em
Tao Song Gnor
Sophon Ham
Reth Hem
Kueh Heng
Chanrithy Him
Dok Hol
Saream Hon
Sareth Hor
Yoeuth Houy
Chan Kang
Onn Kang
Sophan Kang
Ky Kea
Pieh Kem
Sokun Keo
Sary Khaur
Yo Khiev
Samuth Khlieng
Chinhay Kho
Soth Khun
Mouv Kim
Sokan Kim

Yi Kim
Chhunna Kong
Tun Kong
Chhou Song Ky
Sok Lay
Sovanny Lim
Po Lin
Mao Lorn
Chuong Ly
Noan Ly
Soth Mao
Makna Men
Saly Meng
Eng Sa Miech
Yan Mom
Soth Moun
Khean Muong
Heng Muth
Nquon Ton Ngov
Chang Kim Nguon
Chanthan Nhem
Sohokhomara Nhem
Sakhoeun Nhieu
Francis Samsatha

Bora Kong
Leng Kong
Chheut Kuong
Ho La
Setha R. Lim
Try Lim
Chhay Lonn
Chum Ly
Heng Sun Ly
Chak Man
Soth Meach
Neang Men
Valtona Mey
Sakhon Mok
Sery Mom
Chandy Mucharang
Chhot Muth
Kim Net
Buthan Ngoun
Bunnaret Nhem
Savann Nhem
Sokhan Nhem
Chhum Nhik
Heng Sap

Chinsause Sar	Roart Say
Yean Seam	Him Seang
Yen Sek	Sotham Seng
Tim Seng	Kung Rith Serey
Chhem Sieng	Vanna Sieng
Soueh Sim	Kheng Sin
Loeum Sin	Naun Sin
Vanny Sin	Chhoeun Ly So
Boundy Sok	Chheth Sok
Mom Sok	Saruon Sok
Nan Sou	Deak Soy
Phy Tan	Sarith Tauch
Sakhon Tauch	Chhum Teng
Im Thach	Neang A Thi
Nhok Tho	Seath Tho
Tim Thong	Heurn Thong
Ren Norn	Vanna Nuon
Bunehhuoy Nuth	Sem Ork
Pieh Visothy Orm	Sophal Orn
Peou Ou	Penarong Oum
Anon Pal	Buthon Pal
Sanorth Pan	Khatna Peaee
Ye Pen	Ok Peth
Keng Peou	Khlok Phalkum

Seng Chhuon Phang

Phann Phin

Phath Plang

Dith Pran

Leang Ran

Yath Rith

Saody Ros

Nimith Sam

Keo Samath

Phan Thouch

Korn Thu

Kimchea Tiang

Huot Tith

Sunthorn Toy

Meng Seng Ty

Vong Ueh

Im Ung

Seun Uy

Nen Vannak

Yai Yem

Chen Yeth

Ngek Yin

Oth Yoeum

Moeung Yaus

Saveny Phath

Phen Phuong

Jintana Pond

Saoyuth Prum

Tha Rim

Chhan Sophan Ros

Leng Sam

Yen Sam

An Samroeth

Sakan Thoul

Roeth Thu

Meardey Tim

Kosal Tith

Rim Tum

Nath Ueh

Mora Ung

Sarik Uy

Oun Va

Khat Yam

Sin Yem

Charoeun Yin

Yon Yip

Phan Yong

1. א. א. א.
2. א. א. א.
א. א. א.

כט' באדר התשמ"ז
30 במרס 1987

אל : המנכ"ל המדיני
המנכ"ל

הנדון: משך השרות בחוץ לארץ

בקביעת משך השרות בחוץ לארץ, מן הראוי למנוע שהותם של עובדי שרות החוץ ובני משפחותיהם, למשך פרקי זמן ארוכים מחוץ לישראל.

יחד עם זאת, יש להתחשב בזמן שמשקיע העובד בלימוד העבודה במקום שרותו ביחס ליתרת הזמן בו הוא ושרות החוץ מפיקים מכך תועלת. כמו כן ראוי להביא בחשבון את השיקולים הכלכליים הכרוכים בשיגור העובד ומשפחתו לחוץ לארץ ובהחזרתם.

לפיכך, תקופת שרות של עובד במדינת כהונה אחת לא תעלה על ארבע שנים. אם יועבר העובד למדינת כהונה נוספת או יותר, לא תעלה תקופת שרותו באותן מדינות על חמש שנים.

בברכה
שמעון פרס

העתק: ראש הממשלה ✓

22 במרץ 1987
5-אורחים-241-2

רשימת אורחים
מרצ, אפריל, מאי, יוני

יפן:

22-29/3 - עתונאי

מכסיקו

23-30/3 - אקוסטה (עתונאי)

טורקיה

24-30/3 - משלחת מדעית

ארה"ב

26-31/3 - הזוג קרטר

22-27/3 - פול קירק
(יו"ר המפ' הדמו')

1-101/4 - BILL ZAK ורעיתו

30/3-2/4 - ביל רוברטסון X

29/4 - ג'ינסה X

22-29/4 COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS -

29/4 PROJECT INTER-CHANGE - X

29/6-3/7 - משלחת משפטית
בראשית מושל ג'ורג'יה X

צרפת

31/3-2/4 - ועדת הפליטים
מועצת אירופה

1-5/4 - רימון בר

4-9/6 - ROSSINOT
נשיא מפ' רדיקלית X

בריטניה

5-9/4 - המנכ"ל סיר פטריק רייט

גרמניה

2-16/4	קבוצה מברמן	-	
11-19/4	קורנליה יקובסון סנטור לנוער	-	
6-11/6	דר' שטרקו	-	X
7-16/6	אוסקר לפינטיין עוזר רה"מ	-	X

מועצת אירופה

14-20/4	המזכ"ל OREJA	-	
---------	--------------	---	--

הולנד

22-27/4	WIM KOK מנהיג מפ' העבודה	-	
---------	-----------------------------	---	--

מאוריצייה

27-29/4	סגן רה"מ ושה"ח	-	X
---------	----------------	---	---

פנמה

2-12/5	אסקובר בטנקור מנהיג מפ' דמקרטית	-	X
--------	------------------------------------	---	---

ספרד

5-9/5	רה"מ קטלוניה	-	
-------	--------------	---	--

לוקסמבורג

11-16/5	הדוכס הגדול	-	
---------	-------------	---	--

איטליה

22-24/5	הנשיא קוסיגה	-	
---------	--------------	---	--

הונדורס

26/5-2/6	הנשיא	-	
----------	-------	---	--

בלגיה

27/5-2/6	מפ' ליברלית PRL	-	
----------	-----------------	---	--

ארגנטינה

4/6	אגיניה - יועץ לנשיא	-	X
-----	---------------------	---	---

סלבודור

X

4-16/6

סגן הנשיא - X

אוסטרליה

11-18/6

יו"ר בה"נ - גב' ג'ואן צילד - X

בוליביה

27/6

שה"ח בילורמו - X

ט"ז באדר תשמ"ז
17 במרץ 1987
2-239-5-דש

אל: אריה שומר, סמנכ"ל

אנו החתומות מטה מבקשות כ':-

- א. רמת הניידות שלנו תועלה מרמה א' לרמה ב'.
- ידוע לנו כי עובדים שנתקבלו זה עתה לעבודה קיבלו מיד רמת ניידות א' ואף למעלה מזה. כמו כן, ידוע לנו, כי עובדים בעלי רמת ניידות א' קודמו לרמה ב' - בעוד שאנו הותיקות נימצאות זמן רב ברמה א'.
- ב. בנוסף - אנו דורשות לקבל כוננות מחשב כפי שניתן לעובדים אחרים במשרד המשתמשים במחשב - לעובדי מזכירות הממשלה, למשל. לא מובן לנו מדוע הקיפוח?
- ג. בכלל - כל נושא הקידום במשרד וההטבות הניתנות לעובדים לא נראה לנו ועל כן אנו דורשות את הנ"ל - ומקוות להענות בחיוב לבקשתנו.

נורית כהן

עדנה חלבני

מירי אופלסקה

העתקים: חיים עמר, יועץ רה"מ לענייני רווחה
עמוס רובין, יועץ רה"מ לכלכלה
אריה מקל, עוזר רה"מ לעניינים מדיניים ✓

א י נ ד ק ס מ ס מ כ י ס ב ת י ק ע ו ז ר מ ד י נ י (לפי אפיון *****)

מספר מסמך	שם מסמך	שם עורך	אפיון	ה ע ר ו ת	עדכון אחרון	הדפסה אחרונה	עותקים
1	2-1-5-פרו	ג'ון מקנייט			28/10/86	28/10/86	1
2	2-1-5-פרו	ריצ'רד שיפטר			27/10/86	27/10/86	1
3	2-3-5-דש	רינה זכאל-		יעל בושם	27/10/86	27/10/86	1
4	2-4-5-דש	אל: מאיר רוזן		שיחה - יו-הריסון	28/10/86	21/11/86	1
5	2-5-5-דש	מכתבי ברכה		אל: גור-אריה	28/10/86	27/10/86	2
6	2-6-5-דש	ברכת מוברכ-רה"מ			28/10/86	19/11/86	3
7	2-7-5-פרו	פגישת רה"מ-שיפטר			28/10/86	21/11/86	3
8	2-8-5-דש	קשר-ממשלה-כנסת			29/10/86	21/11/86	2
9	2-9-5-נר	דברי רה"מ		מלגה למלחין	29/10/86	01/12/86	2
10	2-10-5-דש	ליאון בלום		אל: ישראל אלדר	29/10/86	29/10/86	1
11	2-11-5-דש	אל: טדי קולק			29/10/86	29/10/86	1
12	2-12-5-פרו	פגישת-רה"מ-אמרי			30/10/86	30/10/86	3
13	2-13-5-דש	אל: יהודה ברקוביץ			30/10/86	30/10/86	2
14	2-14-5-נאו	נאום רה"מ		מלגה למלחין ישראל	30/10/86	21/11/86	1
15	2-15-5-נאו	דברי רה"מ		יום העליה	31/10/86	21/11/86	2
16					01/12/86		0
17	הצ' לסדר-ח"כ טסה	תש' רה"מ-בריה"מ		5-נאו-17-2	02/11/86	20/02/87	3
18	2-18-5-דש	תשובת ח"כ מילוא		הצעה לסדר יום	05/11/86	05/11/86	2
19	2-19-5-ברכ	ברכת רה"מ		לנשיא קוסטה ריקה	05/11/86	05/11/86	2
20					06/11/86		0
21	2-21-5-דש	סגירת לשכות בת"א		אל: יהושע מצא	05/11/86	05/11/86	1
22	2-22-5-דש	שעות נוספות		אל: טובה ברגמן	01/02/87	05/11/86	1
23	2-23-5-דש	HAROLD L. MEDJUCK		אל: אלכסנדר גילי	05/11/86	05/11/86	2
24	2-24-5-דש	החלפת שם רחובות		אל: מזכירות הכנסת	06/11/86	06/11/86	3
25	2-25-5-דש	פורום רה"מ		אל: המנכ"ל	06/11/86	21/11/86	3
26	2-26-5-דש	אל: דוש		מאת רה"מ	06/11/86	06/11/86	3
27	2-27-5-פרו	רה"מ-פיקרינג			21/11/86		0
28	2-28-5-דש	סיוע מדינות השוק		אל: המנכ"ל	06/11/86	21/11/86	3
29	2-27-1-נאו	דברי רה"מ בוועידת		המועצה הציונית	10/11/86	21/11/86	1
30	2-30-5-נאו	המוע' הציונית		הקטנה	10/11/86	21/11/86	1
31	2-31-5-דש	מכתב רה"מ		אל דולצ'ין	13/11/86	13/11/86	1
32	2-32-5-פרו	רה"מ-שה"ח גיניאה			11/11/86	11/11/86	2
33	2-33-5-דש	שאלת-וענונו		אל ח"כ י. צבן	11/11/86	11/11/86	3
34	2-34-5-דש	שאלת-199-וענונו		אל: ח"כ גאולה בהן	11/11/86	11/11/86	3
35	2-35-5-דש	קורות חיים		יצחק שמיר	12/11/86	12/11/86	1
36	2-36-5-פרו	רה"מ-קרוגר-לייפר			12/11/86	12/11/86	1
37	2-37-5-דש	מכתב רה"מ		אל: מר א. שושני	12/11/86	12/11/86	3
38	2-38-5-דש	נאום מובראכ		12.11.86	16/11/86	21/11/86	2
39	1				13/11/86	16/11/86	1
40	2-40-5-דש	גב' ליבי הודליך			13/11/86	16/11/86	1
41	2-41-5-דש	יהודית בן אליעזר		אל: משה יגר	13/11/86	16/11/86	1
42	2-42-5-דש	מנכ"ל-פיקרינג		אל: מאיר רוזן	13/11/86	13/11/86	3
43	2-43-5-פרו	שה"ח אקוודור			16/11/86	16/11/86	3
44	2-44-5-דש	אל" רה"מ		טאבה-עדכון	21/11/86	21/11/86	3
45	2-45-5-וחו	ברכת שולץ לרה"מ		20.10.86	16/11/86	16/11/86	2
46	2-46-5-וחו	ברכת ריגן לרה"מ		20.10.86	16/11/86	16/11/86	2
47	2-47-5-וחו	יהודי בריה"מ			16/11/86	17/11/86	1
48	2-48-5-וחו	מצרים			16/11/86	16/11/86	2
49	2-048-5-וחו	המסר האמריקני	; פיקרינג		22/12/86	22/12/86	1

א י נ ד ק ס מ ס מ כ י ס ב ת י ק ע ו ר מ ד י נ י (לפי אפיון *****)

מספר מסמך	שם מסמך	שם עורך	אפיון	ה ע ר ו ת	עדכון אחרון	הדפסה אחרונה	עווקים
51	2-51-דש-5	שיר		שניים שאני מעדיף	21/11/86	17/11/86	1
52	2-52-דש-5	אל יהודה אבנר		צילומים לאמרי	17/11/86	17/11/86	2
53	2-53-פרו-5	רה"מ-חברי תת ועד		לאידופה והמוזה"ת	23/11/86	23/11/86	1
54	2-54-דש-5	אל: דר' ישראל כץ		שרותי התנדבות	18/11/86	18/11/86	2
55	2-55-פרו-5	רה"מ-שה"ח אקודור			19/11/86	19/11/86	1
56	2-56-שאל-5	שאלחת סולודר		ישובי הגולן	18/11/86	18/11/86	2
57	2-57-דש-5	מכתב רה"מ		אל: דר' לוטפי	18/11/86	18/11/86	2
58	2-58-נאו-5	בזכות הדיפלומטיה		החשאי/אבא אבן	07/12/86	19/11/86	2
59	2-59-דש-5	דברי מובדאכ		ב-17.11.86	19/11/86	19/11/86	2
60	4-60-דש-5	דוגמאות נוספות		למגעים בינלאומיים	02/12/86	19/11/86	2
61	2-61-דש-5	אל דוד מקובסקי			20/11/86	20/11/86	2
62	2-62-פרו-5	מנכ"ל-סודארת'		20.11.86	21/11/86	25/11/86	1
63	2-63-דש-5	סיכום שיחה עם		יצחק עוזרי-משה"ח	01/12/86	21/11/86	3
64	2-64-שאל-5	שאלחת של מ, פלד		מלחמה בטרור	23/11/86	23/11/86	0
65	2-65-דש-5	אל: יעקב שץ			23/11/86	23/11/86	3
66	2-66-דש-5	אל: יו"ר התאחדות		עולי פרס	23/11/86	23/11/86	0
67	4-67-דש-5	דברי מובדאכ	23.11	במסיבת עיתונאים	23/11/86	23/11/86	3
68	2-68-פרו-5	רה"מ-פיקרינג		24.11.86	01/12/86	25/11/86	4
69	2-69-דש-5	אל: מאיר רוזן		וועינגטון	01/12/86	25/11/86	2
70	2-70-דש-5	הצעות לסדר-איראן		משיב רוני מילוא	25/11/86	25/11/86	3
71	4-71-פרו-5	מנכ"ל-משפחות		נרצחי ראס-בורקה	02/12/86	02/12/86	1
72	2-72-דש-5	אל: מאיר רוזן		שגריר בוועינגטון	01/12/86	26/11/86	3
73	2-73-דש-5	שיחה-לני דיוויס		איפאק	26/11/86	26/11/86	3
74	2-74-דש-5	אל: מיכאל שילה		מכתב בוטלו'	27/11/86	27/11/86	3
75	2-75-דש-5	אל: יוחנן ביי		אז"מ	28/11/86	28/11/86	3
76	2-76-שאל-5	שאלתת ח"כ וייס		חשובת רוני מילוא	27/11/86	27/11/86	2
77	2-77-דש-5	מיכאל אליצור		אל: דה"מ מנכ"ל	27/11/86	27/11/86	4
78	2-78-פרו-5	פגישת רה"מ עם		שר ההגנה השבדי	28/11/86	28/11/86	3
79	2-79-דש-5	אל: שגריר ששון		אגרת רה"מ למוברב	30/11/86	30/11/86	0
80	דר' ישראל כץ	ביקור רה"מ בארהב		2-80-דש-5	01/12/86	01/12/86	3
81	1.12.86	פגישת רה"מ-אינויה		2-81-פרו-5	09/12/86	03/12/86	3
82	אל: חנוך ובר	מאת' רה"מ		2-82-דש-5	09/12/86	03/12/86	1
83	אל: נעמי פרנקל	מאת: שלמית שמיר		2-83-דש-5	03/12/86	03/12/86	2
84	רקע-שה"ח פורטוגל	אל: רה"מ		2-84-דש-5	03/12/86	03/12/86	1
85	אל: שגריר בווש'	שיחת רה"מ-אינויה		2-85-דש-5	04/12/86	04/12/86	3
86	חב' א.סי.איי	אל: הורס/משה"ח		2-86-דש-5	09/12/86	04/12/86	3
87	אל: יו"ר התאחדות	יהודי פרס		2-87-דש-5	04/12/86	04/12/86	3
88	אל: מד לייזר	א.סי.איי קלקום		2-88-דש-5	09/12/86	04/12/86	3
89	פיקרינג-מנכ"ל	סיכום פגישה		2-89-פרו-5	09/12/86	07/12/86	4
90	אל: מאיר רוזן	מנכ"ל פיקרינג		2-90-דש-5	09/12/86	07/12/86	3
91	אל: רה"מ-לקראת;	פגי' לווין-בינגמן		2-91-דש-5	15/12/86	08/12/86	3
92	שיחה עם הריסון	אל: רה"מ ומנכ"ל		2-92-דש-5	09/12/86	08/12/86	4
93	פרוטוקול ישיבה	רה"מ-לוין-בינגמן		2-93-פרו-5	16/12/86	16/12/86	1
94	פרשת ראס בורקה	אל: המנכ"ל		2-93-דש-5	09/12/86	09/12/86	2
95	חשובה לשאלחת של	ח"כ מתי פלד		2-95-שאל-5	10/12/86	10/12/86	2
96	התאחדות המלונות	דברי רה"מ		2-96-נאו-5	12/12/86	10/12/86	1
97	התאחדות המלונות	דברי רה"מ		2-97-נאו-5	11/12/86	11/12/86	1
98	4-098-דש-5	ההודעה המשותפת	12/9	לאחר ביקור פרס	11/12/86	11/12/86	1
99	פגישת רה"מ-קנדי	11.12.86		2-99-פרו-5	18/12/86	17/12/86	1
100	הסכם השוק המשותף	אל: רה"מ;		2-100-דש-5	14/12/86	14/12/86	3

א י נ ד ק ס מ ס מ כ י ס ב ת י ק ע ו ו ר מ ד י נ י (לפי אפיון *****)

מספר מסמך	שם מסמך	שם עורך	אפיון	ה ע ר ו ת	ערכון אחרון	הדפסה אחרונה	עיתקים
101	דה"מ-שגר' ליבריה	פרוטוקול/14.12	פרו' -101-2	15/12/86	15/12/86	15/12/86	3
102	משות דמוקרטיים	פגישת דה"מ	פרו' -102-5	15/12/86	15/12/86	15/12/86	3
103	סנטור בושוויץ	אל: דה"מ	דש-103-2	16/12/86	16/12/86	16/12/86	2
104	דה"מ-בושוויץ	פגישת דה"מ	פרו' -104-2	16/12/86	16/12/86	16/12/86	2
105	ראיון קדומי	ל"טורונטו טמאר"		16/12/86	16/12/86	16/12/86	2
106	אל:השגריר באחרונה	משה גלבוע	דש-106-2	17/12/86	17/12/86	17/12/86	3
107	דה"מ-פיקרינג	פרוטוקול-18.12	פרו' -107-2	21/12/86	21/12/86	18/12/86	2
108	החזרי ריבית:	מה תקבל מצרים?	דש-108-2	21/12/86	21/12/86	18/12/86	1
109	אל: אורי בר-נר	נאום דה"מ-סוכנות	דש-109-2	18/12/86	18/12/86	18/12/86	3
110	ועדת חו"ב-22/12	דף ראשון	וחו"ב-110-2	22/12/86	22/12/86	21/12/86	2
111	אל: אפרים זורוף	מרכז ויונטל	דש-111-2	19/12/86	19/12/86	19/12/86	3
112	אל: דניס גולדמן	מרכז ויונטל	דש-112-2	19/12/86	19/12/86	19/12/86	3
113	שאלתא ישירה	תשובה לח"כ כהנא	שאל-113-2	19/12/86	19/12/86	19/12/86	3
114	ועדת חו"ב-22.12	הופעת דה"מ	וחו"ב-114-2	21/12/86	21/12/86	21/12/86	1
115	ביקור במצרים	אל: דה"מ	דש-115-2	21/12/86	21/12/86	21/12/86	3
116	ועדת חו"ב-22.12	תהליך מדיני	וחו"ב-116-2	22/12/86	22/12/86	21/12/86	1
117	מסר בע"פ של שולץ	אל דה"מ	ארה"ב-117-2	23/12/86	23/12/86	22/12/86	1
118	אל: מזכ"ל ויצ"ו	הופעת דה"מ	דש-118-2	22/12/86	22/12/86	22/12/86	3
119	וונר-רובינשטיין	פרוטוקול-18.12	דש-119-2	24/12/86	24/12/86	02/02/87	1
120	שיחה עם מולי	וויליאמסון 22.12	דש-120-2	22/12/86	22/12/86	22/12/86	2
121	אל: אהוד אולמרט	מאמר-יוסי שריד	דש-121-2	23/12/86	23/12/86	23/12/86	3
122	רובינשטיין-וואלי	פרוטוקול-18.12	דש-122-2	24/12/86	24/12/86	02/02/87	1
123	ראיון דה"מ-מוקד	24.12.86	דש-123-2	25/12/86	25/12/86	24/12/86	1
124	דה"מ-אל-אהרם	ראיון	דש-124-2	24/12/86	24/12/86	24/12/86	6
125	אל: א. תבורי	קונסול-ריו	דש-125-2	25/12/86	25/12/86	25/12/86	3
126	אל: אורי סביר	שאלתה של כהנא	דש-126-2	20/01/87	25/12/86	25/12/86	3
127	אל: דו בונדי	דן אנד ברדסטריט	דש-127-2	25/12/86	25/12/86	25/12/86	3
128	אל: אורי רחובי	מגורים באילת	דש-128-2	25/12/86	25/12/86	25/12/86	3
129	אל: ח"כ דוד מגן	שאלתא 002641	דש-129-2	25/12/86	25/12/86	25/12/86	3
130	אל: לשכת שר הפנים	שאלתא 002641	דש-130-2	25/12/86	25/12/86	25/12/86	3
131	מכתב לבוטלוי	אל: זהר רז	דש-131-2	26/12/86	26/12/86	26/12/86	3
132	אל: לשכת הנשיא	הזמנות רשמיות	דש-132-2	26/12/86	26/12/86	26/12/86	3
133	מפגשים עם דה"מ	לקראת שנת 2000	דש-133-2	06/01/87	26/12/86	26/12/86	2
134	מכתב לנשיא רק"ד	אל: יעקב קינן	דש-134-2	26/12/86	26/12/86	26/12/86	3
135	מכתב דה"מ למוברק	אל: השגריר שטון	דש-135-2	06/01/87	29/12/86	29/12/86	3
136	שאלתא 1520	תשובה	שאל-136-2	29/12/86	29/12/86	29/12/86	3
137	גב' ליבי הורליך	אל: איתן בנצור	דש-137-2	29/12/86	29/12/86	29/12/86	3
138	גב' ליבי הורליך	אל: חיים ישראלי	דש-138-2	29/12/86	29/12/86	29/12/86	3
139	אל: אבי מנור	שגרירות בלונדון	דש-139-2	29/12/86	29/12/86	29/12/86	3
140	ראיון דה"מ-אלהרם	20.12.86	דש-140-2	01/01/87	01/01/87	01/01/87	1
141	אל: ח"כ ארצי	מכתבו לדה"מ	דש-141-2	01/01/87	01/01/87	01/01/87	3
142	שאלתא 1467	תשובה-לח"כ ג.כהן	שאל-142-2	04/01/87	01/01/87	01/01/87	3
143	דה"מ-שגריר דדא"פ	פרוטוקול-2.1.87	פרו' -143-2	02/01/87	02/01/87	02/01/87	3
144	דה"מ-פיקרינג	פרוטוקול-1.2.87	פרו' -144-2	06/01/87	04/01/87	04/01/87	1
145	שאלתא-וירטובסקי	תשובה-נשק לאיראן	שאל-145-2	04/01/87	04/01/87	04/01/87	3
146	שאלתא - 1484	תשובה-ח"כ מ.פלד	שאל-146-2	04/01/87	04/01/87	04/01/87	2
147	משלחת אפר"ה מפרו	פגישה עם דה"מ	דש-147-2	04/01/87	04/01/87	04/01/87	1
148	חב' פרלמנט בריטי	לקראת פגישת דה"מ	דש-148-2	07/01/87	07/01/87	07/01/87	1
149	אל: דר' אבי בקר	מכתב תנחומים	דש-149-2	08/01/87	08/01/87	08/01/87	3
150	אל: דר' אבי בקר	מכתב תנחומים	דש-150-2	08/01/87	08/01/87	08/01/87	1

א י נ ד ק ס מ ס מ כ י מ ב ת י ק ע ו ז ר מ ד י נ י (לפי אפיון *****)

מספר מסמך	שם מסמך	שם עורך	אפיון	הערות	עדכון אחרון	הדפסה אחרונה	עוזקים
151	דה"מ-מרפי	פרוטובול-8.1.87	5-פרו-151-2		11/01/87	19/01/87	1
152	ביקור דה"מ בהדסה	חבנית הביקור	5-פג-152-2		11/01/87	11/01/87	1
153	דה"מ-פיקרינג	פרוטובול-11.1.87	5-פרו-153-2		13/01/87	12/01/87	4
154	מו' הממשל-פיקרינג	פרוטובול	5-פרו-154-2		13/01/87	13/01/87	2
155	רשימת מוזמנים	א"ע לרה"מ אוסטרל	5-דש-155-2		20/01/87	20/01/87	1
156	פגישה דה"מ-מקונול	לקראת הפגישה	5-דש-156-2		12/01/87	12/01/87	3
157	מנכ"ל-שג אוסטרלי	פרוטובול-13.1.87	5-פרו-157-2		14/01/87	19/01/87	1
158	דה"מ-מרפי	פרוטובול-14.1.87	5-פרו-158-2		19/01/87	19/01/87	1
159	MAJOP NON NATO	אל: המנכ"ל	5-דש-159-2		15/01/87	15/01/87	3
160	ליברלים-מקנדה	אל: דה"מ	5-דש-160-2		15/01/87	15/01/87	1
161	ועדת חו"ב	19.1.87	5-וחו"ב-161-2		19/01/87	19/01/87	1
162	ראיון דה"מ	לרויטרס-15.1.87	5-נאו-162-2		19/01/87	19/01/87	4
163	שאלתא 2773	של מתי פלד	5-שאל-163-2		20/01/87	20/01/87	0
164	אל: דר' גרינוולד	למכתבו אל דה"מ	5-דש-164-2		20/01/87	20/01/87	1
165	אל: עדה שפיצר	למכתבה אל דה"מ	5-דש-165-2		20/01/87	20/01/87	3
166	קרן היסוד-צרחפת	חלק מנאום דה"מ	5-נאו-166-2		22/01/87	22/01/87	1
167	דה"מ-ספדוליני	פרוטובול-21.1.87	5-פרו-167-2		22/01/87	22/01/87	1
168	מנכ"ל-דג'רג'יאן	פרוטובול-21.1.87	5-פרו-168-2		23/01/87	23/01/87	2
169	כניסת הכמ"ר לשאב		5-שאב-169-2		23/01/87	23/01/87	2
170	אל: מנפרד קלפטר	העמותה "עמק"	5-דש-170-2		23/01/87	23/01/87	3
171	אל: יהודית צור	ילדי תימן	5-דש-171-2		23/01/87	23/01/87	3
172	אל: גב' שמיר	ביקור הוק	5-דש-172-2		23/01/87	23/01/87	3
173	נושאים-שיחה-הוק	אל: דה"מ	5-דש-173-2		27/01/87	27/01/87	1
174	מנכ"ל-יוו-הריסון	לפרוטוקול	5-פרו-174-2		29/01/87	29/01/87	1
175	שאלית-ח"כ ג.כח	חשובה דה"מ עליה	5-שאל-175-2		28/01/87	28/01/87	10
176	אל: מיכאל צולר	דרג במשרד החוץ	5-דש-176-2		29/01/87	29/01/87	3
177	אל: קולט אביטל	נאומו של דה"מ	5-דש-177-2		01/02/87	01/02/87	0
178	ועידה בינלאומית	מדוע לא ועידה	5-דש-178-2		03/02/87	02/03/87	1
179	אל: אשר נעים	נאו"מ דה"מ-17/12	5-דש-179-12		02/02/87	02/02/87	0
180	חשובה לשאלתה	ח"כ בן שלמה-1491	5-שאל-180-2		09/02/87	09/02/87	2
181	דה"מ-ליבריס	פרוטובול	5-פרו-181-2		03/02/87	03/02/87	2
183	רישום פגישה	דה"מ-פיקרינג	5-פרו-183-2		04/02/87	04/02/87	0
184	דה"מ-מחנכים	פגישה	5-דש-184-2		02/03/87	02/03/87	2
185	הזמנת דה"מ מחנכים	למפגש-8.3.87	5-דש-185-2		23/02/87	04/02/87	1
186	דרג במשרד החוץ	אל: יוסי ביילין	5-דש-186-2		08/02/87	08/02/87	3
187	אל: הרב אורי זוהר	פגישה עם דה"מ	5-דש-187-2		08/02/87	08/02/87	3
188	אל"ה השגריר רוון	וויטינגטון	5-דש-188-2		06/02/87	06/02/87	0
189	דה"מ-פיקרינג	פרוטוקול	5-פרו-189-2		08/02/87	08/02/87	3
190	אל: יוחנן ביין	חומר על דרא"פ	5-דש-190-32		09/02/87	09/02/87	3
191	אל: פרופ' פזי	טקס הענקת כבוד	5-דש-191-2		09/02/87	09/02/87	3
192	חשובה לשאלתה	שריד/ועידה בינ"ל	5-שאל-192-2		09/02/87	09/02/87	2
193	אל: השר ארנס	שאלתה-ח"כ לנדאו	5-שאל-193-2		10/02/87	10/02/87	3
194	גב				10/02/87	10/02/87	0
195	הצעה לסדר-חשובה	ועידה בינלאומית	1-דש-195-6		02/03/87	02/03/87	2
196	נושאים בארה"ב	שיחה עם המדיניים	5-דש-196-2		13/02/87	13/02/87	1
197	אל: יעקב בן יעקב	מכתב תודה	5-דש-197-2		13/02/87	13/02/87	3
198	אל: יוסף מנדלביץ	יהודי בריה"מ	5-דש-198-2		13/02/87	13/02/87	3
199	אל: אלי הרשקוביץ	זום 77	5-דש-199-2		13/02/87	13/02/87	3
200	מפגש דה"מ-מחנכים	מכתב הזמנה-8/3	5-דש-200-2		23/02/87	23/02/87	1
201	לדוד נתיב	יולי אדלשטיין	5-דש-201-2		20/02/87	17/02/87	3

א י נ ד ק ס מ ס מ כ י ס ב ת י ק ע ו ז ר מ ד י נ י (לפי אפיון *****)

מספר מסמך	שם מסמך	שם עורך	אפיון	ה ע ר ו ת	ערכון אחרון	הדפסה אחרונה	עותקים
202	העולם השלישי	שיחה עם שולץ	5-דש-202	15/02/87	15/02/87	15/02/87	2
203	לחבה"כ דוד מגן	נורמה		20/02/87	20/02/87		0
204	אל: דוד מגן	מכתבו למנכ"ל	5-דש-204	20/02/87	20/02/87	17/02/87	3
205	רה"מ-הוק	פרוטוקול 27.1.87	5-פרו'-205	23/02/87	23/02/87	23/02/87	1
206	ועידה בינ"ל	מדוע מסוכנת לישר	5-ובנ"ל-206	26/02/87	26/02/87	26/02/87	2
207	אל: דבורה גנני	מכתב לראש הממשלה	5-ד-207	01/03/87	01/03/87	01/03/87	3
208	אל: חיים אהרון	מכתב לראש הממשלה	5-דש-208	01/03/87	01/03/87	01/03/87	3
209	שאלתא 002745	תשובה-חכ ש.דורן	5-שאל'-209	01/03/87	01/03/87	01/03/87	2
210	שאלתא מס' 1675	תשובה-חכ בן שלמה	5-שאל'-210	01/03/87	01/03/87	01/03/87	2
211	ועידה בינלאומית		5-ובנ"ל-211	04/03/87	04/03/87	04/03/87	3
212	אל המנכ"ל	נושאים אישיים	5-דש-212	03/03/87	04/03/87	03/03/87	3
213	רה"מ למש. דני קי			03/03/87	03/03/87	03/03/87	2
300				17/02/87	17/02/87	17/02/87	1
301				23/02/87			0
302				18/02/87			0
303	תרגיל	מכתב		20/02/87			0
400				16/02/87			0
499	ל	ך		11/11/86			0
500	למוד	נורמה		05/02/87			0
501	תרגיל	נורמה		08/02/87	08/02/87	08/02/87	1

מדינת ישראל

תאריך 24/2/87

אל: עמסח

מאת: לשכת ראש-הממשלה.

1/1/87

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

January 20, 1987

Dear Friend:

You are cordially invited to attend a special briefing on the FY 1988 Defense Budget. We are especially pleased to announce that the briefing will include a presentation by Office of Management and Budget Director James Miller. The program will begin at 10:00 a.m. on Monday, January 26, in Room 450 of the Old Executive Office Building.

If you can attend, please call (202) 456-6411 by 5:00 p.m. on January 23, and provide your social security number, date of birth and phone number. Also, please verify the exact spelling of your name as it appears on your personal identification.

Please arrive at 9:30 a.m. on January 26 at the Pennsylvania Avenue Entrance of the Old Executive Office Building (OEOB) which is at 17th Street and Pennsylvania Avenue N.W. Remember to bring your photo identification (driver's license or current passport.) This invitation is not transferable and parking will not be provided.

I look forward to seeing you at the program.

Sincerely,

Linas Kojelis
Special Assistant to the President
for Public Liaison

Dr. Roland Pritikin M.D.
Center for Global Security, Inc.
Post Office Box 635
Rockford, IL 61105

January 27, 1987

Linas Kojelis, Special Assistant to the President for Public Liaison.
The White House, Washington, DC 20005.

Dear Presidential Assistant Kojelis:

Attached please find my speech of February 22, 1986 entitled HOW TO END THE RECESSION, which was based on a "Statement" before a U.S. Senate Committee on November 28, 1983. Carrying out the recommendations relative to national security will help, but to eliminate the national debt, and to abolish unemployment, inflation, crippling taxation, and the crises of energy, industry and agriculture, all the recommendations will have to be implemented.

Attached also find letter of U.S. Senator Alan J. Dixon nominating the Hon. Luis Kutner for the Nobel Peace Prize.

The University of the Witwatersrand, Johannesburg, South Africa was originally an all White university, then 2% Black, now 16.6% Black. The University has made great strides to provide lodging and board, and scholarships for its Black students. The worst features of the "pass-laws" have been removed. Coloreds may vote again. Black people are admitted to the Dutch Reformed Church. Jews have been told that they are welcome in the "Boer" Nationalist Party, although at one time their admission was forbidden, because they were perceived to be opposed to the brutal features of "apartheid". It, therefore, puzzles many people that Archbishop Desmond Tutu told the American Jewish Congress: - "There will be no sympathy for the Jews when Blacks take over- Jews must suffer." The defense intelligence community recognizes this as a Kremlin ploy to divide the victims.

Last year the Nobel Peace Prize went to two doctors; one American and one Russian, connected with Physicians For Social Responsibility. The American doctor, because he advocated that the USA lay itself bare to the proclaimed plan of the Politburo (as taught in their 7,000 military installations) to overrun all of Western Europe in a few days, launch a surprise nuclear attack on the USA, before the Strategic Defense Initiative (SDI) is in place, then invade with their 2,000 Divisions and 25 million trained Reserves. The Russian doctor was the Chief of the KGB psycho-prisons.

The Kremlin, not satisfied with two consecutive Nobel Peace Prize victories, now have as their candidates two University of Illinois Professors of physics, John Kogut and Michael Weissman, who initiated a boycott against SDI on their campus, two years ago. These two, along with two other scientists, were nominated in December for the Nobel Peace Prize by U.S. Representative Barbara Boxer (D-CA) and 31 other Congressmen; who co-signed the nomination. The defense intelligence community believes that these nominations will be rescinded when the Congressmen realize that they are the victims of the world-wide divisive propaganda of the Kremlin.

In the speech that the scholars assembled for an International Conference at the University of the Witwatersrand, Johannesburg, South Africa (1-5 Dec. 1986) called THE SPEECH THAT CHANGED THE COURSE OF HISTORY, several references are made to LUIS KUTNER. Luis Kutner, Chairman and Founder of World Habeas Corpus, and Honorary Counsel to THE CENTER FOR GLOBAL SECURITY, Inc., as Counsel for the Vatican helped procure the release of Cardinal Mindszenty. Luis Kutner had a Fellowship from Harvard University in 1930-31 to study Nazism at Heidelberg. He told everyone about the shape of things to come. He was not believed, and suffered denunciation. Senator Dixon nominated Luis Kutner, not only to frustrate the Kremlin's plans for the Nobel Peace Prize, but also to point the way to prevent the decline and fall of Western Free Civilization.

It is the belief of the defense intelligence community that Congressman Ronald Dellums (D-CA) who led the fight in Congress for sanctions against South Africa, will now lead the fight for their revocation.

CONCLUSION

What puzzles the people of the world in general, and the defense intelligence community in particular, is that in all the debates about Strategic Defense Initiative (SDI) only the efficiency of the SDI is mentioned by its proponents, and only the cost and lack of 100% efficiency is mentioned by its opponents.

THE SDI IN PLACE WILL FORCE THE IMPERIALISTS IN THE KREMLIN TO POSTPONE THEIR PLANS FOR THE DESTRUCTION OF WESTERN FREE CIVILIZATION, OR TO MAKE THE ATTEMPT BEFORE THE SDI IS IN PLACE. THE SDI IS THE ONLY HOPE FOR THE WORLD, AND THE ONLY REASON THAT THE POLITBURO FEARS ITS IMPLEMENTATION.

Roland Pritikin

ROLAND PRITIKIN, M.D.

BG IL AR NG (ret.)

Enc. Letter from Linas Kojelis

Letter from Dan Nimrod

Letter to Norwegian Nobel Committee by Senator Alan J. Dixon

Speech by BG Roland Pritikin, M.D.

DAWN BOOKS
(514) 684-7667

LA COMPAGNIE DE PUBLICATION AUBE LTEE.
DAWN PUBLISHING COMPANY LTD.
17 Anselme Lavigne Blvd., Dollard des Ormeaux, Que. H9A 1N3, Canada

January 26, 1987

Dr. Roland Pritikin, Brig. Gen.
Center For Global Security, Inc.
P.O. Box 635
Rockford, Illinois
61105
U.S.A.

Dear General Pritikin,

Thank you very much for your observations in your kind letter of January 8th and the interesting enclosures. I shall see to it that your message reaches our loyal friends in Malta, that most valuable strategic outpost during W.W. II.

All your analyses should be studied by the younger generation in particular from near and afar. It is overwhelmingly a "generation without a memory". Only the seniors among us can attest to the fact that ignorance, the greatest enemy of all, is, in the words of Manes Sperber, reborn with every new generation.

By the same token, the too often unfulfilled wish: "...if we could only see today with the eyes of tomorrow" is not an impossible task, if one could only get himself to view the present as no more and no less than the sum total of past achievements and failures.

People with views such as yours are frequently frowned upon as "prisoners of the past" by the liberal left. In their ill-mannered ungratefulness, those "progressives" are incapable of admitting that their personal freedoms from fear, imprisonment and foreign subjugation were secured by the very same custodians of the future who stubbornly remembered the past for two whole generations.

It is this legacy that old soldiers must pass on to the younger members of the generation of continuity if our Peace-Through-Strength will continue to constitute a power of deterrent against the enemies of freedom and genuine peace.

While an American President has yet to award the PRESIDENTIAL MEDAL OF FREEDOM for efforts such as yours, this badge of honour has already been bestowed upon you within the minds and within the hearts of freedom loving people everywhere.

May you go from strength to strength

Dan Nimrod
Dan Nimrod
Editor & Publisher

Encl.

DN:jk

Page 4

Dawn Collector's Library
History in the Making
Sponsor & publisher
of THE C.J.H. periodical
"to set the Record straight"
Distributed internationally

United States Senate

WASHINGTON, DC 20510

January 16, 1987

The Norwegian Nobel Committee
Drammensveien 19
N-0255 Oslo 2

Gentlemen:

Please accept this letter as my enthusiastic nomination of Luis Kutner, the distinguished international attorney, for the Nobel Peace Prize.

The Nobel Prize is the highest of honors, and no person could deserve it more than Mr. Kutner, who has devoted his life to the causes of human dignity and international justice.

Mr. Kutner's single most important contribution to world peace is his concept of World Habeas Corpus. More than fifty years ago, he put forth this notion under the premise that man is the subject and beneficiary of international law and that nations should join together to protect the inalienable rights of the individual through a system of regional international courts. Mr. Kutner proposed that the world's nations create the regional courts by means of a constitutionally ratified treaty which would not impair the sovereignty of the signatory states.

Soon after Mr. Kutner conceived of World Habeas Corpus, jurists, legal scholars and political leaders throughout the world began to acknowledge and promote his proposal. Sir Winston Churchill called World Habeas Corpus "the difference between civilization and tyranny."

Mr. Kutner's ideas are not empty theories. He has taken action to promote his goal of World Habeas Corpus and to pursue his ultimate goals of human dignity and international justice. As evidence, please consider the following:

1. Mr. Kutner has invoked the writ of habeas corpus throughout the world to win freedom for thousands of individuals who were imprisoned illegally. Among others, Mr. Kutner has helped to free correspondent William Oatis from a Czechoslovakian prison and nearly 2000 Irish prisoners interned without cause under inhumane conditions in Northern Ireland.
2. Mr. Kutner's efforts led to the formation of the Commission for International Due Process of Law, of which he is chairman. The commission works toward

the establishment of a system of World Habeas Corpus.

3. Mr. Kutner introduced the concept of Constructive Notice as a proposal to combat international terrorism and thereby further secure world peace. Under Constructive Notice, international terrorism would be declared a crime under international law. Terrorists would be branded as criminals as would any head of state who had aided and abetted terrorism or failed to indict and punish terrorists. By the doctrine of state responsibility and the concept of Constructive Notice, the head of state would be held responsible for terrorist acts.

Luis Kutner is in the autumn of a long and brilliant career in which he has fought and continues to fight a battle for human rights and the rule of law. Mr. Kutner has worked for over half a century for these causes. He seeks to protect every individual against any coercion by any state or group which violates these sacred human rights and obligations. He believes passionately that only in a world of law can there be a world at peace.

For these reasons, I believe that Luis Kutner deserves the Nobel Peace Prize. Thank you for your consideration.

Sincerely,

Alan J. Dixon, U.S.S.

Dear Friends:

The Norwegian Nobel Committee would appreciate your comments.

ROLAND PRITIKIN, M.D.

Departmental Word

SPEECH BY BGEN ROLAND I. PRITIKIN, M.D. ANNUAL MEETING,
ROA- DEPARTMENT OF ILLINOIS, NORTHWESTERN ILLINOIS CHAPTER
NO. 41, ROCKFORD, ILLINOIS, FEBRUARY 22, 1986.

PAGE 1
VOL. 17 NO. 1

Published for the Reserve Officers Association of the United States Department of Illinois

Summer 86

How To End The Recession

By Roland I. Pritikin, M.D.
Brigadier General,
Illinois Army National Guard
(Ret)

Simple legislation, much of it necessary at the time it was enacted, has resulted in unemployment, inflation, high interest rates, crippling taxation and crises of crime, energy, trans-

portation, farming, national security, and an unfavorable trade balance. Simple legislation can correct all of these problems. Congress will have to do the following:

- (a) Abolish the minimum wage-law.
- (b) Revoke the Davis-Bacon barrier.
- (c) Revoke all laws and regulations that create self-perpetuating inflation.
- (d) Recover money owed the U.S. Government by Armed Forces and NASA contractors.

(e) Recover money owed the U.S. Government by recipients of loan-scholarships.

(f) The IRS can also find ways to tax the great wealth of organized crime.

(g) Policemen, firemen, utility workers, school-teachers, and workers for all monopolistic services are adamant in their belief that for them to strike against the public is immoral, criminal, and dangerous, and should be illegal.

(h) Sixty-five billion dollars are sent overseas for oil every year.

Congress must fearlessly resist the power of those who set the world's oil prices, and who own the multi-national oil companies and the great coal fields of Wyoming. Congress does have the capability to use the \$65 billion to encourage employment of our millions of unemployed urban youth to make gasoline out of coal. We have enough coal in Wyoming alone to make gasoline for ourselves and our NATO allies for 500 years. We can re-open coal mines in West Virginia and other places inside and outside Ap-

palachia. We can build gasoline making factories that are properly environmentally controlled next to the reopened mines. This will preclude the necessity for miners living next to the closed mines to travel 60 miles every day to work in a mine that was not closed.

(i) We should negotiate with Mexico to develop their energy resources and put all their unemployed population to work. We should be their best customer. We should do the same with Can-

(Cont. on page 12)

How To End The Recession

(Cont. from page 2)

ada, and increase imports and exports with them.

(j) We will have to change the absolute power of regulatory agencies which do not, in fact, protect the consumer or employee, but only result in increase in the number of bankruptcies of small businesses, unemployment and higher prices to the consumer.

New legislation is not needed to recognize the cause, or apply the cure to the heavy burden of medical costs.

New legislation is not needed to double America's military strength at half the cost. If we

look all males at age 17 or 18 for the customary two years of military service, we could only take one out of six to make it fiscally feasible. Wouldn't it make more sense to have the entire male population have three to six months of basic military training; after they could elect to go into the Active or Reserve Armed Forces? This would give the Kremlin camarilla pause before they unleash their twenty-five million trained reserves. New legislation is not needed to prevent the imperialists in the Kremlin from tripling our military budget, by misusing the U.N. General Assembly and Security

Council. All we need is the resolve to adhere to the early and timely warnings, and use strong diplomatic pressure. Let me give you an example. The U.N. vote was 100 to 1, to denounce Nestles' milk products to starving mothers in Africa and Pakistan. The solitary vote by the USA was scientifically and factually correct, yet we permit the Kremlin to vote ninety nations as a bloc, according to their orders. In every instance the USA has been right, and the Kremlin's bloc has been wrong.

Congress has the power to launch a crash legislation program to accomplish the economic

(Cont. on page 11)

page - 7 -
(over)

CENTER FOR GLOBAL SECURITY, Inc.

Roland Pritikin, M.D.

Chairman

BG (IL) AR NG (ret.)

Consultant in Ophthalmology, U.S. Army Health Services Command.

Luis Kutner, J.D.

Honorary Counsel

Helped get Cardinal

Mindzenty out of

Hungary. Chairman WHC

Honorary Chairman

Board of Directors

MGEM Julius Klejn

1978-84

U.S. Military Cemetery Monuments Commission - Europe

Board of Directors

(In Formation)

John V. Berger, M.D. 1978-82

John Bloomenthal, M.D.

Eugene Blum

Chairman - JAAB

Israel Carberg, M.D.

Arthur A. Knapp, M.D.

COL Austin Lowrey, Jr., M.D. US Atomic Energy Commission - Bikini Island Committee.

Harry Magder, M.D.

Richard A. Ferritti, M.D.

Jeanne Moore Pritikin

Secretary

COL Arthur Puce, M.D.

COL Theodore Raphael, D.D.S.

Yaakov Riz 1978-85

LTC Ervin M. Sandham

Pres. 512th M.P. Bn (Third Army-Patton) Assoc. Liberated Buchenwald

COL Lester Stein, M.D. 4-11-45, and Dachau.

Prof. Saul Sugar, M.D.

Nathan Winter

Joseph S. Wright

Neal M. Gertz

BG IL AR NG (ret.)

Honorary Chairman

Board of Directors

LTC Sheldon Brown 1978-85

Superintendent Cook County Veterans Assistance Commission.

Att'y Herman H. Moses

Former Corporation Counsel- City of Chicago.

COL Seymour L. Alban, M.D. CA del. to AMA

Recession

(Cont. from page 12)

recovery of the USA, and tripling the buying power of the American dollar. (1)

Congress must lead the way to a quick economic recovery, and galvanize the American people to support these efforts.

There can be no American economic and military power without absolute unity of the American people. There can be no world peace without American economic and military power.

The television movie "The Day After" has given the American people a "golden opportunity."

(1) Testimony of Brigadier General Roland Pritikin, M.D. Joint Hearing of Committee on Foreign Relations & the Subcommittee on Energy, Nuclear Proliferation and Government Processes. Ninety-eighth Congress, First Session, Nov. 28, 1983. U.S. Government Printing Office (30-534 0) Washington: 1984, pp. III, 1, 8, 9, 10.

This is the time to remind the unilateral disarmament or "freeze" advocates that the original intent of the demonstrations was to effect the removal of the 350 SS20 missiles that the imperialists in the Kremlin have poised to destroy Western Europe.

This is a good time to remind the people of the world that an atomic weapon in the hands of any totalitarian dictator poses a threat to the survival of the people of this planet. The French built an atomic reactor for peaceful use in Baghdad. As soon as the General Roland Pritikin, M.D. Joint Hearing of Committee on Foreign Relations & the Subcommittee on Energy, Nuclear Proliferation and Government Processes. Ninety-eighth Congress, First Session, Nov. 28, 1983. U.S. Government Printing Office (30-534 0) Washington: 1984, pp. III, 1, 8, 9, 10.

as they were finished, the dictator of Iraq imported other engineers to build an atomic bomb factory. This outraged the entire world. Saudi Arabia and Iran were willing, but unable. Turkey and Pakistan were able, but unwilling. The world then begged Israel to destroy the atomic bomb factory. Other than the same hypocritical loud cry (from a U.N. controlled by the imperialists in the Kremlin) similar to the one raised when we liberated Grenada, nothing more was ever heard except praise for tiny and courageous Israel.

(1) Testimony of Brigadier General Roland Pritikin, M.D. Joint Hearing of Committee on Foreign Relations & the Subcommittee on Energy, Nuclear Proliferation and Government Processes. Ninety-eighth Congress, First Session, Nov. 28, 1983. U.S. Government Printing Office (30-534 0) Washington: 1984, pp. III, 1, 8, 9, 10.

Tax exempt from Federal Income Tax under Section 501 (c) (3) of the IRS Code. Donors may deduct contributions as provided in Section 170 of the IRS Code, for this organization, as described in 509 (a) (1) and 170 (b) (1) (A) (vi). Bequests, legacies, devises, transfers, or gifts to this Corporation, or for its use, are deductible for Federal Estate and Gift tax purposes, if they meet the applicable provisions of Sections 2055, 2106, and 2522 of the IRS Code.

Page - 8 -

3505 High Crest Road

(815) 399-8809

P.O. B. 635

Rockford, Illinois, U.S.A.

61105

CENTER FOR GLOBAL SECURITY, Inc.

ROLAND PRITIKIN

P.O. Box 635

Rockford, Illinois 61105

HON. ITZAK SHAMIR OFFICE OF
THE DEPUTY PRIME MINIS.
JERUSALEM
ISRAEL

ADDRESS CORRECTION
REQUESTED

אני גלעד פק
סיקיצ האכט אונדז

סוף דעם אינט (24/3)
גלעד פק

CONSULATE GENERAL OF ISRAEL

111 EAST WACKER DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60601
PHONE (312) 565-3300

כד בשבט תשמ"ז

23 פבר 1987

קונסוליה כללית של ישראל
שיקאגו

1393

ש מ ר
א י ש י

אל: מר י.ח. בן-אהרן, המנהל הכללי, משרד רוה"מ

מאת: הקונכ"ל, שיקאגו

ליוסי שלום רב,

יש להניח שהר"פ הגיע בינתיים לידיך. כמובן שהייתי שמח אילו יכל רוה"מ לבוא לשיקאגו בקיץ הקרוב, ואין ספק שמכון וייצמן מהווה יעד חשוב ומכובד לגיוס כספים.

עם כל זאת הרי אתה מכיר את פיל קלוצניק ואת דעותיו הפוליטיות, ומסופקני אם יאה לרוה"מ ל"כבד" איש זה בפורום גדול ובעל תהודה ציבורית נרחבת.

מיותר לציין שפיל ממשיך להחזיק בדעותיו הידועות, אם כי מפאת גילו המתקדם אין הוא מרבה עוד להביען במסגרות פומביות, כלליות כיהודיות, כפי שנהג לעשות בעבר. לשבחו אציין שהוא מסייע לנו לא פעם בענינים כלכליים (בד"כ בעצות ובקשרים ולא-דווקא בתרומות כספיות משלו), אך היחסים הקורקטיים שאני מקיים עמו מושתתים על ההבנה הברורה שאיננו מתווכחים על עמדותיו הפוליטיות.

יש להניח שמכון וייצמן לא היה מציבו במרכזו של ארוע זה לולא הבטיח תרומה ניכרת למכון, ובמקרה זה יש כמובן הצדקה לנוכחותה של אישיות ישראלית. האמנם בתנאים הקיימים ראוי שרוה"מ יבוא ויחלוק כבוד לקלוצניק - זוהי החלטה שנתונה לשיקולכם.

שלך בידידות

צבי ברוש

1861

$$\frac{H}{H} = \frac{I}{I}$$

ST. JOHN'S

ST. JOHN'S

ST. JOHN'S, ST. JOHN'S, ST. JOHN'S

ST. JOHN'S, ST. JOHN'S

ST. JOHN'S, ST. JOHN'S

ST. JOHN'S, ST. JOHN'S, ST. JOHN'S

ST. JOHN'S, ST. JOHN'S, ST. JOHN'S

ST. JOHN'S, ST. JOHN'S, ST. JOHN'S

ST. JOHN'S, ST. JOHN'S, ST. JOHN'S

ST. JOHN'S

ST. JOHN'S

מדינת ישראל

תאריך _____

אל:

מאת: לשכת ראש-הממשלה.

— יא/א ש' ג' ח' די ארכיון

לפי הודעה — א/י

/הגזע/י א/—

הגזע/י

מדינת ישראל

תאריך 26/2/87

אל: לשכת הממשלה

מאת: לשכת ראש הממשלה

למנו, אשר צריך לעצב
אשר-הממשלה לשכת הממשלה
אשר-הממשלה

מדינת ישראל

23/2/87

תאריך.

1254 : 48

מאת: לשכת ראש-הממשלה.

[illegible]

7/7/5

✓

~~Handwritten text in Hebrew, likely a signature or name, followed by a large, stylized signature.~~
 The text is written in blue ink on a white background.

הכנסת

חבר הכנסת
דב שילנסקי

כ"ה בטבת התשמ"ז
26.1.87

ש א י ל ת ה

002925

אל: ראש הממשלה

מאת: ח"כ דב שילנסקי

הנדון: מעמד קרקעות יהודים בגדה המערבית.

ביום 21.1.80 הגשתי שאילתה לראש הממשלה בנושא מעמד קרקעות יהודים בגדה המערבית (שאילתה מס. 5318).

ביום 5.3.80 נמסרה תשובת סגן השר ארידור בשם ראש הממשלה - "העניין סעון בדיקה מיוחדת והיא תיעשה".

רצ"ב חצלום מדברי הכנסת של השאילתה והתשובה.

עד היום טרם קבלתי תשובה לשאלתי ואודה לראש הממשלה על התיחסותו לעניין.

בכבוד רב

דב שילנסקי

5304. תריצת דין כפרם משפט על-ידי סקיד ממעלה

חברת הכנסת מ. שמיר שאל את ראש הממשלה ביום כ"ה בטבת תש"ס (14 בינואר 1980):

אודה לך אם תואיל להשיב לי:

1. האם קראת את התשובה של מר גלעד שטרן, מנהל לשכת שר הפנים, מה-19 בנובמבר 1979, על מכ"חבה של הגב' רחל די מגיירוק, מכתב (תצלום צורף בזה) שהופנה במקורו אליך ואתה העברת אותו לשר הפנים?

2. האם האמור במכתב זה "ההתנהגות האלימה של האדם הנזכר במכתבך הוקעה על-ידי בתי המשפט" הוא אמת?

3. האם פחתו מקרים של תקיפת תחבורה יהודית על-ידי תושבים ערבים ביהודה ושומרון מאז נעצר מר אילן תור מקריית-ארבע על מעשה התגוננות בשעת תקיפה?

4. האם המוסר היהודי מחייב הימנעות מהגנה עצמית?

5. מה הם הצעדים שהממשלה עומדת לנקוט כדי לאפשר לקרבנות טרור להתגונן בכוחות עצמם במקרה שהגורמים הבטחוניים הרשמיים אינם פועלים בגלל אי נוכחות במקום או מסיבות אחרות?

תשובת סגן השר י. ארידור:

(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

לשאלה 1: לא.

לשאלה 2: את השאלה בקשר למכתב יש להפנות לשר הפנים.

לשאלות 3-5: כוחות הבטחון מגינים על כל האזרחים והתושבים והם נוהגים על-פי חוקי המדינה.

5307. תרגום ופירסום מאמרו של חגי אשד בעניין

הנפת דגל זר על הר הבית

חברת הכנסת ג. כהן שאלה את ראש הממשלה ביום ג' בשבט תש"ס (21 בינואר 1980):

לשכת העתונות הממשלתית תירגמה לאנגלית והדפיסה את מאמרו של מר חגי אשד בעתון "דבר" מיום 1 בינואר 1980 והפיצה אותו בין כל כתבי החוץ הנמצאים בארץ באמצעות תיבותיהם הקבועות. במאמר זה מציע מר אשד לשנות את הסטאטוס-קוו של המקומות הקדושים לאיסלאם בירושלים ולהניף על הר הבית דגל ערבי כתוצאה מהסכם שלום, מלא או חלקי, עם סעודיה, לכשיהיה כזה.

אודה לכבודו אם יואיל להשיב לי:

1. האם מסכים כבודו עם דעה זו של מר אשד?

2. האם מוכן כבודו להמליץ לפני לשכת העתונות הממשלתית לפרסם ולהפיץ בדרך דומה את הודעת הרב-נות הראשית שאין לאף אחד הרשות לוותר על הר הבית?

3. האם ללשכת העתונות הממשלתית "יד חפשית" בנושאים מדיניים ומה הם הקווים המנחים של הלשכה לגבי תירגום מאמרים מהעתונות העברית והפצתם בין כתבי חוץ?

תשובת סגן השר י. ארידור:

(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

לשאלה 1: התשובה שלילית לחלוטין.

לשאלות 2-3: הפצת המאמר הזה היתה טעות וראש הממשלה ביקש להעיר על-כך ללשכת העתונות.

5308. מעמדה של ירושלים

חברת הכנסת ג. כהן שאלה את ראש הממשלה ביום ג' בשבט תש"ס (21 בינואר 1980):

נוכח עירעורים של משפטים שהחלת החוק והשיפוט בירושלים אינה באופן אוטומטי בבחינת החלת ריבונות אורך אם תשיב לי:

האם החלת החוק והשיפוט על ירושלים היא בבחינת החלת הריבונות של מדינת ישראל על ירושלים ועל כן ירושלים כפי ששוכרה בגבולותיה לאחר מלחמת ששת הימים היא חלק בלתי נפרד של מדינת ישראל?

תשובת סגן השר י. ארידור:

(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

הדבר מובן מאליו.

5318. מעמד קרקעות יהודים בגדה המערבית

חברת הכנסת ד. שילנסקי שאל את ראש הממשלה ביום ג' בשבט תש"ס (21 בינואר 1980):

ניצולים שהגיעו לארץ ישראל לאחר השואה והם או הוריהם רכשו קרקעות בארץ ישראל בעבר הופתעו וכאבו לכשמצאו שממשלת המנדט הבריטי העבירה את המ"קרקעין שלהם ל"אפוטרופוס על רכוש אויב" מאחר שהם היו נחיתים של מדינות שנכבשו על-ידי הגרמנים. התמורנה חזרה על עצמה וקרקעות שרכשו יהודים בעבר הירדן המזרחי ובאזורים שהיו עד למלחמת ששת הימים תחת שליטת "הממלכה הנקראת ירדן" הועברו על-ידי השלטון הזר לחזקתו של "האפוטרופוס על רכוש האויב".

ותמונה זו היא עגומה פי כמה: עד היום, 13 שנה בערך אחרי הגאולה של "מלחמת ששת הימים" שבה צבא ישראל שיתרר את החלק הזה של המולדת, נחשבים עדיין קרקעות אלה בעיני שלטונות ישראל שבאו בנעלי שלטון הכיבוש הזר כקרקעות אויב, היינו, יהודים שיש לו קרקעות בשטחים הנ"ל הינו כאילו אויב של מדינת ישראל.

תשובת סגן השר י. ארידור:

(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

העניין טעון בדיקה מיוחדת והיא תיעשה.

5390. הודעת מר נסים גאון בעניין השקעות בישראל

חברת הכנסת ז. כין שאל את ראש הממשלה ביום ט' בשבט תש"ס (27 בינואר 1980):

מר נסים גאון מוינבה הודיע בכלי התקשורת שהוא ממליץ ליהודים לחדול מלהשקיע בישראל. אחת הסיבות שמר נסים גאון מנה לכך היא כשלונה של חברת "קורת גג" שהוא עומד בראשה.

לרגל הודעה זאת מצד הנ"ל אבקש את כבודו להשיב לי:

1. האם יעשה כבודו רביויה ביחסו למר נסים גאון במישור הציבורי?

2. האם יוסיף כבודו להזמין את הנ"ל להיות אורח כבוד באירועים ממלכתיים?

הכנסת

חבר הכנסת
דב שילנסקי

sl

כ"ה בסבת התשמ"ז
26.1.87

ש א י ל ת ה

002025

אל: ראש הממשלה
מאת: ח"כ דב שילנסקי

הנדון: מעמד קרקעות יהודים בגדה המערבית.

ביום 21.1.80 הגשתי שאילתה לראש הממשלה בנושא מעמד קרקעות יהודים בגדה המערבית (שאילתה מס. 5318).
ביום 5.3.80 נמסרה תשובת סגן השר ארידור בשם ראש הממשלה - "העניין טעון בדיקה מיוחדת והיא תיעשה".
רצ"ב תצלום מדברי הכנסת של השאילתה והתשובה.
עד היום טרם קבלתי תשובה לשאלתי ואודה לראש הממשלה על החיחסותו לעניין.

בכבוד רב

דב שילנסקי

השאילתה מועדון ביום
11-2-87
מס' תעודת זהות: 1111111111
4-מרס 1987

sl

NO. 100000

and shall be
J. J. J.

100000

and shall be
J. J. J.

100000

and shall be
J. J. J.

and shall be
J. J. J.

and shall be
J. J. J.

and shall be
J. J. J.

100000

100000

שאלה 1: התשובה שלילית לחלוטין.
שאלות 2-3: הפצת המאמר הזה היתה טעות וראש הממשלה ביקש להעיר על-כך ללשכת העתונות.

5308. מעמדה של ירושלים
חברת-הכנסת ג. כהן שאלה את ראש הממשלה ביום ג' בשבט תש"ם (21 בינואר 1980):

נוכח עירעורים של משפטנים שהחלת החוק והשיפוט בירושלים אינה באופן אוטומטי בבחינת החלת ריבונות אורך אם תשיב לי:

האם החלת החוק והשיפוט על ירושלים היא בבחינת החלת הריבונות של מדינת ישראל על ירושלים ועל כן ירושלים כפי ששוכררה בגבולותיה לאחר מלחמת ששת הימים היא חלק בלתי נפרד של מדינת ישראל?

תשובת סגן השר י. ארידור:
(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

הדבר מובן מאליו.

5318. מעמד קרקעות יהודים בגדה המערבית
חברת-הכנסת ד. שילנסקי שאל את ראש הממשלה ביום ג' בשבט תש"ם (21 בינואר 1980):

ניצולים שהגיעו לארץ ישראל לאחר השואה והם או הוריהם רכשו קרקעות בארץ ישראל בעבר הופתעו וכאבו לכשמצאו שממשלת המנדאט הבריטי העבירה את המ"קרקעין שלהם ל"אפוסטרופוס על רכוש אויב" מאחר שהם היו נתינים של מדינות שנכבשו על-ידי הגרמנים, התמור נה חזרה על עצמה וקרקעות שרכשו יהודים בעבר הירדן המזרחי ובאזורים שהיו עד למלחמת ששת הימים תחת שלטון "הממלכה הנקראת ירדן" הועברו על-ידי השלטון הזר לחזקתו של "האפוסטרופוס על רכוש האויב".

ותמונה זו היא עגומה פי כמה: עד היום, 13 שנה בערך אחרי תגאולה של "מלחמת ששת הימים" שבה צבא ישראל שיתחר את החלק הזה של המולדת, נחש"בים עדיין קרקעות אלה בעיני שלטונות ישראל שבאו בנעלי שלטון הכיבוש הזר כקרקעות אויב, היינו, יהודי שיש לו קרקעות בשטחים הנ"ל הינו כאילו אויב של מדינת ישראל.

תשובת סגן השר י. ארידור:
(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

העניין טעון בדיקה מיוחדת והיא תיעשה.

5390. הודעת מר-נסים גאון בעניין השקעות בישראל
חברת-הכנסת ז. כין שאל את ראש הממשלה ביום ט' בשבט תש"ם (27 בינואר 1980):

מר נסים גאון מוזנבה הודיע בכלי התקשורת שהוא ממליץ ליהודים לחדול מלהשקיע בישראל. אחת הסיבות שמר נסים גאון מנה לכך היא כשלונה של חברת "קורת גג" שהוא עומד בראשה.

לרגל הודעה זאת מצד הנ"ל אבקש את כבודו להשיב לי:

1. האם יעשה כבודו רביזיה ביחסו למר נסים גאון במישור הציבורי?

2. האם יוסיף כבודו להזמין את הנ"ל להיות אורח כבוד באירועים ממלכתיים?

5304. חריצת דין כטרם משפט על-ידי פקיד ממשלה
חברת-הכנסת מ. שמיר שאל את ראש הממשלה ביום כ"ה בטבת תש"ם (14 בינואר 1980):
אודה לך אם תואיל להשיב לי:

1. האם קראת את התשובה של מר גלעד שטרן, מנהל לשכת שר הפנים, מה"19 בנובמבר 1979, על מכ"תבה של הגב' רחל די מניוירוק, מכתב (תצלומו צורף בזה) שהופנה במקורו אליך ואתה העברת אותו לשר הפנים?

2. האם האמור במכתב זה "ההתנהגות האלימה של האדם הנזכר במכתבך הוקעה על-ידי בתי-המשפט" הוא אמת?

3. האם פחתו מקרים של תקיפת תחבורה יהודית על-ידי תושבים ערבים ביהודה ושומרון מאז נעצר מר אילן תור מקריית-ארבע על מעשה התגוננות בשעת תקיפה?

4. האם המוסר היהודי מחייב הימנעות מהגנה עצמית?

5. מה הם הצעדים שהממשלה עומדת לנקוט כדי לאפשר לקרבנות טרור להתגונן בכוחות עצמם במקרה שהגורמים הבטחוניים הרשמיים אינם פועלים בגלל אי נוכחות במקום או מסיבות אחרות?

תשובת סגן השר י. ארידור:
(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

שאלה 1: לא.

שאלה 2: את השאלה בקשר למכתב יש להפנות לשר הפנים.

שאלות 3-5: כוחות הבטחון מגינים על כל האזרחים והתושבים והם נוהגים על-פי חוקי המדינה.

5307. תרגום ופירושים מאמרו של חגי אשר בעניין הנפת דגל זר על הר הבית

חברת-הכנסת ג. כהן שאלה את ראש הממשלה ביום ג' בשבט תש"ם (21 בינואר 1980):

לשכת העתונות הממשלתית תירגמה לאנגלית והדפיסה את מאמרו של מר חגי אשר בעתון "דבר" מיום 1 בינואר 1980 והפיצה אותו בין כל כתבי החוץ הנמצאים בארץ באמצעות תיבותיהם הקבועות. במאמר זה מציג מר אשר לשונות את הסטאטוס-קוו של המקומות הקדושים לאיסלאם בירושלים ולהניף על הר הבית דגל ערבי כתוצאה מהסכם שלום, מלא או חלקי, עם סעודיה, לכשיהיה כזה.

אודה לכבודו אם יואיל להשיב לי:

1. האם מסכים כבודו עם דעה זו של מר אשר?

2. האם מוכן כבודו להמליץ לפני לשכת העתונות הממשלתית לפרסם ולהפיץ בדרך דומה את הודעת הרב"נות הראשית שאין לאף אחד הרשות לוותר על הר הבית?

3. האם ללשכת העתונות הממשלתית "יד חפזית" בנושאים מדיניים ומה הם הקווים המנחים של הלשכה לגבי תירגום מאמרים מהעתונות העברית והפצתם בין כתבי חוץ?

תשובת סגן השר י. ארידור:
(לא הוקראה, נמסרה לפרוטוקול)

מדינת ישראל

28/1/81

תאריך

אל: גזפי האשה

מאת: לשכת ראש-הממשלה.

יצוץ לך אלה קינא סי?

א/ר/ה

א/ר/ה

לדבלין לן

גן

ו/א

אם כן -

א' האשה

אומאית

תושא? צפ שין

דיאל אמשכנו?

אנני

sl

הכנסת

חבר הכנסת
דוד מגן

ירושלים, כ"ב חשוון, תשמ"ז
25.11.1986

ש א י ל ת ה

002771

אל: ראש הממשלה
מאת: ח"כ דוד מגן

הנדון: מוזיאון הגבורה בעכו

נכבדי,

הנני מבקש לדעת, מדוע האחריות לאחזקת וטיפוח
מוזיאון הגבורה בעכו, מוטלת דווקא על מינהל מקרקעי
ישראל ולא על רשות לאומית ומקצועית מתאימה?
כן אבקש לדעת, כאלו פעולות מתכוונת הממשלה לנקוט
כדי לגאול את המוזיאון מהזנחה פיזית ומחוסר תקציב
פיתוח?

בכבוד רב,

דוד מגן

12-1-1987
מועד אחרון למתן תשובה

1987-1-12

בארץ

'הסתה למרי' של ערבים'

כך גינו במליאת הרשות את
יומן השבוע בטלוויזיה

מאת אילנה באום

מליאת רשות השידור אמרה היתה לעסוק אתמול בערוץ השני אך במי קום זאת היא עסקה בעיקר בסרטו של אורי גולדשטיין, על עשרים שנות כיבוש, ששודר בערב שבת במי קום מהדורת יומן השבוע. רוב חברי המליאה, למעט ישראל מלג, גינו את הסרט ואמרו כי היה בו משום "הסתה, קריאה למרי של ערבים וחוסר איוון".

מנהל הטלוויזיה חיים יבין אמר ש"הכתבה היתה מעולה וצריך לראות אותה במכלול של כל המשדרים ל-20 שנה לששת הימים". מנכ"ל רשות השידור, אורי פורת, אמר כי יערוך ביורד יסודי על דרך קבלת החלטות בעניין.

מזרחנים בסלון של ראש הממשלה

סוללה וכבדה של בכירי המזרחנים בארץ התייצבה אמש בסלון ביתו של ראש הממשלה יצחק שמיר לדיון, לשיחה ולהחלפת דיעות במסגרת המפגשים התקופתיים שמקיים ראש הממשלה עם אנשי רוח ואקדמיה. אבל מי שציפה לדיון נוקב, לביקורת, למלים כדורבנות התאכזב. רובו של הדיון עסק למעשה בשאלה במה ניתן לדון בפורום כזה. "אם יש לכם רעיונות, אל תהססו", אמר להם שמיר. "אתם יודעים את הכתובת. חומר הגלם החשוב ביותר לקביעת מדיניות הוא רעיונות, ידע, הצעות. זה תפקידם של אנשי הרוח והאקדמיה. יתכן ובעתיד נוכל למצוא דרך יותר מעשית להפיק תועלת מהידע הקיים באותה שכבה של מזרחנים", אמר. בתמונה (מימין לשמאל): פרופ' שמעון שמיר, פרופ' איתמר רבינוביץ, מנכ"ל משרד ראש הממשלה יוסי בן אהרן וראש הממשלה שמיר כתב אריק בנדר; צילם יוסי זמיר

אחרי 7 חודשי מקח וממכר אישרה הממשלה את משה ארד לשגריר בארה"ב

מאת רפאל מן

שבעה חודשים לאחר שהחל המאבק על אישור המשרה, שפינה בשבוע שעבר השגריר מאיר רוזן, אישרה אתמול הממשלה ברוב קולות את מינויו של המועמד התשיעי, משה ארד, כשגריר הבא של ישראל בווינגטון. 16 שרים הצביעו בעד מינויו של ארד לתפקיד. שר אחד, גדעון

למד יחסים בינלאומיים, מדע המדינה ומי שפטים והוא בעל רשיון ע"ד. בשנות הששים הושאל ארד למשרד המשפטים, שם כיהן כמנהל לשכת השר ודובר המשרד. אחו כן כיהן כיועץ בשגרירות בלונדון, קונסול בניו יורק וציר הסברה בווינגטון. במשרד החוץ כיהן כמנהל לשכת המנכ"ל, סמוכ"ל הסברה וכי מפקח הכללי של שירות החוץ.

הבדווי של וייצמן שיח' אברהם אל-עמור לא מחליף כוס מים בכוס מים - לא אעזוב את העבודה בשביל הליכוד

מעולם לא חשו עצמם ערביי ישראל כל כך מחוורים על ידי המערך והליכוד בייחוד, אמר אתמול אישים בשתי המפלגות. למראה המי רץ אחר ציבור הבדווים שמנהלות שתי המי פלגות, ואחר עקרו בירעם ואיקרית.

שמיר יוצא בשבוע הב' בזאיר, ליבריה וקמרון

תכנית ביקורו ראש הממשלה יצחק שמיר באפריקה ב שהתברר כי במועד שבו אמר שמיר לבקר בזאיר, וייעד סקו. מדינות שהגיעו לירושלים עולה כי מובטו ישו שמיר בחרטום, בכנס אזורי של ראשי מדינות אפריקה. שמיר יוצא בשבוע הבא למסע בן שבוע שיוכלול ב שלוש מדינות שחידשו בשנים האחרונות את יחסיהן שלוש המדינות אמר שמיר לקיים שיחות עם מנהיגי הישראלי. מובטו עמד לצאת השבוע לפגישת המנהיגים בחרטום כי המפגש נדחה לשבוע הבא. מועד ביקורו של שמיר. פ. עתה מאמץ לשנות את כל תכנית הביקור, כדי לאפשר ל טו ייצא. למרות שהועלתה הצעה ששמיר יתקבל בקינשה אחרת, אומרים בירושלים כי אם יתברר שלא ניתן לקי שמיר במדינה זו. יהיה זה ביקורו השלישי של ראש ממשלה ישראלי ב. אשכול בשנות הששים ושל שמעון פרס אשתקד. בו אוגוסט, הודיעה קמרון על חידוש יחסיה עם ישראל. פקידים בירושלים הביעו תקווה כי לאחר ביקור שנ שגריר קמרון, לאחר שמאו אוגוסט טרם נפתחה השגרירו

הממשלה אישרה את נ יעקבי לשר התקשורת

הממשלה אישרה אתמול את מינויו של חשר גד יי יעקבי ימשיך במקביל גם לכהן כשר הכלכלה והתכנון. ר. ראה"מ שמיר, מאז התפטר מן הממשלה אמנון רובינשטיין מינוי יעקבי יובא היום או מחר לאישור הכנסת. הו מפלגת העבודה על צירוף שר נוסף מטעמה לממשלה.

אוטו הורן יעיד מחר ב' בחקיקור דין למשפט די

לאחר שבועות רבים של אי-בהירות, עתה כבר ברור לשעבר, אוטו הורן, יעיד מחר במערב ברלין. כחלק ב דמיאניוק.

בארץ

'הסתה למרי של ערבים'

כך גינו במליאת הרשות את יומן השבוע בטלוויזיה

מאת אילנה באום

מליאת רשות השידור אמורה היתה לעסוק אתמול בערוץ השני אך במי קום זאת היא עסקה בעיקר בסרטו של אורי גולדשטיין, על עשרים שנות כיבוש, ששודר בערב שבת במי קום מהדורת יומן השבוע. רוב חברי המליאה, למעט ישראל פלג, גינו את הסרט ואמרו כי היה בו משום "הסתה, קריאה למרי של ערבים וחוסר איוון". מנהל הטלוויזיה חיים יבין אמר ש"הכתבה היתה מעולה וצריך לראות אותה במכלול של כל המשדרים ל-20 שנה לששת הימים". מנכ"ל רשות השידור, אורי פורת, אמר כי יערוך בירור יסודי על דרך קבלת החלטות בעניין.

מזרחנים בסלון של ראש הממשלה

סוללה וכבדה של בכירי המזרחנים בארץ התייצבה אמש בסלון ביתו של ראש הממשלה יצחק שמיר לדיון, לשיחה ולהחלפת דיעות במסגרת המגשים התקופתיים שמקיים ראש הממשלה עם אנשי רוח ואקדמיה. אבל מי שציפה לדיון נוקב, לביקורת, למלים כדורבנות התאכזב. רובו של הדיון עסק למעשה בשאלה במה ניתן לדון בפורום כזה. "אם יש לכם רעיונות, אל תהססו", אמר להם שמיר. "אתם יודעים את הכתובת. חומר הגלם החשוב ביותר לקביעת מדיניות הוא רעיונות, ידע, הצעות. זה תפקידם של אנשי הרוח והאקדמיה. יתכן ובעתיד נוכל למצוא דרך יותר מעשית להפיק תועלת מהידע הקיים באותה שכבה של מזרחנים", אמר. בתמונה (מימין לשמאל): פרופ' שמעון שמיר, פרופ' איתמר רבינוביץ, מנכ"ל משרד ראש הממשלה יוסי בן אהרן וראש הממשלה שמיר כתב אישך בנדר; צילם יוסי יומיר

שמיר יוצא בשבוע הבא בזאיר, ליבריה וקמרון

תכנית ביקורו ראש הממשלה יצחק שמיר באפריקה ושהתברר כי במועד שבו אמור שמיר לבקר בזאיר, ייעדו סקו. מדיווחים שהגיעו לירושלים עולה כי מובוטו יש שמיר בחרטום, בכנס אזורי של ראשי מדינות אפריקה. שמיר יוצא בשבוע הבא למסע בן שבוע שיכלול ג' שלוש מדינות שחידשו בשנים האחרונות את יחסיהן שלוש המדינות אמור שמיר לקיים שיחות עם מנהיגי הישראלי. מובוטו עמד לצאת השבוע לפגישת המנהיגים בחרטום כי המפגש נדחה לשבוע הבא, מועד ביקורו של שמיר. מ' עתה מאמץ לשנות את כל תכנית הביקור, כדי לאפשר לו טו יומצא. למרות שהועלתה הצעה ששמיר יתקבל בקינשסר אחרת, אומרים בירושלים כי אם יתברר שלא ניתן לק שמיר במדינה זו. יהיה זה ביקורו השלישי של ראש ממשלה ישראלי ב' אשכול בשנות הששים ושל שמעון פרס אשתקד. ב' אוגוסט, הודיעה קמרון על חידוש יחסיה עם ישראל. פקידים בירושלים הביעו תקווה כי לאחר ביקור שג' שגריר קמרון, לאחר שמאז אוגוסט טרם נפתחה השגריר

הממשלה אישרה את יעקבי לשר התקשורת

הממשלה אישרה אתמול את מינויו של השר גד י יעקבי ימשיך במקביל גם למתן כשר הכלכלה והתכנון. ו' ראה"מ שמיר, מאז התפטר מן הממשלה אמנון רובינשטי מינוי יעקובי יובא היום או מתר לאישור הכנסת. ה' מפלגת העבודה על צירוף שר נוסף מטעמה לממשלה.

אוטו הורן יעיד מחר ב' בחיקור דין למשפט דו

לאחר שבועות רבים של אי-בהירות, עתה כבר ברור לשעבר, אוטו הורן, יעיד מחר במערב ברלין. חלק נ' דמיאניוק.

אחרי 7 חודשי מקה וממכר אישרה הממשלה את משה ארד לשגריר בארה"ב

למד יחסים בינלאומיים, מדע המדינה ומ' שפטים והוא בעל רשיון עו"ד. בשנות הששים הושאל ארד למשרד המשפטים, שם כיהן כמנהל לשכת השר ודובר המשרד. אחר כך כיהן כיועץ בשג' רירות בלונדון, קונסול בניוירוק וציר הסברה בווינגטון. במשרד החוץ כיהן כמנהל לשכת המנכ"ל, סמוכ"ל הסברה וכ' מפקח הכללי של שירות החוץ.

מאת רפאל מן

שבעה חודשים לאחר שהחל המאבק על איש המשרה, שפינה בשבוע שעבר השגריר מאיר רוזן, אישרה אתמול הממשלה ברוב קולות את מינויו של המועמד התשיעי, משה ארד, כשגריר הבא של ישראל בווינגטון. 16 שרים הצביעו בעד מינויו של ארד לתפקיד. שר אחד, גדעון

הברווי של וייצמן שיח' אברהם אל-עמור לא מחליף כוס מים בכוס מים - לא אעזוב את העבודה בשביל הליכוד

מעולם לא חשו עצמם ערביי ישראל כל כך מחוורים על ידי המערך והליכוד גסייחד, אמרו אתמול אישים בשתי המפלגות, למראה המי רוץ אחר ציבור הבדווים שמנהלות שתי המי פלגות, ואחר עקורי בירעם ואיקרית.

רשימת מזרחנים לפגישה עם רה"מ - 7.6.87

האוניברסיטה העברית בירושלים

פרופ' יהושע פורת
פרופ' נחמיה לב ציון
פרופ' מרדכי אביר
פרופ' אריה לוי
פרופ' מנחם מילסון
פרופ' פסח שנער
פרופ' צבי שיפרין
פרופ' מאיר י. קיסטר
פרופ' דוד איילון
פרופ' יהושע בלאו
דר' יעקב בר-סימן טוב
דר' רפי ישראלי
דר' אלברט ארזי
דר' מרים הקסטר
דר' אלכס בלאי

אוניברסיטת תל-אביב

פרופ' שמעון שמיר
פרופ' איתמר רבינוביץ
דר' יוסי אולמרט

אוניברסיטת בר-אילן

פרופ' אליהו קנובסקי

אוניברסיטת באר-שבע

דר' משה שמש
דר' מאיר זמיר

א' באייר תשמ"ז
6 במאי 1987
5-דש-329-3

לכבוד

נכבדי,

ראש הממשלה ביקשני להזמין למיפגש בינו לבין קבוצה של מזרחנים ומומחים
ליחסי ישראל-ערב מן האוניברסיטאות השונות בארץ. המיפגש יתקיים ביום ראשון,
7.6.87, בשעה 20.00, בביתו של ראש הממשלה.

מטרת המיפגש היא דיון בצוותא בנושאים השונים הקשורים למצב
במזרח-התיכון, ולתרומתם של המזרחנים בארץ להבנת המצב באזורנו.

אנא אשר את השתתפותך בהקדם האפשרי בטל. 02-663057.

בברכה,

אריה מקל
עוזר רה"מ לעניינים מדיניים

רשימת משתתפים אפשריים לפגישת רה"מ עם מזרחנים

האוניברסיטה העברית בירושלים

9/905 / 803	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון	-	פרופ' יהושע פורת ✓
"	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון	-	פרופ' אמנון כהן ✓
"	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון	-	פרופ' נחמיה לב ציון ✓
"	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון	-	פרופ' מרדכי אביר ✓
	החוג להיסטוריה	-	פרופ' עמנואל סיון ✓
	החוג למדעי המדינה	-	פרופ' יעקב לנדאו ✓
	החוג לשפה וספרות ערבית	-	פרופ' אריה לוין ✓
	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, שפה וספרות ערבית	-	פרופ' מנחם מילסון ✓
	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, תרבות האיסלאם.	-	פרופ' פסח שנער ✓
	החוג ללימודי אסיה ואפריקה, וסין. (מכון טרומן).	-	פרופ' צבי שיפרין ✓
525834	פרש	-	פרופ' מאיר י. קיסטר
20 מנחם 7 סלמיה	פרש	-	פרופ' דוד איילון
633991	פרש	-	פרופ' יהושע בלאו
12	החוג ליחסים בינלאומיים	-	דר' יעקב בר-סימן טוב ✓
	החוג למזרח אסיה	-	דר' רפי ישראלי ✓
	החוג לשפה וספרות ערבית	-	דר' אלברט ארזי ✓
	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, הסטוריה של א"י	-	דר' מרים הקסטר ✓

זי' מלחם בלמי - מלח טלחן

אוניברסיטת תל-אביב

פרופ' שמעון שמיר	-	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
פרופ' איתמר רבינוביץ	-	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
פרופ' חיים שקד	-	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
פרופ' מיכאל וינטר	-	החוג למדעי הרוח
דר' יוסי אולמרט	-	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
דר' ישראל גרשוני	-	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
דר' יעקב גולדברג	-	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון

אוניברסיטת חיפה

ש"י אגמון חנ"ס 3499 04-260111

פרופ' גבי בנדור	-	רקטור אוניברסיטת חיפה
פרופ' גד גלבר	-	החוג למזרח התיכון
פרופ' דוד צמח	-	החוג לערבית
פרופ' ג'ורג' קנאדע	-	ראש החוג לשפה וספרות ערבית

אוניברסיטת בר-אילן

יח-10 / 92100

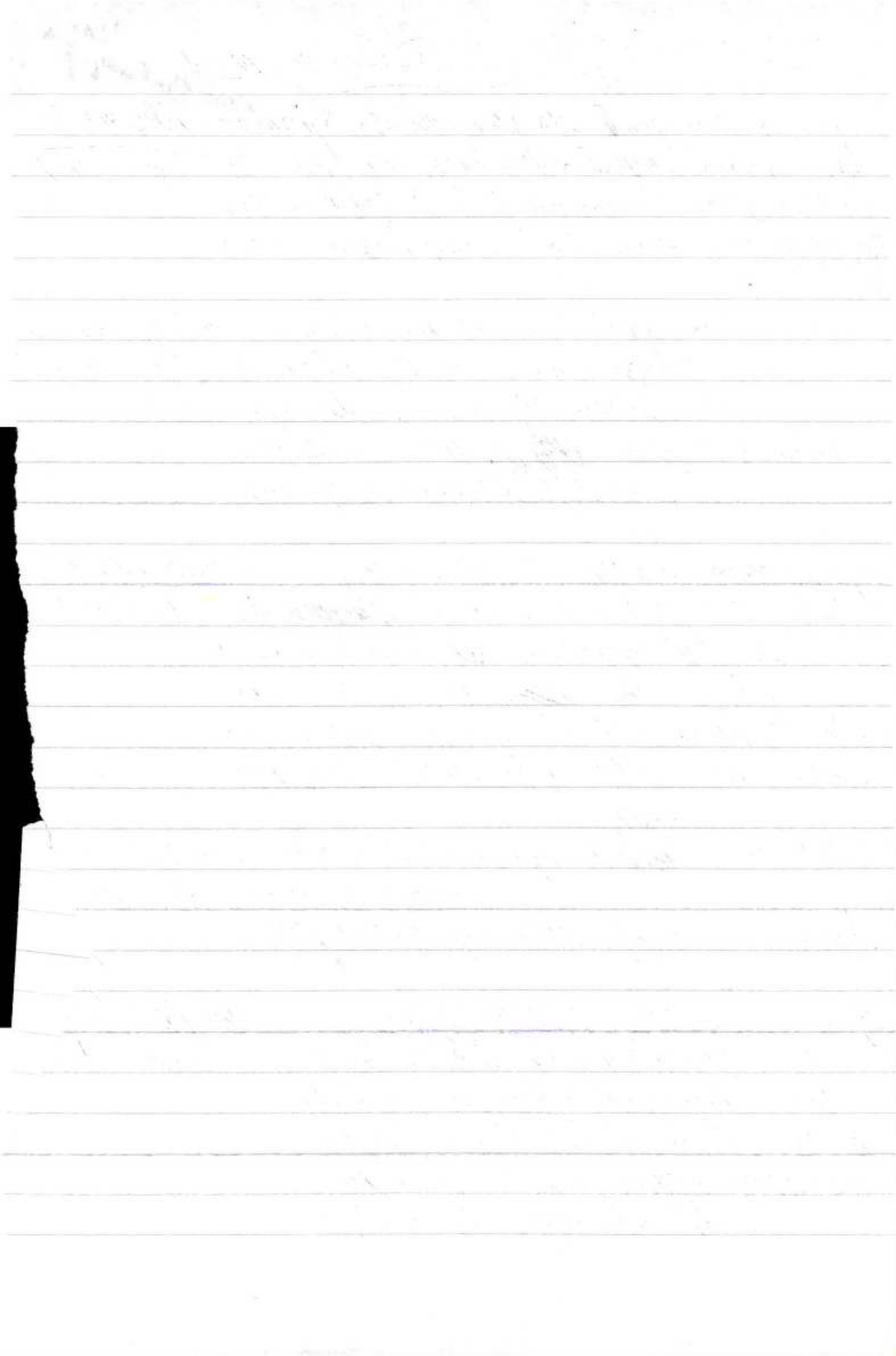
פרופ' אליהו קנובסקי	-	

אוניברסיטת באר-שבע

07-661111

י"ב ק"ס 10.3

דר' משה שמש	-	החוג להיסטוריה
דר' מאיר זמיר	-	החוג להיסטוריה

סר"פ לאור לנג - ~~חבר~~ (הוא לאוהם הקצום והסגור והפרסי ~~הוא~~ ולעזרה.
 אילם אלפולר (בשגור הקר והחור עברו ופד'ג).
 חבר הקצונה היסאליה נמצאם.
 פילון פליט - יונ.

סר"פ 3/3 354 - חקר הספורה הקצום והעזרה. בעל ידו ורוב.
 בעולות ידיו ציחק ורוב שיר בקצום עד אינץ שני
 1-55. (בולמק לטח חיר. חבר הספורה הקצום והעזרה).
 פילם אינץ פלד פליטא קאליאן. יא. הספורה קצום
 מצב שני רוב. פילון פליט - יונ.

סר"פ צפי ליפמן - נאל "בבן לוחם". חקר ההיסטוריה היסני. חבר.
 הביא קצום אל סין יא. סן אבי "סין והעזרה" - לויקם
 עסני. ונעלם למחקר והעזרה בילם אל סין יא. סן.
 (הוצאת אל יוני היסנים אסין רחמיא קאליאן פליטא).
 פילון פליט - יונ.

סר"פ בן-צור לעזר - חקר ההיסטוריה היסני. חבר סגור פליטא אל יא. סן.
 (אין יא. סן) פילון פליט - לאלי יא. סן.

סר"פ אלי יוסף - חקר סין המזרחי (מחנה בנצח המני).
 פילון פליט - יונ.

סר"פ אברהם ארזי - חקר הספורה הקצום והעזרה. חקר למחקר.
 ב-1970. מילם פליטא קאליאן קאליאן קאליאן.
 פילון פליטא קאליאן קאליאן קאליאן.
 פילון פליטא קאליאן קאליאן קאליאן.

1961
1962
1963

ל. נ

פרופ' דוד אילון (אוני' י"ס) - היסטוריון, ממקימי החוג למזה"ת מודרני באוניברסיטה. נחשב למומחה מס' 1 בעולם בחקר הממלוקים. חתן פרס ישראל. חבר באקדמיה הלאומית למדעים. מחבר (יחד עם פרופ' פסח שנער) של המלון הערבי-עברי הטוב ביותר הקיים בעברית ומהטובים בעולם. כיוון פוליטי-לאומי - נצי.

פרופ' מאיר קיסטר (אוני' י"ס) - חוקר הספרות הערבית העתיקה (בעקר החדית' - המסורת של הנביא). נחשב לגדול החוקרים בתחום זה בעולם. חתן פרס ישראל. חבר האקדמיה הלאומית למדעים. כיוון פוליטי - לאומי. מתנגד לגילוי חולשה נמנע ונרתע מהתבטאות פומבית.

פרופ' יהושע בלאו (אוני' י"ס) - בלשן. חוקר בלשון העברית והערבית. מתמחה בחקר הלשון הערבית-היהודית (לשון היהודים בארצות ערב בימי הביניים כפי שהגיעה לידינו בכתבי הרמב"ם, ר' יהודה הלוי וכתבי הגניזה). חתן פרס ישראל וחבר האקדמיה הלאומית למדעים. דתי. כיוון פוליטי-לאומי. נמנע ונרתע מהתבטאות פומבית.

פרופ' חגי בן-שמאי (אוני' י"ס) - חוקר ספרות ערבית עתיקה, תיאולוגיה מוסלמית ופרשנות התורה של הקראים. כיוון פוליטי - ניצי גוש אמונים (גיסו של הרב לוינגר).

פרופ' שמעון שמיר (אוני' ת"א) - חוקר המזה"ת המודרני ובעיקר מצרים. שמש ראש "המרכז האקדמי הישראלי" בקהיר בשנים האחרונות. בעל קשרים רבים מאוד במרכזי מחקר מזה"תיים במערב. כיוון פוליטי - גישה מתבטלת ומתרפסת לערבים ולתומכיהם. שמאלה מן המערך (בהופעותיו משתדל להראות כמצוי בקונצנזוס של ה"עבודה").

פרופ' שאול שקד (אוני' י"ס) - חוקר האסלאם הקדום והספרות הפרסית העתיקה. איש אשכולות (בלשנות, חקר הדתות, ערבית ופרסית). חבר האקדמיה הלאומית למדעים. כיוון פוליטי - יוני.

פרופ' דוד צמח (אוני' חיפה) - חוקר הספרות הערבית החדשה והעתיקה. בעל ידע רחב. בהיותו יוצא עיראק חיבר שירה בערבית עד אמצע שנות ה-50 (באותן שנים היה חבר המפלגה הקומוניסטית). כיום אינו פעיל פוליטית לחלוטין. את המפלגה עזב מזה שנים רבות. כיוון פוליטי - יוני.

פרופ' צבי שיפרון (אוני' י"ס) - ראש "מכון טרומן". חוקר ההיסטוריה הסינית. מחבר הביוגרפיה על סון יאט-סן אבי "סין החדשה" - שתורגם לסינית ונחשב למחקר החשוב ביותר על סון יאט סן. (הוזמן על ידי הסינים לסין העממית לפני כשנתיים). כיוון פוליטי - יוני.

פרופ' בן-עמי שילוני (אוני' י"ס) - חוקר ההיסטוריה היפנית. מחבר ספר פופולרי ביפן על ישראל. כיוון פוליטי-לאומי אך יוני.

פרופ' אלי יופה (אוני' י"ס) - חוקר סין המודרנית (מתמחה בצבא הסיני). כיוון פוליטי - יוני.

פרופ' אלברט ארזי (אוני' י"ס) - חוקר הספרות הערבית העתיקה. עלה מלבנון ב-1970 מנהל פרויקט הקונקורדנציה של השירה הערבית העתיקה. דתי. כיוון פוליטי-

לאומי - ניצי .

פרופ' איתמר רבינוביץ' (אוני' ת"א) - חוקר המזה"ת המודרני, ובעקר סוריה ולבנון. ראש "מרכז דיון". בעל קשרים רבים עם מכוני מחקר מזה"תיים בחו"ל. היה מיווד ומקורב לסאם לואיס. בן אחיו של אהרון יריב. כיוון פוליטי - מער.

פרופ' עמנואל סיון (אוני' י"ס) - חוקר ההיסטוריה המוסלמית של ימי הביניים (מסעי הצלב) וזרמים אינטלקטואליים מודרניים בעקר הפונדמנטליזם המוסלמי החדש בארצות ערב. היה פעיל במסגרות יעוץ לגורמי ממשלה (דיון, פרס, אברשה תמיר) עורך כתב העת הממומן ע"י משרד החוץ - JERUSALEM QUARTERLY. כיוון פוליטי - יוני מקורב לעמדת הערביסטים במשרד החוץ האמריקני.

פרופ' אמנון כהן (אוני' י"ס) - חוקר התקופה העותומאנית ובעקר תולדות ארץ ישראל תחת שלטון זה. ראש "מכון בן-צבי" ועורך כתב העת "קתדרה". אל"מ (מיל.). שמש יועץ לענייני ערבים בממשל הצבאי ביהודה ושומרון בימי דיון ופרס. כיוון פוליטי - מער - מרכזי.

פרופ' מיכאל וינטר (אוני' ת"א) - חוקר המזה"ת בימי הביניים והצופיות. כמו כן תולדות החינוך הערבי. כיוון פוליטי - יוני.

פרופ' ג'ורג' קנאזע (אוני' חיפה) - חוקר ספרות ערבית של ימי הביניים. ראש החוג לשפה וספרות ערבית באוני' חיפה. נוצרי מנצרת. כיוון פוליטי - נוטה ל"מתקדמת".

פרופ' אריה לוין (אוני' י"ס) - בלשן. חוקר השפה הערבית העתיקה והחדשה. מנהל אולפן השב"כ לערבית. כיוון פוליטי - לאומי. (מער - ניצי).

פרופ' גבריאל בן-דור (אוני' חיפה) - חוקר המזה"ת המודרני בדיסדופלינה של מדעי המדינה. רקטור האוני' חיפה מזה כמה חדשים. כיוון פוליטי - יוני אך גמיש.

פרופ' גד גילבר (אוני' חיפה) - חוקר המזה"ת המודרני ובעקר כלכלה וחברה. כיוון פוליטי - יוני.

ד"ר יוסי אולמרט (אוני' ת"א) - חוקר המזה"ת המודרני ובעקר סוריה ולבנון. אחיו של ח"כ אהוד אולמרט. כיוון פוליטי - יוני.

פרופ' יעקב (מ) לנדאו (אוני' י"ס) - איש מדע המדינה המתמחה במזה"ת ובתורכיה. כתב גם על הספרות הערבית החדשה, הקולנוע המצרי ועוד. כיוון פוליטי - לאומי נמנע מלהתבטא בנושאים פוליטיים.

פרופ' יהושע פורת (אוני' י"ס) - היסטוריון המזה"ת המודרני. כתב את הספר המוסמך ביותר על התנועה הלאומית הפלסטינית בתקופת המנדט. כיוון פוליטי - שייך למרכז מפלגת "שינוי". פעיל נגד כפיה דתית. ירדניסט מובהק באוריינטציה הפוליטית ואף מתבטא נגד אש"פ.

פרופ' מ. פיאמנטה (אוני' י"ם) - בלשן וחוקר הלשון הערבית . (היה המתורגמן הראשון של הכנסת) . כיוון פוליטי - לאומי . נמנע מלהתבטא בנושאים פוליטיים .

המלצות למהלך המפגש (לדון בנושאי מזרחנות ולא בעניינים מדיניים)

1. פתיחה של רוה"מ : למה כנס מזרחנים ? בגלל ענייננו ההומניסטי במזרח. אין זה מקרה שהמכון השני שקם באוני' עוד בשנות ה-20, לאחר מדעי היהדות - היה המכון למדעי המזרח. וגם מי שכמוני איננו נמנה על קהיליה נכבדה זו - רואה בכך את החשיבות הראשונה של מדעי המזרח כמו כל מדעי הרוח והחברה . ולכן טועים המסלפים את גישתה של הקהילה המזרחנית הישראלית,, המייחסים למזרחנות הישראלית כוונות זדון קולוניאליסטיות .

2. להציג (בין בפתיחה ובין אח"כ מספר שאלות) .

3. לאפשר לפרופ' דוד איילון לפתוח (בכיר המזרחנים בארץ, כיום) .

4. השאלות :

- א. לשרטט את השגי המזרחנות הישראלית עד כה ולהעריך את יחודה .
- ב. להבהיר הרקע ומה אנו עונים על ההתקפות על המזרחנות הישראלית . (מכוון בעיקר לפרופ' סיון שעסק בנושא) .
- ג. פעילותו של המרכז האקדמי בקהיר (מכוון לפרופ' שמיר) .
- ד. הזיקה בין המזרחנות למדעי היהדות (מכוון לפרופ' בלאו) .
- ה. משמעותן העולמית של ההתפתחויות המדיניות-תרבותיות בסין (מכוון בעקר אל פרופ' שיפרין ופרופ' יופה) .
- ו. משמעויות ירידת מחירי הנפט על ההתפתחות החברתית - תרבותית הפנימית במדינות ערב . (מכוון בעקר לפרופ' גילבר) .

רשימת משתתפים אפשריים לפגישת רה"מ עם מזרחנים

האוניברסיטה העברית בירושלים

פרופ' יהושע פורת	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' אמנון כהן	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' נחמיה לב ציון	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' מרדכי אביר	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' עמנואל סיון	-	החוג להיסטוריה
פרופ' יעקב לנדאו	-	החוג למדעי המדינה
פרופ' אריה לוין	-	החוג לשפה וספרות ערבית
פרופ' מנחם מילסון	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, שפה וספרות ערבית
פרופ' פסח שנער	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, תרבות האיסלאם.
פרופ' צבי שיפרין	-	החוג ללימוד אסיה ואפריקה, וסין. (מכון טרומן).
פרופ' מאיר י. קיסטר	-	פרש
פרופ' דוד איילון	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
פרופ' יהושע בלאו	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
דר' יעקב בר-סימן טוב	-	החוג ליחסים בינלאומיים
דר' רפי ישראלי	-	החוג למזרח אסיה
בלב' אלברט ארזי	-	החוג לשפה וספרות ערבית
דר' מרים הקסטר	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, הסטוריה של א"י

חילוקי

69978

אוניברסיטת תל-אביב

- פרופ' שמעון שמיר החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- פרופ' איתמר רבינוביץ החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- פרופ' חיים שקד החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- פרופ' מיכאל וינטר החוג למדעי הרוח
- דר' יוסי אולמרט החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- דר' ישראל גרשוני החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- דר' יעקב גולדברג החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- אוניברסיטת חיפה
- פרופ' גבי בנדור רקטור אוניברסיטת חיפה
- פרופ' גד גלבר החוג למזרח התיכון
- פרופ' דוד צמח החוג לערבית

אוניברסיטת בר-אילן

פרופ' אליהו קנובסקי

אוניברסיטת באר-שבע

- דר' משה שמש החוג להיסטוריה
- דר' מאיר זמיר החוג להיסטוריה

רשימת משתתפים אפשריים לפגישת רה"מ עם מזרחנים

האוניברסיטה העברית בירושלים

פרופ' יהושע פורת	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' אמנון כהן	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' נחמיה לב ציון	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' מרדכי אביר	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' עמנואל סיון	-	החוג להיסטוריה
פרופ' יעקב לנדאו	-	החוג למדעי המדינה
פרופ' אריה לוין	-	החוג לשפה וספרות ערבית
פרופ' מנחם מילסון	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, שפה וספרות ערבית
פרופ' פסח שנער	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, תרבות האיסלאם.
פרופ' צבי שיפרין	-	החוג ללימוד אסיה ואפריקה, וסין. (מכון טרומן).
פרופ' מאיר י. קיסטר	-	פרש
פרופ' דוד איילון	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
פרופ' יהושע בלאו	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
דר' יעקב בר-סימן טוב	-	החוג ליחסים בינלאומיים
דר' רפי ישראלי	-	החוג למזרח אסיה
דר' אלברט ארזי	-	החוג לשפה וספרות ערבית
דר' מרים הקסטר	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, הסטוריה של א"י

אוניברסיטת תל-אביב

- פרופ' שמעון שמיר - החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
 - פרופ' איתמר רבינוביץ - החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
 - פרופ' חיים שקד - החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
 - פרופ' מיכאל וינטר - החוג למדעי הרוח
 - דר' יוסי אולמרט - החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
 - דר' ישראל גרשוני - החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
 - דר' יעקב גולדברג - החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- אוניברסיטת חיפה

- פרופ' גבי בנדור - רקטור אוניברסיטת חיפה
- פרופ' גד גלבר - החוג למזרח התיכון
- פרופ' דוד צמח - החוג לערבית

אוניברסיטת בר-אילן

פרופ' אליהו קנובסקי

אוניברסיטת באר-שבע

- דר' משה שמש - החוג להיסטוריה
- דר' מאיר זמיר - החוג להיסטוריה

רשימת משתתפים אפשריים לפגישת רה"מ עם מזרחנים

האוניברסיטה העברית בירושלים

פרופ' יהושע פורת	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' אמנון כהן	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' נחמיה לב ציון	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' מרדכי אביר	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' עמנואל סיון	-	החוג להיסטוריה
פרופ' יעקב לנדאו	-	החוג למדעי המדינה
פרופ' אריה לוין	-	החוג לשפה וספרות ערבית
פרופ' מנחם מילסון	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, שפה וספרות ערבית
פרופ' פסח שנער	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, תרבות האיסלאם.
פרופ' צבי שיפרין	-	החוג ללימודי אסיה ואפריקה, וסין. (מכון טרומן).
פרופ' מאיר י. קיסטר	-	פרש
פרופ' דוד איילון	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
פרופ' יהושע בלאו	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
דר' יעקב בר-סימן טוב	-	החוג ליחסים בינלאומיים
דר' רפי ישראלי	-	החוג למזרח אסיה
דר' אלברט ארזי	-	החוג לשפה וספרות ערבית
דר' מרים הקסטר	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, הסטוריה של א"י

אוניברסיטת תל-אביב

- פרופ' שמעון שמיר החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- פרופ' איתמר רבינוביץ החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- פרופ' חיים שקד החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- פרופ' מיכאל וינטר החוג למדעי הרוח
- דר' יוסי אולמרט החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- דר' ישראל גרשוני החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
- דר' יעקב גולדברג החוג להיסטוריה של המזרח התיכון

אוניברסיטת חיפה

- פרופ' גבי בנדור רקטור אוניברסיטת חיפה
- פרופ' גד גלבר החוג למזרח התיכון
- פרופ' דוד צמח החוג לערבית
- פרופ' ג'ורג' קנאדע ראש החוג לשפה וספרות ערבית

אוניברסיטת בר-אילן

פרופ' אליהו קנובסקי

אוניברסיטת באר-שבע

- דר' משה שמש החוג להיסטוריה
- דר' מאיר זמיר החוג להיסטוריה

רשימת משתתפים אפשריים לפגישת רה"מ עם מזרחנים

האוניברסיטה העברית בירושלים

פרופ' יהושע פורת ✓	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' אמנון כהן	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' נחמיה לב ציון ✓	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' מרדכי אביר ✓	-	החוג לאיסלאם ולמזרח התיכון
פרופ' עמנואל סיון ✓	-	החוג להיסטוריה
פרופ' יעקב לנדאו - נא יכון	-	החוג למדעי המדינה
פרופ' אריה לוין ✓	-	החוג לשפה וספרות ערבית
פרופ' מנחם מילסון	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, שפה וספרות ערבית
פרופ' פסח שנער	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, תרבות האיסלאם.
פרופ' צבי שיפרין	-	החוג ללימודי אסיה ואפריקה, וסין. (מכון טרומן).
פרופ' מאיר י. קיסטר ✓	-	פרש
פרופ' דוד איילון	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
פרופ' יהושע בלאו ✓	-	פרש (החוג ללימודי אסיה ואפריקה)
ד"ר יעקב בר-סימן טוב ✓	-	החוג ליחסים בינלאומיים
ד"ר רפי ישראלי	-	החוג למזרח אסיה
ד"ר אלברט ארזי	-	החוג לשפה וספרות ערבית
ד"ר מרים הקסטר	-	המכון ללימודי אסיה ואפריקה, הסטוריה של א"י
ד"ר אלכס בלאי	-	מכון טרומן

אוניברסיטת תל-אביב

-	פרופ' שמעון שמיר	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
-	✓ פרופ' איתמר רבינוביץ	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
-	- פרופ' חיים שקד	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
-	פרופ' מיכאל וינטר	החוג למדעי הרוח
-	✓ דר' יוסי אולמרט	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
-	- דר' ישראל גרשוני	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון
-	דר' יעקב גולדברג	החוג להיסטוריה של המזרח התיכון

גליון

10

אוניברסיטת חיפה

-	✓ פרופ' גבי בנדור	רקטור אוניברסיטת חיפה
-	✓ פרופ' גד גלבר	החוג למזרח התיכון
-	פרופ' דוד צמח	החוג לערבית
-	פרופ' ג'ורג' קנאדע	ראש החוג לשפה וספרות ערבית

(קסני)

אוניברסיטת בר-אילן

- ✓ פרופ' אליהו קנובסקי

אוניברסיטת באר-שבע

-	דר' משה שמש	החוג להיסטוריה
-	✓ דר' מאיר זמיר	החוג להיסטוריה

ניו ז'אנז

בין הענקיות

דפי מידע
לנושאי
מדינה וחברה

5

אגף ההסברה

אגף ההסברה

אדר תשמ"ו
מרץ 1987
מצודת זאב
חמלך גורני 38 תל-אביב

ועידה בינלאומית

"בין השורות"

כתיבה ועריכה: לימור לבנת
תחקיר והפקה: חיליק שמיר
עיצוב גרפי: סטודיו אדלר

1. מהי בכלל ה"ועידה הבינלאומית"

כדי להבין היטב את נושא ה"ועידה הבינלאומית" ואת מערכת הדיס-אינפורמציה המופעלת בהתמדה על ידי דוברי מפלגת העבודה, יש לחזור מעט להיסטוריה הקרובה, לחדד ולהבהיר את העובדות.

בשלהי מלחמת יום הכיפורים ב'21, ר'22 באוקטובר 1973, הסכימה ממשלת ישראל להחלטה 338 של מועצת הבטחון הקוראת להפסקת אש. היה זה אחרי המחדל הנורא של ממשלת המערך שהמיט אסון היסטורי על מדינת ישראל.

בסעיף 3 של ההחלטה נאמר:

"...יתחיל משא ומתן בין הצדדים הנוגעים בדבר, בחסות נאותה שמטרתו לכונן שלום צודק ובר קיימא במזרח התיכון".

כדאי לשים לב שבהחלטה 338, נקודת המוצא היא **המשא ומתן בין הצדדים**, שברית המועצות אינה מוזכרת בה כלל ואין בה כל תביעה לשתוף אש"ף.

על יסוד החלטה זו, השתתפה ישראל בוועידת ג'נבה אשר נתפזרה בדצמבר 1973 ללא כל תוצאות. הועידה לא קידמה במאומה את תהליך השלום, ולו היה בה שום מו"מ לשלום.

שמעון פרס התבטא בעבר מספר פעמים פומבית באופן תקיף וחרוף ביותר נגד ועידה בינלאומית נגד **אותה ועידה בינלאומית** שבה הוא תומך בהתלהבות כה רבה עכשיו. בהודעה מדינית שמסר פרס, בהיותו ראש ממשלה בכנסת, ביום 10.6.85, הסביר את החומרה והסכנות הטמונות בהליכה לוועידה בינלאומית, ואמר בין היתר:

"לפי התוכנית הזאת, ארצות הברית תצטרך לבוא לוועידה כשהיא מחויבת למחצה לעמדה הישראלית, לעמדה האש"פית, ואז, ורק אז, תזמן ישראל, האחרונה בתור, להיות מבקר בוועידה, והיא תתבקש לספק מזון טריטוריאלי למסוכים אל שולחנות הוועידה.

זוהי תוכנית להכנעת ישראל ולא למשא ומתן עם ישראל".

פרס א' קורא לוועידה בינלאומית "תוכנית להכנעת ישראל".

פרס ב' קורא למי שמתנגד לוועידה בינלאומית - "רוצח השלום".

כן או לא - שמעון פרס!

2. המערך טוען שמנהם בגין הסכים ב-1977 לוועידה בינלאומית, היתכן?

תנועת החרות ובראשה מנחם בגין, עמדו במשך כל השנים על קיום מו"מ ישיר בינינו לבין מדינות ערב.

בגלל הסכמתה השגויה של ממשלת גולדה מאיר, אחרי מלחמת יום הכיפורים ללכת לוועידת גינבה, טאלצה ממשלת הליכוד לכבד אותה החלטת, עד שבגין הצליח לבטל אותה ע"י מו"מ ישיר עם סאדאת.

אחרי הקמת הממשלה, חיפש בגין, בהתאם לעמדתו הקבועה, את הדרך למו"מ ישיר. עוד לפני בואו של סאדאת לירושלים בנובמבר 1977, שלח בגין את שר החוץ דאז משה דיין למרוקו, וניהל מדיניות חד משמעית של מו"מ ישיר. בדרך זו בלבד הוא השיג את השלום עם מצרים.

בואו של סאדאת לירושלים, ב-1977, הסכמי קמפ דייד וחזרה השלום הישראלי מצרי ב-1979, יצרו מציאות המצביעה במפורש על הדרך המובילה לקראת שלום: מו"מ ישיר.

אחרי שהושג שלום ע"י מו"מ ישיר, כל דרך של ועידה בינלאומית פירושה איננו התקדמות אל תהליך השלום אלא נסיגה ממנו. אילו חוסיין היה רוצה בשלום – מי מפריע לו להיכנס למו"מ ישיר כמו סאדאת?

3. על איזו "ועידה בינלאומית" מדבר בעצם פרס?

רעיון זה הועלה לראשונה ע"י פרס בנאומו בעצרת האו"ם ב-22 באוקטובר 1985 ואח"כ בהודעתו המשותפת עם חסן מלך מרוקו ביולי 1986. לכך מתכוון שמעון פרס. ועל מה הוא מדבר?

פרס, כרגיל, איננו עקבי. הוא כבר דיבר על:

ועידה בינלאומית

מרום בינלאומי

מטריה בינלאומית

ליווי בינלאומי

פתיחה בינלאומית

תמיכה בינלאומית

כל אלה מילים נרדפות לכניעה בינלאומית.

אותה גברת בשינוי אדרת. אין זה אלא נסיון סרק להסוות, להטעות, לבלבל את הציבור.

אולם תביעתו של חוסיין היא לוועידה בינלאומית בחסות האו"ם ובהשתתפות חמש החברות הקבועות במועצת הבטחון (ארה"ב, בריה"מ, סין, צרפת, אנגליה) וכל הצדדים הנוגעים בדבר כולל אש"ף. פירוש תביעתו של חוסיין הוא:

או שפרס יסכים למשמעות שנותן חוסיין לוועידה בינלאומית או שהנסיון ליוזום ועידה בינלאומית הוא היפותטי, לצרכי תעמולה בלבד.

4. מה הסכנה בהשתתפות בריה"מ בועידה?

האם יכול הקורא לנחש מי אמר את הדברים הבאים:
"מה יהיה בועידה כזאת? בריה"מ תעלה למעמד של מתווך, אף על פי שניתקה את יחסיה עם ישראל, ונעלה את שעריה בפני יציאת היהודים, הווה אומר היא אינה מכירה אפילו דיפלומטית, בישראל, אך ישראל, תצטרך להכיר בפומבי באוביקטיביות של ברית המועצות.

בפתח הוועידה עלולה בריה"מ להכריז שהיא תומכת בעמדות הערבים ובעמדה הסורית, שהיא הקיצונית בקרב מדינות ערב. היא תצדיק את השאיפה הסורית ואת האמנה הפלשתינית. מה יהיה איפה הסיכוי או האפשרות שירדן או משלחת פלשתינית ינקטו עמדה מתונה מזאת של בריה"מ?..."

זהו... נאום פרס בכנסת ב-10 ביוני 1985, 4 חודשים קודם לנאומו ההפוך בעצרת האו"ם.

אפשר, כמובן, לומר כי "נשתנו התנאים" מאז. האמנם?

שגריר בריה"מ בירדן, אלכסנדר זינצ'וק אמר ב-2.3.1987, כי "לדעת בריה"מ ועידה בינלאומית על המזרח התיכון, לא צריכה להפוך למטריה פשוטה למדי"מ ישיר בין ישראל לבין מדינות ערב.
6 החברות הקבועות במועצת הבטחון, צריכות למלא תפקיד פעיל. היריבים יוכלו להיפגש בקרב ועדות בילטרליות שהחלטותיהן תוגשנה למליאת הוועידה".

דובר משרד החוץ הסובייטי גאנדי גרסימוב אמר בראשית מרץ שצריך לזכור שרעיון הוועידה הבינלאומית הוא רעיון סובייטי.

ברית המועצות רוצה, כמובן, בועידה בינלאומית, משום שעל ידי כך, תוכל לחזור לזירה במעמד שווה לזה של ארצ"ב, ומשום שזו תהיה עבורה זירה שבה תוכל להפגין את תמיכתה בעמדות הערבים.

יש לזכור כי מוסקוה נוקטת בעקביות עמדות שליליות חד צדדיות נגד ישראל. היא ספקית הנשק העיקרית של מדינות ערב, משגרת אליהם יתעצים צבאיים, תומכת באופן פעיל באש"ף, ובארגוני טרור אחרים. הרמזים המשוגרים אלינו פה ושם ממוסקבה כאילו צפוי שינוי במדיניות בריה"מ כלפי ישראל וכלפי יהודי בריה"מ, אינם אלא הטעיה והסחת דעת.

מהו, איפה, האינטרס של ישראל להעניק לבריה"מ מעמד אשר לדברי נציגי בריה"מ עצמה יאפשר לה ממש להשתתף בהחלטה על עתיד ישראל? זה מה שבריה"מ מצפה מוועידה בינלאומית. מה צריך לומר על כך?
"כן לבריה"מ"

או "לא לבריה"מ" - שמעון פרס!

5. מה הרע בהשתתפות יתר החברות במועצת הבטחון מלבד בריה"מ?

יש לזכור שגם סין כלולה בין חמשת חברות מועצת הבטחון.

ושוב, פרס בנאומו מיוני 1985 בכנסת:
"גם סין העממית תוכר כמשתתף בדרגת מתווך, סין העממית אפילו לא הכירה בישראל, והיא תומכת, לפחות פומבית, בעמדת אש"ף. ישראל לא מהווה איום לסין, וסין לא מהווה איום לישראל..."

אך אם סין רוצה למלא תפקיד בתהליך שלום במזרח התיכון, עליה להכיר בעליונות השלום על פני העדפת האינטרסים של המדינות המסרבות לשלום... די ברור, אם כן, מדוע יש לישראל אינטרס עליון למנוע את השתתפות סין ב"טריבוטאל הבינלאומי" נגד ישראל.

אשר לצרפת ואנגליה, הרי צריך לזכור את יחסן האוהד לאש"ף ולבדוק את תוצאות מהלכיו המוזרים של שמעון פרס בקרב ארצות הקהילה האירופית, אשר התכנסו ב-23.2.87 בבריסל.

מה נאמר, למעשה בהחלטות ארצות השוק המשותף באותו כינוס, החלטה שבה כה התגאה המנכ"ל המדיני (מה זה?) של משרד החוץ?

ובכן, 12 ארצות השוק האירופי המשותף תומכות בשלום צודק ובר קיימא במזרח"ת, תומכות בועידה בינלאומית בחסות האו"ם, ומביעות שאיפה לראות שיפור בתנאי החיים של תושבי ה"שטחים המוחזקים" בעיקר באשר למצבם הכלכלי, חברתי, תרבותי ומינהלי, וכן מחליטות להעניק סיוע לאוכלוסיה הפלשתינאית ב"שטחים המוחזקים" ולאפשר יצוא של מוצרים מסוימים מהשטחים לשוק האירופי. אולם מעבר להכרזות, יש שם גם מהות:

בהצהרתן חוזרות 12 ארצות השוק על תמיכתן ב"הצהרת ונציה".

מהי אותה "הצהרת ונציה"?

הצהרת ונציה הינה הצהרה בת 11 סעיפים של שרי החוץ של 9 מדינות אירופה, בנושא המזרח התיכון משנת 1980, התובעת בין היתר: הגדרה עצמית לעם הפלשתינאי (סעיף 6). כידוע, מילים אלה מתפרשות על ידי הכלל כמדינה פלשתינאית, והן התביעה המרכזית של אש"ף. בסעיף 7 קובעת ההצהרה כי יש לשתף במדיניות את כל הצדדים כולל הפלשתינאים וכולל אש"ף.

צריך שהציבור ידע את האמת.

רדיפותיו וריצותיו של פרס אחרי הוועידה הבינלאומית מביאות את מדינות העולם להקצנה, דוחקות את ישראל לעמדת התגוננות ומביאות לחיזוק מעמדו המדיני של אש"ף - אחרי שהתערער במלחמת לבנון וקנה לעצמו איבה בגלל שיטות הטרור שלו.

שיתוף אש"ף הופך להיות תנאי לוועידה בינלאומית - ויש כבר במפלגת העבודה קולות הקוראים לקבל את התנאי.

המעורר מדבר על ועידה בינלאומית

הליכוד משיג שלום במשא ומתן ישיר

6. ואולי בעצם לא גורא כל-כך ללכת לוועידה בינלאומית אולי זו באמת הדרך היחידה?

יש להבהיר. בוועידה בינלאומית יהיו חמש חברות מועצת הבטחון. מהן 4 תומכות אש"ף. 5 מהן תומכות בחזרה לגבולות 1967. זוהי בעצם הזמנה לעימות עם ארה"ב.

בוועידה בינלאומית יטול חלק פעיל אש"ף. מצרים הודיעה שלא תוותר על השתתפות אש"ף, וכך גם ירדן. אש"ף כידוע, לא מכיר במדינת ישראל וגם לא בהחלטות האו"ם 242 ו-338. הערבים הפלשטינים המכירים בישראל, נפסלים ע"י אש"ף.

בריה"מ וסוריה דאי לא יתנו לחוסיין "הכשר" ללכת לוועידה כזו ללא אש"ף.

ועוד.

ועידה כזו תתקיים בחסות האו"ם, זאת על פי דרישת הערבים והסובייטים, על מנת שיוכלו לבסס את דרישותיהם על החלטות האו"ם משנת 1947 ואילך, בנושאים הקריטיים של גבולות, החזרת פליטים ויצוג הפלשטינים ע"י אש"ף.

החלטות עצרת האו"ם מנחות את הוועידה הבינלאומית לדון ב"החזרת הזכויות של העם הפלשטינאי, הקמת מדינה פלשטינאית, זכות אש"ף לייצג את את הפלשטינים בוועידה וביטול הכיבוש הישראלי, כולל ירושלים".

הפקדת ישראל בידי הגוף שכבר החליט ברוב מכריע שה"ציונות כמוה כגזענות", אינה אלא התאבדות מוחלטת.

בוועידה בינלאומית, נעמוד כנאשמים בפני בית דין אשר יראה עצמו כטריבונל בינלאומי שיהיה מוסמך לקבל החלטות מכריעות על גורל האזור בכלל, ומדינת ישראל בפרט.

משתתפי הוועידה הבינלאומית הם שיקבעו את סמכויותיה ואופן תיפקודה, ועל כן ברור שהם לא יהססו מלהתערב בתוכן המו"מ ולקבוע עמדות לגבי תוצאותיו.

כל סרוב ישראלי לתכתיב של משתתפי הוועידה (כולל הערבים ואש"ף) יראה כסרבנות ישראלית לשלום. למעשה, תהיה זו זירת התגוששות שבה תצטרך ישראל להילחם לבדה בתביעות העולם הערבי: כינון מדינה פלשטינאית ביהודה ושומרון, נסיגה מחבל עזה, חלוקת ירושלים והפיכת ירושלים המזרחית לבירת מדינת אש"ף, נסיגה מרמת הגולן ונסיגה מאזור הבטחון בלבנון.

גם בלעדי ועידה בינלאומית קשה להשיג שלום – אז למה להכביד על תהליך השלום ע"י הגברת הלחץ על ישראל באמצעות ועידה בינלאומית?

7. האם נכונות טענותיו של פרס כי יש החלטות כנסת וממשלה על ועידה בינלאומית? מי מוסמך להחליט מהי עמדת הממשלה?

ההאחזות בהחלטות ממשלה ובהחלטות כנסת מיושנות, אין לה כל ערך מדיני או פורמאלי. החלטות ממשלה בזכות ועידה בינלאומית מלפני נובמבר 1977, שנתקבלו לפני בוא סאדאת, מתו ועברו מן העולם, לאחר ביקור סאדאת, והסכמי קמפ דייוויד, שהיתנו את מדיניותה הברורה של ישראל: מו"מ ישיר.

פרס מסתמך על החלטת הכנסת, אשר רשמה לפני הודעה שמסר בסיכום דיון על אי אמון, ובהודעתו הוא תמך בוועידה בינלאומית. על פי פסיקתו המשפטית של נשיא בית המשפט העליון השופט שמגר, בעת היותו היועץ המשפטי לממשלה, אין ככלל, החלטות הרשות המחוקקת (הכנסת), מחייבות את הרשות המבצעת (ממשלה).

פרס הגניב את ענין הוועידה הבינלאומית לנאום התשובה שלו. העובדה שהכנסת רשמה את הודעתו, אין בה כדי ליצור החלטה מחייבת כלשהי בענין הוועידה הבינלאומית (ראה הקביעה המשפטית דלעיל).

פרס אומר בכנסת, גם דברים אחרים והפוכים. לממשלה לא הובאה שום הצעה להחליט על ועידה בינלאומית, ולכן אין זו מדיניותה של ישראל.

שמעון פרס אמר בנאומו בכנסת בדצמבר 1984 כי: "...הרעיון של ועידה בינלאומית נדחה בישראל על ידי הכל. הוא נועד, בעצם, לשלול מישראל אפשרות לנהל משא ומתן בתנאים של שיוויון. ועידה שישתתפו בה הנציגים הקיצוניים ביותר בעולם הערבי – הם יאלצו את מדינות ערב כולן להקצין את עמדותיהן, לקשור כל מהלך שהוא בשורה של מהלכים מסובכים וקשים, ובעצם – להפעיל על ישראל לחץ, במקום לנהל איתה משא ומתן. ישראל סבורה, שאין טעם לפתוח במשא ומתן על המשא ומתן, מוטב שהצדדים ייפגשו פנים אל פנים בלא מפעילי לחץ ובלא גורר סירובים..."

שמעון פרס אשר אמר ביוני 1985 בכנסת כי "ועידה בינלאומית היא תוכנית להכנעת ישראל ולא למו"מ עם ישראל".

אותו שמעון פרס, החליף בתוך פחות משנתיים את דעותיו. מדוע, אם כן, הוא מנסה להסתמך על החלטות ישנות של ממשלת ישראל, אשר ניתנו לפני עידן המו"מ הישיר, לפני 10 שנים ולפני 14 שנים? הנימוקים שהעלה פרס נגד ועידה בינלאומית משכנעים מאוד.

פרס, היום, איננו ראש ממשלה. היום הוא שר חוץ עצוב והוא רוצה להיות שוב ראש ממשלה. ובכל מחיר. גם במחיר טיפוח האשליה של ועידה בינלאומית.

אין חדש תחת השמש. מי שחתר תחת ראש ממשלה אחד בהיותו שר בטחון, מוכן לחתור תחת ראש ממשלה שני בהיותו שר חוץ.

8. מדוע אם כן, פועל כך שמעון פרס?

זו איננה הפעם הראשונה שפרס שוגה בהזיות מדיניות. זכורה "תוכנית מרשל" הידועה גם בשם "קרבן לפתוח המזרח התיכון". זכורה התלהבותו מהפגישת עם חסן מלך מרוקו, אשר היתנה את קיומה בדיון בתוכנית פס, שפירושה נסיגה טוטאלית לגבולות 1967 כולל נטישת מזרח ירושלים והקמת מדינה פלשתינאית עצמאית שבירתה תהיה ירושלים. אנו זוכרים את הכותרות מכל נסיעה של פרס לחו"ל – כל פעם נפרץ משהו מחדש – אבל רק בכותרות. אנו זוכרים את רדיפתו המשפילה אחר נשיא מצרים מובארק כדי שישכים להיפגש עימו לפני הרוטציה.

הציבור אינו שוכח את השמות בהם קורא פרס לועידה בינלאומית

פרס פועל מתוך לחץ, מונחה על ידי יועצי התיקשורת האופפים אותו, הוא משתמש במכוון בביטויי הסתה כמו "רצח השלום" "הרג תהליך השלום" וכד'

נסיון נפל נוסף לחזור לימי הדה-לגיטימציה של תנועת החרות.

מילים אלה לא נבחרו במקרה. על כל עצצה כזו, על כל מילה כזו ניתנת תמורה מלאה לכל יועץ. פרס, מנסה לראות עצמו ולבנות עצמו בעיני הציבור כמדינאי גדול, ומנגד, להציב את מנהיגי הליכוד כמתנגדי השלום, כשואפי מלחמה כ"רצח" השלום.

הטכניקה הזו זכורה עוד ממערכות הבחירות הקודמות בהן ניסו להסית את הציבור נוסח "הליכוד יביא מלחמה", "הליכוד יכניס צבא למפעלים", "הליכוד יהרוס את המדינה" וכי'.

יש להזהיר את שמעון פרס. הטכניקה הזו לא "עבדה" בעבר – ואתה אינך מדינאי גדול.

מוטב לו לשר החוץ שיפתור את בעיותיו הפנימיות בין שני מנכ"לי משרד החוץ שמינה המתקוטטים ביניהם על חדרים, סמכויות ומינויים, שיפתור את בעיותיו הפנים-מפלגתיות, ושיעסוק בניהול מדיניות חוץ בהתאם לקווי היסוד של הממשלה.

9. פרס מאיים לפרק את הממשלה על רקע הועידה הבינלאומית, האם יש לכך הצדקה?

ממשלת האחדות הוקמה והוצגה בפני הכנסת ב-13.9.84, משום שתוצאות הבחירות לכנסת הכתיבו את הקמתה ולא איפשרו לאף אחת משתי המפלגות הגדולות להקים ממשלה ללא השתתפות המפלגה השנייה.

בקווי היסוד של ממשלת האחדות אין שום זכר לועידה בינלאומית. בקווי היסוד כתוב במפורש כי "הממשלה תפעל להמשך תהליך השלום על פי המסגרת לשלום במזרח התיכון שהוסכם עליה בקמפ דייוויד, ולחידוש המשא ומתן לכינון האוטונומיה המלאה לתושבים הערבים ביהודה, שומרון ובחבל עזה".

לעומת זאת מצויין במפורש כי:

"ישראל תתנגד להקמת מדינה פלשתינאית נוספת בחבל עזה ובשטח שבין ישראל לירדן" וכי "ישראל לא תישא ולא תיתן עם אש"ף".

בהסכמי קמפ דייוויד, כזכור, נקבעה הדרך להמשך תהליך השלום על ידי מו"מ בין ישראל לבין ירדן והפלשתינאים בהשתתפות מצרים וארה"ב. פירושו של דבר שמר פרס בתמיכתו בועידה בינלאומית פועל בניגוד לקווי היסוד של הממשלה והוא משתמש בנושא זה כתירוץ לפירוק הממשלה. אנו מדגישים כבר עכשיו שזו תוכניתו הנוכחית של פרס.

תירוצים לפירוק הממשלה, אפשר, כמובן להמציא.

היתכן שפרס רוצה ללכת לבחירות ולפרק את הממשלה על רקע "אידיאולוגי" כביכול, על רקע "מדיני", בהציגו את הליכוד כמי שהפר את "קווי היסוד"?

זהירות. מר פרס. הציבור הרבה יותר חכם ממה שאתם, במערך, חושבים.

10. מהי עמדת ארה"ב בענין ועידה בינלאומית?

ארה"ב הסתייגה ומוסיפה להסתייג מהאפשרות של ועידה בינלאומית, ומהכנסת בריה"מ למזרח התיכון בתפקיד מרכזי ובעל השפעה.

במהלך הביקור האחרון של ראש הממשלה בארה"ב, התברר שהכרסום המסוים שחל בעמדת ארה"ב נבע ממאמצי שכנוע של גורמים ישראליים כלפי הממשל האמריקאי, אשר נמשכו גם תוך כדי ביקור ראש הממשלה בוועינגטון.

עם סיום ביקור רוג'י'ם בוועינגטון חזר שר החוץ שולץ וביטא את חוסר אמונתו בהצלחתה של ועידה בינלאומית. (בעדותו בפני חברי ועדת החוץ של בית הנבחרים 19.2.87).

ארה"ב כידוע איננה מתלהבת לתת לברית המועצות עמדה מכריעה במזרח התיכון. אבל אם תיווצר הבנה בין שתי מעצמות העל, כי אז אינטרסים של ישראל יכולים להיות נכס עובר לסוחר בין שתי המעצמות. ועידה בינלאומית יכולה להיות המסגרת בה יוחלט על גורלנו בלי להתחשב בדעתנו.

גם במינוח – שחרצה את גורל צ'כוסלובקיה ב-1938 היתה ועידה בינלאומית. גם בילטה שחרצה את גורל מדינות אירופה 2-1945, היתה ועידה בינלאומית. זה הלקח למדינות קטנות: להיזהר מועידה בינלאומית. לקטנות אין שם שום השפעה.

* יועצו המדיני של שר החוץ (לשר החוץ גם מנכ"ל מדיני, יש לזכור) נסע לוועינגטון בשליחותו של פרס בדיוק בעת ביקור ראש הממשלה שם, וניסה לגייס תמיכת מנהיגיה בעידה בינלאומית.

זהו מעשה שלא יעשה, וכאילו לא די בו הינחה ד"ר יוסי ביילין (המנכ"ל המדיני) את מנהלי המחלקות במשרדו ב-9.1.87 לומר כי "פורום בינלאומי הינו הרע במיעוטו עבורנו והסיכוי היחיד להניע את התהליך המדיני..."

כמובן שהמנכ"ל לא-מדיני, אברשה טמיר לא יכול היה לפגור אחרי ה"מדיני" ובתדרוך למנהלי מחלקות במשרד החוץ ב-29.1.87 הנחה אותם להסביר כי המו"מ לשלום יתנהל במסגרת ועידה בינלאומית שיכולה לכלול את חמש המעצמות.

איזה בלבול. איזה לחץ. איזה חוסר אחריות.

11. מהי האלטרנטיבה לוועידת שלום בינלאומית?

האלטרנטיבה לוועידת שלום בינלאומית היא, כמובן מו"מ ישיר עם ירדן ברוח הסכמי קמפ-דיויד.

פרס, כקודמיו, גולדה, רבין, בגין ושמיר הגדיר זאת מצוין בטאומו בכנסת ביוני 1985 בו אמר כי:

"אני סבור שניתן לומר לידינו מעבר לים ולשכנינו מעבר לנהר, שלמרות כל המכשולים והקשיים שבדרך, ישראל מאמינה שאפשר להגיע למשא ומתן ישיר, שהמשא ומתן הזה עשוי להניב פירות, ושישראל מוכנה לתרום רבות כדי להקדימו ככל האפשר..."

אכן, מילים כדורבנות.

וכל המוסיף – ועידה בינלאומית – גורע.

תרשומת לתיק

ביום 21.4.1987 נפגש מזכיר הממשלה עם שני הרבנים הראשיים לישראל, בהשתתפות הח"מ, בביתו של הרב שפירא. הפגישה ארכה כשעה וחצי.

מטרת הפגישה הייתה לקיים שיחה בלתי פורמלית עם שני הרבנים הראשיים אשר במסגרתה יובאו לידיעתם הפעולות והמהלכים שננקטו עד כה במסגרת ועדת השרים לענין רישום גרים מחו"ל וכן במסגרת הצוות המיוחד שהוקם לענין זה.

מזכיר הממשלה הודיע לרבנים הראשיים כי ועדת השרים, בראשותו של ראש הממשלה, תכונס בקרוב וכי הרבנים הראשיים יוזמנו לוועדה על-מנת להשמיע דעתם בנושא רישום הגרים. לפיכך מצא לנכון לעדכן אותם בנושא עבודת הוועדה לפני זימונם לישיבה.

מזכיר הממשלה דווח לרבנים הראשיים על מיגוון הדעות וההצעות שהוצגו בפני הצוות לענין רישום גרים וכן על הדעות וההצעות שהובעו בהתכתבויות שונות עם רבנים ואישים בנושא זה.

מזכיר הממשלה התייחס בדבריו בפרוט רב בעיקר לגבי הצעותיהם של הרבנים ריסקין, ליכטנשטיין לאם ומילר.

הרבנים הראשיים הסתייגו מן הרעיון של הקמת בית-דין משותף כהצעת הרב ריסקין (שלושה אורתודוקסים ועוד שני רבנים המקיימים את ההלכה - האחד רפורמי והאחד קונסרבטיבי). לדבריהם הבעיה היא בעית ההכרה ברבנים הרפורמים והקונסרבטיביים. אין הם פוסלים אף יהודי וגם לא את בני הקהילות הרפורמיות והקונסרבטיביות, אולם אין הם יכולים לקבל את רבני הקהילות הללו ואת פעולותיהם.

לדבריהם, כל גיור, גם אם הוא נעשה על-ידי רבנים אורתודוקסיים, נבחן על-ידי בתי-הדין באמות מידה שוות. הם בודקים כל גיור לגופו של ענין; לא מקבלים שום דבר באופן אוטומטי, וגם לא פוסלים שום דבר באופן אוטומטי. זו, איפוא, צריכה להיות הדרך שתינקט - ההתייחסות בבתי-הדין לא תהיה "מוסדית" אלא עניינית.

במהלך השיחה שאלו הרבנים את מזכיר הממשלה אם לדעתו היו הרפורמים והקונסרבטיבים מקבלים את ההצעה לכוון בית-דין משותף, כהצעת הרב ריסקין, משום שלדעתם הצעה זו תרחיק על-ידי שני הזרמים. מזכיר הממשלה אמר כי דעתו שונה וכי הוא סבור שהם יהיו מוכנים לקבל הצעה כזו, לפחות כך אומר ההגיון.

הרב הראשי הראשון לציון, הקשה ושאל, האם לדעת מזכיר הממשלה יסכימו הרפורמים והקונסרבטיבים לבית-דין אשר בנוסף לשלושה רבנים אורתודוקסים יהיו עוד שני רבנים, אנשי הלכה ושומרי מצוות, אשר יומלצו על-ידי הרפורמים והקונסרבטיבים מבלי שייאמר במפורש כי יהיו בעצמם מן הזרמים הללו. להערכת מזכיר הממשלה גם להצעה זו יש סיכוי שתהיה קבילה על שני הזרמים.

לסכום העניין בנושא זה - ההחלטות היא כי אין הרבנים הראשיים מוכנים לקבל נוסח כלשהו של פתרון בכנון בית-דין משותף לשלושת הזרמים.

מזכיר הממשלה העלה גם את ההצעה בעניין רישום האסמכתא בתעודת הזהות אשר חוכל לשמש את עורכי הנישואין. גם רעיון זה לא היה קביל בעיניהם ולדעתם הרבנים המדקדקים אינם זקוקים לכלי זה לאמת פרטים ואלו רבנים אחרים אשר אינם בקיאים או אינם מדקדקים - לא ישתמשו בכלי עזר זה ממילא ולכן אין לדעתם תועלת בציון אסמכתא בתעודת הזהות. כמ-כן אמרו, כי הדבר ימסד "קלקלה" שכבר קיימת ברישום יהודי למי שאינו יהודי לפי ההלכה.

בסיכום השיחה העלו הרבנים שתי סוגיות נוספות. האחת לגבי מקומם לפי סדרי הקדימה הממלכתיים בטקסים השונים.

מזכיר הממשלה דיווח כי נעשה ניסיון לשנות את מקומם בסדרי הקדימה הממלכתיים, אך ועדת השרים לענייני סמלים וטקסים החליטה לא לשנות הרשימה.

כן הביעו הרבנים הראשיים רצון להיפגש מדי פעם עם מזכיר הממשלה ולהתעדכן בנושאים שוטפים. מזכיר הממשלה הביע הסכמתו לכך. כמו-כן הביעו הרבנים רצונם לדיאלוג עם ראש הממשלה והממשלה.

רשם: אריה זהר

22.4.1987

תמצית ההצעות האופרטיביות והדעות שהובעו
בפני הצוות לענין רשום גרים מחו"ל על-ידי הרבנים
והאישים שהופיעו בפניו או במגעים נוספים שקויימו
(עד ליום 21.4.87)

הרב אהרן ליכטנשטיין (ישיבת הר עציון - אלון שבות): - מציע להתרכז במהות האמיתית ולא בנושאי היוקרה. חשוב כיצד נעשה תהליך הגיור ולא מי חותם על תעודת הגיור. הגיור צריך להיעשות בפועל בדרך האורתודוקסית אך ניתן לכוון גוף שבו יהיו נציגים של כל הזרמים אשר יחתום על תעודת הגיור, בכך יקבל כל צד משהו אך המהות והתוכן ישארו בהתאם להלכה.

בית הדין עצמו - פרקטית - יהיה אורתודוקסי (תיאורטית היתה אפשרות לצרף שומרי מצוות מזרמים אחרים, אך ספק לדבריו אם הדבר מעשי).

פרופ' דניאל אלעזר (פרופ' בבר-אילן, מנהל מרכז הירושלמי לעניני ציבור ומדינה): - הציע לכוון בית דין משותף אשר יורכב מנציגי כל הזרמים ויפעל על-פי ההלכה. הציע להשתמש בדגם של שיתוף פעולה שקיים בין הזרמים בדנוור ובמיניאפוליס - מקומות בהם הוקם בית-דין שפעל על-דעת כל הזרמים.

נציגי התנועה הקונסרבטיבית בארץ - מתנגדים לחיקון חוק השבות. הבעיה צריכה להיפתר במישור ההדברות בין הזרמים. לדעתם ניתן לכוון בית-דין משותף שיורכב מרבנים הראויים לכך (לדעתם "הרבנים הראויים לכך" ייקבעו במשא-ומתן משותף בין הזרמים אשר יגיעו לכלל הסכמה בנושא זה). מציעים לאמץ את דגם שיתוף הפעולה בין הזרמים כפי שהוא בא לידי ביטוי בטורונטו.

נציגי הזרם הרפורמי בארץ - מתנגדים לשינוי חוק השבות. לדעתם המדינה אינה צריכה להזדהות עם אינטרפרטציה כזו או אחרת של ההלכה.

המדינה צריכה לרשום כיהודי בתעודת הזהות כל מי שמעיד על עצמו כי הוא יהודי ולא חשוב כיצד גוייר. לדעתם יש להפריד בין המישור הדתי לבין המישור של המדינה.

בדבריהם ציינו כי הם מוסמכים לדבר רק בשם התנועה בארץ ולא בשם הזרם הרפורמי בחוץ-לארץ. הם מתנגדים לבית-דין מוסכם (קרי, אורתודוקסי בלבד שיוכר על-ידי אחרים), אך מוכנים להסכים לבית-דין משותף שבו תהיה נציגות לכל אחד מן הזרמים.

ד"ר אלה בלפר (המחלקה למדע המדינה - אוניברסיטת בר-אילן): - לדעתה מדינת ישראל היא הפרהסיה של העם היהודי. הפתרון צריך להיות סביב המכנה המשותף שהוא הקוד המשותף - כלומר ההלכה. גם מי שאינו מחוייב להלכה יודע מהי ההלכה. לדעתה גיור צריך להיעשות כהלכה ומי שגוייר בגיור רפורמי בחו"ל ועולה לישראל צריך לעבור גיור כהלכה בארץ.

ד"ר אריאל רוזן צבי (הפקולטה למשפטים - אוניברסיטת תל-אביב): - לדעתו אין צורך בתיקון חוק השבות. הרישום בתעודת הזהות אינו נעשה לצרכים דתיים והוא אינו משמש ראיה לצורך נישואין וגרושין. מציע למחוק את פריט הלאום מתעודת הזהות, אולם אם הדבר קשה מבחינה ציבורית הוא מציע, לחילופין, לתקן את חוק שיפוט בתי-הדין הרבניים באופן שיקנה לרבנים הראשיים או לשר לענייני-דתות או לשניהם גם יחד סמכות לקבוע מה הם המסמכים הנחוצים והפעולות הנדרשות לצורך עריכת נישואין וגרושין.

הרב שלמה ריסקין (ישיבת שבות ישראל - אפרת): - מציע לכונן בית-דין משותף שיורכב משלושה רבנים אורתודוקסים ובנוסף להם רב אחד מכל אחד מן הזרמים (אשר מקימים את ההלכה); בפני בית-דין זה יובאו הגיורים. בית דין זה יוכל להחליט על רבנים מכל הזרמים אשר הגיורים שלהם מקובלים עליו.

לדעתו ניתן למצוא בסיס משותף בין כל הזרמים כך שתהיה הסכמה משותפת לגבי קבלת עול מצוות על-ידי הגר, קבלת עול המצוות צריכה להיות שלמה אולם שמירת המצוות - לא בהכרח. ניתן למצוא את המכנה המשותף בין הזרמים על-ידי הסכמה על המצוות הבסיסיות והחשובות ביותר.

תמצית הדעות והרעיונות שהובעו לאחרונה על-ידי רבנים ואישים
בהתכתבויות שונות ובשיחות עם מזכיר הממשלה

- א. הרבנים לאם ומילר מאוניברסיטת ישיבה בניו-יורק (מראשי האורתודוקסיה המתונה בארה"ב) מציעים שתי קטגוריות בעת הענקת אזרחות לפי חוק השבות: המונח יהודי יוגדר בתחום הגיור על-פי ההלכה (קביעת הרבנות/השר לענייני דתות); זכות השבות - תינתן גם למי שזיהה עצמו כיהודי גם אם יש בעיות באשר לגיורו.
- ב. הרב שמואל סירא (הרב הראשי לצרפת) אינו רואה סיכוי לבית-דין משותף; מצא עניין בהצעת הרבנים לאם ומילר.
- ג. נציגי הרבנים הקונסרבטיבים והרפורמים מארה"ב - אינם מוכנים לפתרון שהגיור ייעשה על-ידי בית-דין אורתודוקסי ואילו התעודה תיחתם על-ידי גוף כלשהו שיכול להיות גם לא אורתודוקסי (שאלת הלגיטימציה); היו מוכנים אולי אילו מונו לבית-דין משותף רבנים קונסרבטיבי ורפורמי שומרי הלכה, אך אינם מאמינים שהדבר אפשרי. דיברו על התיחסות לקריטריונים (מילה, טבילה וקבלת עול מצוות. אף כי יש בעייתיות גם לגביהם) ולא לבית-הדין המגיייר; יחזרו לרעיון הסטטוס קוו של שנות השבעים הראשונות, שאין בודקים בטיבם של גיורי חו"ל כשנעשו על-ידי "רב מוכר" מהורמים הללו. בעייתם העיקרית היא הלגיטימציה וההכרה.
- ד. הרב ארמונד כהן מקליבלנד (קונסרבטיבי; כתב לראש הממשלה בזמנו): לדעתו ההלכה צריכה להיות הקריטריון בחקיקת הכנסת, אך בעת ובעונה אחת יש להסמיק כל רב מוסמך הדבק בהלכה וכוונתו במיוחד לרבנים הקונסרבטיבים (להוציא כאלה שאינם דבקים בהלכה) ואף כי אינו אומר במפורש, כוונתו בכך לפחות לחלק מהרפורמים).

21.4.1987

26.3.87 י"ג שבט תשמ"ז

א. שיחה עם הרב שמואל סירא, הרב הראשי בצרפת, ששהה בארץ ימים אחדים; השיחה ביזמית. הסברתי לו את תפקידי הועדה, וכן עיין בחומר הועדה שהעמדנו לרשותו כאן.

ב. סיפר על הקשיים שישנם בצרפת בנושא. הגיורים נעשים על-ידי בית-דין בפאריס, וכיוון שהוא מוקדק, ישנם העוקפים ופונים לרב במרוקו המסדיר גיורים במהירות. בצרפת אין קהילה קונסרבטיבית, והרפורמים ("ליברלים") מעטים; הוא נמצא עמם במגע במגמה להשיג הסכמים כי לא יעסקו בגיור, תמורת התייחסות שיש עמה "לגיטימיות" בתחומים אחרים.

ג. בנושא המעסיק אותנו:

1. הרב סירא אינו רואה סיכוי לבית-דין משותף, גילה עניין רב בהצעה של הרבנים לאם ומילר שהראיתי לו.

2. רבני אירופה מקיימים ועידה שנתי, פעם באירופה ופעם בארץ. השנה תחזיק הועדה במאי בארץ, והרב סירא תעלה רעיון של התייעצות בלתי פורמלית בין רבני אירופה לבין אנשי הרבנות הראשית, שתכלול נושאים אחדים, כמו כשרות וכדומה, וגם את נושא הגיור (כדי לא להכליט נושא זה במיוחד). לשם כך צריכה להיות הזמנה מצד הרבנות הראשית (כמובן אין צורך, ואף רצוי שלא להגיע להחלטות פורמליות). כינוסי הרבנים האירופיים כוללים לעתים גם נציגים אמריקנים וכן ישנו הרב רוזן מרומניה. בכל מקרה סבור הרב סירא, כי ניתן לצוות ועדת השרים לקיים התייעצות עם נציגי רבני אירופה (הרב יעקובוביץ מבריטניה הוא יו"ר ארגונם; בצד הרב סירא יכול להצטרף להתייעצות, בין עם מועצת הרבנות הראשית ובין עם הצוות, גם הרב מרדכי פירון, לשעבר הרב הראשי לצה"ל וכיום בציריך. איש הקשר שלהם הוא הרב רוז בירושלים).

3. יש לדון בשאלה כיצד להמשיך בנושא זה. הרב סירא ישמח לשחק פעולה.

מ ב ר כ ה,

אליקים רובינשטיין

העתק: ראש הממשלה
חברי צוות ועדת השרים
מר א. זור

מקבלי פרסי ישראל התשמ"ז:

* אומנות המשחק בתיאטרון, קולנוע וטלוויזיה
גב' מרים זוהר
גב' ליא קניג (שטולפר)
מר מכרם חורי

* תורת הכלכלה
פרופ' מנחם יערי

* פרשנות המקורות
הרב פרופ' עזרא ציון מלמד

* תרומה להסטוריוגרפיה ציונית
ד"ר אלכסנדר ביין

* הנדסה וטכנולוגיה
מר עובדיה הררי

משרד החינוך והתרבות
מרכז ההסברה

בתכנית

* "התקווה"

סגן ראש הממשלה
ושר החינוך והתרבות מר יצחק נבון

* דברי סגן ראש הממשלה
ושר החינוך והתרבות מר יצחק נבון

מתכבד להזמין

* נימוקי השופטים

* הענקת הפרסים

* דבר נציג מקבלי הפרסים

* קריאה והנחיה: גילה אלמגור
עזריה רפפורט

* תכנית אומנותית: אילנית
דודו פישר
מקהלת רזן - חולון

* מבצח ומנהל אומנותי: יאיר רוזנבלום

לטקס הענקת פרסי ישראל

במעמד
נשיא המדינה חיים הרצוג

הטקס יתקיים
במוצאי יום העצמאות ה"ט למדינת ישראל
יום שני, ה' באייר התשמ"ז (4.5.87)
בשעה 6.00 בערב
באולם תיאטרון ירושלים
רח' מרכוס פינת שופן טלביה ירושלים

הזמנה זו אינה מקנה זכות כניסה לאולם
רצ"ב גלוית תשובה, אותה יש לשלוח לא יאוחר מתאריך 16.4.87

הריני לאשר השתתפותי בטקס חלוקת פרסי ישראל בתיאטרון
ירושלים 4.5.87

אבקש לשלוח לי כרטיס כניסה יחיד / זוגי

בברכה

שם מלא _____

כתובת ומיקוד _____

טלפון _____

נא למלא בכתב יד ברור

דמי דואר ישולמו ע"י הנמען
אישור מספר 5377

לכבוד
נהוראי בר זאב
מרכז ההסברה
רח' הלל 37 (בית אגרון)
מתוו ירושלים 94581

מסמך מס' 100/א
מ/א
המזכיר הכללי
Foreign Affairs

יתכן שחוסיון היה מרחיק לכת יותר במשא ומתן עם ממשל פרס, לו נותר זמן רב יותר עד הרוטאציה. עם זאת, סביר יותר שגם אז לא היה עושה זאת. אף מנהיג ערבי אינו מיטיב להבין כמו חוסיון את המורכבות של של מדיניות הפנים של ישראל, אף אחד, אפילו לא סאדאת, לא בילה זמן רב כמוהו בשיחות גלויות עם מנהיגים ישראלים בכירים. חוסיון הבין היטב את את האילוצים במשא ומתן בתנאים קואליציוניים ופרס לא יכול להביט אלא את פתיחתו של המשא ומתן, ואך וחת עינו הפקוחה של שמיר, הוא מנוע מלרמוז אפילו לנסיגה ישראלית, או תוצאות אפשריות אחרות.

כך, הסתיימה תקופת כהונתו של פרס ללא כל פריצת דרך במשא ומתן עם ירדן והפשלתינאים, על אף מחושת הדחיפות של פרס למצוא הסדר, טיפוחו את חוסיון, קשריו ההדוקים עם דושינגטון, היצירתיות הדיפלומטית שלו, וכוח הביטוי הדיפלומטי. המכוי הסחוס הדיפלומטי, הצריך תעוזה פוליטית הרבה מעבר ליכולתו של כל איש מערך המנהיג ממשלת אחדות. יתר על כן, מוכשר ככל שיהיה, פרס - כמו גם חוסיון - אינו איש של סיכונים גדולים. זאת הסיבה, ששניהם שרדו זמן כה רב ב"גיונגלים" הפרטיים שלהם.

(-)/ר

(המזכיר הכללי)

(המזכיר הכללי)

(המזכיר הכללי)

The Pares Era

לאור המאזן הדיפלומטי הבין לאומי החיובי שהשיגה ישראל בשנות כהונתו של פרס, לא יפלא כי הוא נראה לעיתים נהנה יותר ממסעיו בחו"ל, מאשר ממאמציו להתמודד עם הדילמות מבית. כאן, בבית, תמיד נראה היה באופן "סקנדל" חדש מאיים לפרוץ. עוינויות ומריבות בתוך הממשלה רדפו את פרס, כמו גם את קודמיו. עזר ויצמן, חכרו, ועוה גם שותפו לדרך הפוליטית, היה שנוא על שמיר. הוא מנע מפרס לעשות שימוש ביחסיו המיוחדים של ויצמן עם מובארק ומנהיגים מצריים אחרים. כשויצמן פגש סוף-סוף במובארק באפריל 85, הערכות האופטימיות מדי של הסיכויים לוועידת פסגה צפויה, רק סיבכו יותר את יחסי ליכוד-מערך.

ישראל קשה לפוליטיקאים שלה, יותר מרוב המדינות האחרות. נרשנים ועיתונאים בישראל הרבו לטעון, כי פרס שינה בעיקר דימויים, ולא המציאות; כי מעולם לא הפגין את רוח המנהגיות האמיתית שאיפיינה את בן גוריון, ולא סיכן את הנפולריות האישית שלו בעמידה תקיפה על בעיות היסוד של ישראל, כמו למשל, עתיד השטחים.

יש משהו בגישה זו. אולם, באיזו מידה יכול מנהיג דמוקרטי להרחיק לכת בניגוד לאלו שחברו בזרם, המעריך את בן גוריון הערמה עמוקה, שונה ממנו באישיות. גם המדינה והזמנים השתנו במדיה דבה מאז ימיו של בן גוריון. בנסיבות של אמצע שנות ה-80, פרס עזב את משרתו כשהוא נהנה מרספקט גדול יותר, מעודד יותר ומקבל את עצמו יותר מאשר בעבר.

שנתיים הם זמן קצר בהסטוריה של כל מדינה. ובכל זאת, המאזן של עידן פרס מראה על הישגים מרשימים. אישיותו של ראש הממשלה והדקע שלו, התאימו היטב להנהיג קואליציה עדינה. מעטים בישראל היו יכולים לעשות זאת. עם זאת, תוצאות כהונתו המוצלחות של פרס היו מאכזבות למפלגתו. מפלגת העבודה עלתה במקצת בסקרים, אולם הפופולריות המחודשת של פרס לא שינתה מן היסוד את הגישה הסקפטית למפלגת העבודה שפיתחו הבוחרים בעשור האחרון.

שמיר

שזיר נטל את מושכות הקואליציה אחרי החילופים באוקטובר, וממשלת אחדות ממשיכה בדרכה בשינויים קלים בלבד. איש אקדמיה ישראלי העיר עוד בנובמבר, כי "אנשים מוחילים כבר לשכוח שפרס היה ראש ממשלה". יש משום הגזמה באמירה זו, וזמקום מושכו במשרד החוץ, פרס ימצא דרכים לאזכר עובדה זו. שמיר, בחורו, הוריד כבר את הפרופיל של מדיניות החוץ. גלי האויר אינם דוויים עוד בהצעות ישראליות ליוזמות דיפלומטיות. "מדיניות המשך", היא מילת מפתח, אולם הסגנון של שמיר שונה מאד מזה של פרס. שמיר נוטה להמתין, לדברים שיגיעו אליו, ולא יוצא לחפש אותם. הוא מעדיף לומר מעט ככל האפשר, וממתין שהזמן יעשה את שלו.

היחסים האינטרטרגיים שבין ישאל לארה"ב, נותרים קודרים, ואינם מתדרדרים בצורה משמעותית. שמיר נהנה מהערכתם של שולץ ורייגן, וגם פרשת מכירת הנשק לאירן ופרשת פולארד, אינם צפויים לגרום נזק של ממש. שמיר הוא אדם מנוסה, נוקשה, מאופק, ופרגמטי באופן טאקטי, על אף שהמחויבות האידאולוגית שלו ל"ארץ ישראל", אינה ניתנת לערעור. סגנון המנהיגות שלו אינו מצטיין בחזון או כריזמה, אלא בשכל ישר וסכלנות. כמי שסבל לאורך-שנים מזלזול בכישוריו כפוליטיקאי, וזה עתה שמיר במעמד של מנהיג כלתי מעודד של הליכוד. סכלנותו של שמיר, וכוח התמדתו, יעזרו לו לנווט את הקואליציה כינות המשכרים. גם הן נחון באישיות המתאימה לכך. כפי שאמר כבר חכם אחד בעבר, הנבואה היא דבר מסוכן, ביחוד כשמדובר בעתיד. ובכל זאת, אם ניטול את הסיכון, אפשר דלהתנכא כי תקופת כהונתו של שמיר תהיה דומה במידה רבה לזו של פרס במהות, אם לא בסגנון. הציבור בישראל בחר בממשלת אחדות, הוא עלול להיתקע אותה הרבה מעבר למה שזלם.

א"ר רה"מ
מזכ"ל מר"מ חלק
מ/א ח' מ/א ח' מ/א ח'
המזכ"ל
Foreign Affairs
סגן-המזכ"ל
מזכ"ל-פרט
מ/א (מזכ"ל) ישראל
מ/א מרכז פרמין דא
מ/א ח' ח' ח'

יחכן שחסיין היה מרחיק לכת יותר במשא ומתן עם ממשל פרס, לו נותר זמן רב יותר עד הרוטאציה. עם זאת, סביר יותר שגם אז לא היה עושה זאת. אף מנהיג ערבי אינו מיטיב להבין כמו חוסיין את המורכבות של מדיניות הפנים של ישראל; אף אחד, אפילו לא סאדאת, לא כילה זמן רב כמוהו בשיחות גלויות עם מנהיגים ישראלים בכירים. חוסיין הבין היטב את את האילוצים במשא ומתן בתנאים קואליציוניים: פרס לא יכול להביטח אלא את פתיחתו של המשא ומתן, ואך תחת עינו הפקוחה של שמיר, הוא מנוע מלרמוז אפילו לנסיגה ישראלית, או תוצאות אפשריות אחרות. כך, הסתיימה תקופת כהונתו של פרס ללא כל פריצת דרך במשא ומתן עם ירדן והפשלתינאים, על אף תחושת הדחיפות של פרס למצוא הסדר, טיפוחו את חוסיין, קשריו ההדוקים עם וושינגטון, היצירתיות הדיפלומטית שלו, וכומר הביטוי הוידטואווי. המבוי הסתום הדיפלומטי, הצריך תעוזה פוליטית הרבה מעבר ליכולתו של כל איש מערך המנהיג ממשלת אחדות. יתר על כן, מוכשר ככל שיהיה, פרס - כמו גם חוסיין - אינו איש של סיכונים גדולים. זאת הסיבה, ששניהם שרדו זמן כה רב ב"גיונגלים" הפרטיים שלהם.

לאור המאזן הדיפלומטי הבין לאומי החיובי שהשיגה ישראל בשנות כהונתו של פרס, לא יפלא כי הוא נראה לעיתים נהנה יותר ממסעיו בחו"ל, מאשר ממאמציו להתמודד עם הדילמות מכית. כאן, בבית, תמיד נראה היה באופק "סקנדל" חדש מאיים לפרוץ. עוינויות ומריבות בתוך הממשלה רדפו את פרס, כמו גם את קודמיו. עזר ויצמן, חברו, ועתה גם שותפו לדרך הפוליטית, היה שנוא על שמיר. הוא מנע מפרס לעשות שימוש ביחסיו המיוחדים של ויצמן עם מובארק ומנהיגים מצריים אחרים. כשויצמן פגש סוף-סוף במובארק באפריל 85, הערכות האופטימית מדי של הסיכויים לוועידת פסגה צפויה, רק סיבכו יותר את יחסי ליכוד-מערך.

ישראל קשה לפוליטיקאים שלה, יותר מרוב המדינות האחרות. נרשנים ועיתונאים בישראל הרבו לטעון, כי פרס שינה בעיקר דימויים, ולא המציאות; כי מעולם לא הפגין את רוח המנהגיות האמיתית שאיפיינה את בן גוריון, ולא סיכן את הנפולריות האישית שלו בעמידה תקיפה על בעיות היסוד של ישראל, כמו למשל, עתיד השטחים.

יש משהו בגישה זו. אולם, באיזו מידה יכול מנהיג דמוקרטי להרחיק לכת בניגוד לאלו שכחרו בו? פרס, המעריך את בן גוריון הערמה עמוקה, שונה ממנו באישיות. גם המדינה והזמנים השתנו במדיה רבה מאז ימיו של בן גוריון. בנסיבות של אמצע שנות ה-80, פרס עזב את משרתו כשהוא נהנה מרספקט גדול יותר, מעודד יותר ומקבל את עצמו יותר מאשר בעבר. שנתיים הם זמן קצר בהסטוריה של כל מדינה. ובכל זאת, המאזן של

עידן פרס מראה על הישגים מרשימים. אישיותו של ראש הממשלה והרקע שלו, התאימו היטב להנהיג קואליציה עדינה. מעטים בישראל היו יכולים לעשות זאת. עם זאת, תוצאות כהונתו המוצלחת של פרס היו מאכזבות למפלגתו. מפלגת העבודה עלתה במקצת בסקרים, אולם הפופולריות המחודשת של פרס לא שינתה מן היסוד את הגישה הסקפטית למפלגת העבודה שפיתחו הבוחרים בעשור האחרון.

שמיר

שמיר נטל את מושכות הקואליציה אחרי החילופים באוקטובר, וממשלת אחדות ממשיכה בדרכה בשינויים קלים בלבד. איש אקדמיה ישראלי העיר עוד בנובמבר, כי "אנשים מתחילים כבר לשכוח שפרס היה ראש ממשלה". יש משום הגזמה באמירה זו, וזמקום מושבו במשרד החוץ, פרס ימצא דרכים לאזכר עובדה זו. שמיר, בתורו, הוריד כבר את הפרופיל של מדיניות החוץ. גלי האויר אינם דוויים עוד בהצעות ישראליות ליוזמות דיפלומטיות. "מדיניות המשך", היא מילת מפתח, אולם הטגנון של שמיר שונה מאד מזה של פרס. שמיר נוטה להמתין לדברים שיגיעו אליו, ולא יוצא לחפש אותם. הוא מעדיף לומר מעט ככל האפשר, וממתין שהזמן יעשה את שלו.

היחסים האינטרטגיים שבין ישאל לארה"ב, נותרים קורבים, ואינם מתדרדרים בצורה משמעותית. שמיר נהנה מהערכתם של שולץ ורייגן, וגם פרשת מכירת הנשק לאירן ופרשת פולארד, אינם צפויים לגרום נזק של ממש. שמיר הוא אדם מנוסה, נוקשה, מאופק, ופרגמטי באופן טאקטי, על אף שהמחויבות האידאולוגית שלו ל"ארץ ישראל", אינה ניתנת לערעור. סגנון המנהיגות שלו אינו מצטיין בחזון או כריזמה, אלא בשכל ישר וסבלנות. כמי שסבל לאורך שנים מזלזול בכישוריו כפוליטיקאי, זכה עתה שמיר במעמד של מנהיג בלתי מעורער של הליכוד. סבלנותו של שמיר, וכומר התמדתו, יעזרו לו לנווט את הקואליציה בינות המשכרים. גם הן נחון באישיות המתאימה לכך. כפי שאמר כבר חכם אחד בעבר, הנבואה היא דבר מסוכן, ביחוד

כשמדובר בעתיד. ובכל זאת, אם ניטול את הסיכון, אפשר ללהתנבא כי תקופת ככהונתו של שמיר תהיה דומה במידה רבה לזו של פרס במהות, אם לא בסגנון. הציבור בישראל בחר בממשלת אחדות; הוא עלול להיתקע אתה הרבה מעבר למה שחלם.

State of California

OFFICE OF THE SECRETARY OF STATE

I, *MARCH FONG EU*, Secretary of State of the State of California, hereby certify:

That the annexed transcript has been compared with the record on file in this office, of which it purports to be a copy, and that same is full, true and correct.

IN WITNESS WHEREOF, I execute
this certificate and affix the Great
Seal of the State of California this

MAR -1 1984

March Fong Eu

Secretary of State

State of California
March Hong Tu
Secretary of State

P.O. Box 944230
Sacramento, CA 94244-0230
Phone: (916) 445-2020

STATEMENT BY DOMESTIC NONPROFIT CORPORATION

THIS STATEMENT MUST BE FILED WITH
CALIFORNIA SECRETARY OF STATE (SECTIONS 6210, 8210, 9660 CORPORATIONS CODE)

1.

15003740 DUE DATE 03-31-87 704N

KINGDOM AND WORLD MISSION OF OUR LORD
JESUS CHRIST
P O BOX 3600
HOLLYWOOD, CA 90078

KINGDOM & WORLD MISSION OF OUR LORD JESUS
CHRIST W.I.R.
5039 FRANKLIN AVE.
LOS FELIZ, CA 90027

DO NOT ALTER PREPRINTED NAME. IF ITEM 1 IS BLANK, PLEASE ENTER CORPORATE NAME

DO NOT WRITE IN THIS SPACE

PLEASE READ INSTRUCTIONS ON BACK OF FORM.

PLEASE TYPE OR USE BLACK INK WHICH WOULD BE SUITABLE FOR MICROFILMING.

FEE FOR FILING THIS STATEMENT - \$2.50.

THE CORPORATION NAMED HEREIN, ORGANIZED UNDER THE LAWS OF THE STATE OF CALIFORNIA, MAKES THE FOLLOWING STATEMENT:

2. STREET ADDRESS OF PRINCIPAL OFFICE (IF NONE, COMPLETE 3-3b) 5039 Franklin Ave (DO NOT USE P.O. BOX NO.)	SUITE OR ROOM	2A. Los Feliz, Calif. CITY AND STATE	2B. 90027 ZIP CODE
3. MAILING ADDRESS (OPTIONAL) P.O.Box 3600	SUITE OR ROOM	3A. Hollywood Calif. CITY AND STATE	3B. 90078 ZIP CODE

NAMES OF THE FOLLOWING OFFICERS ARE:

4. Rev. Elie L. Khoury. CHIEF EXECUTIVE OFFICER	4A. 5039 Franklin Ave. BUSINESS OR RESIDENCE ADDRESS (DO NOT USE P.O. BOX)	4B. Los Feliz, Ca CITY AND STATE	4C. 90027 ZIP CODE
5. Lucie E. Khoury. SECRETARY	5A. 5039 Franklin Ave. BUSINESS OR RESIDENCE ADDRESS (DO NOT USE P.O. BOX)	5B. Los Feliz, Ca CITY AND STATE	5C. 90027 ZIP CODE
6. Thp: Antoinette Aboujaoude CHIEF FINANCIAL OFFICER	6A. 1820 N. Normandie Ave. Apt#15 BUSINESS OR RESIDENCE ADDRESS (DO NOT USE P.O. BOX)	6B. Los Angeles, Ca CITY AND STATE	6C. 90027 ZIP CODE

7.
AGENT FOR SERVICE OF PROCESS: Most Rev : Elie L. Khoury
Preach the Gospel of God . Immigration Representative. Help the poor people,
+Member of the Food Bank. Charitable- Public General Help.

CALIFORNIA BUSINESS OR RESIDENCE ADDRESS IF AN INDIVIDUAL (DO NOT USE P.O. BOX) ONLY ONE AGENT CAN BE NAMED. DO NOT INCLUDE ADDRESS IF AGENT IS A CORPORATION.

8. I DECLARE THAT I HAVE EXAMINED THIS STATEMENT AND TO THE BEST OF MY KNOWLEDGE AND BELIEF, IT IS TRUE, CORRECT AND COMPLETE.
1/21/1987 President & Founder, Rev: Elie L.khoury.
DATE TITLE TYPE OR PRINT NAME OF SIGNING OFFICER OR AGENT SIGNATURE

INSTRUCTIONS FOR COMPLETING STATEMENT BY DOMESTIC NONPROFIT CORPORATION

FILING PERIOD: All Nonprofit Corporations must file within 90 days after filing articles of incorporation. Thereafter, corporations must file annually by the end of the calendar month of the anniversary date of its incorporation, and when the agent for service of process of his/her address is changed.

FILING FEE: All Nonprofit Corporations must submit a TWO DOLLAR-FIFTY CENT (\$2.50) filing fee with this statement. (Section 12210(B) Government Code.) Check or money order should be made payable to Secretary of State. PLEASE DO NOT SEND CASH.

ITEMS 2-2B: The address to be entered is the STREET address of the corporation's principal office. Enter room or suite number and zip code. Do not use post office box number.

ITEMS 3-3B: The address to be entered is the MAILING ADDRESS for the corporation.

ITEMS 4-6C: Complete by entering the names and complete business or residence addresses of the corporation's chief executive officer (i.e., president, chairperson or other title), secretary, and chief financial officer (i.e., treasurer, chairperson or other title). No list of additional officers should be submitted. Do not use post office box numbers.

ITEM 7: Sections 6210 and 8210 of the Corporations Code, make it mandatory that domestic Nonprofit Corporations designate an agent for service of process. An agent for service of process is one who may accept papers in case of a law suit against the corporation. The agent may be an individual who is an officer or director of the corporation, or any other person. The person named as agent must be a resident of California. Only one individual may be named as agent for service of process. Or, the agent may be another corporation. However, a corporation named as agent for service of process for another corporation must have on file in this office, a certificate pursuant to Section 1505, Corporations Code. The certificate is required ONLY if a corporation is named as agent for service of process for other corporations. A CORPORATION CANNOT BE NAMED AS AGENT FOR SERVICE OF PROCESS FOR ITSELF. (For example, ABC Corporation cannot name ABC Corporation as its agent for service of process.)

If the agent is a person, enter name and complete business or residence address. If agent is another corporation, enter name of corporation only, and do not complete address portion. Only one agent for service of process is to be named.

ITEM 8: Printed name and signature of corporate officer or agent are required to complete the form. Enter title and date signed.

(NOTE) ITEM 1: Do not alter the preprinted corporate name. If corporation name is not correct, please attach note of explanation. If space is blank enter exact corporate name and number, do not include your DBA name.

FAILURE TO FILE THIS FORM BY THE DUE DATE IN ITEM 1 WILL RESULT IN THE ASSESSMENT OF A PENALTY. (Sections 6810, 8810, Corporations Code, and Section 25936, Revenue and Taxation Code.)

NOTE: Your canceled check is your receipt of filing. We suggest that you make a copy of this form before mailing, if you wish one for your files.

Internal Revenue Service
District Director

Department of the Treasury

Date:

OCT 31 1984

Kingdom and World Mission of Our
Lord Jesus Christ
P. O. Box 8555
Anaheim, CA 92802

Employer Identification Number:

33-0041564

Accounting Period Ending:

December 31

Foundation Status Classification:

170(b)(1)(A)(vi) & 509(a)(1)

Advance Ruling Period Ends:

December 31, 1985

Person to Contact:

L. Bakion (RAA)

Contact Telephone Number:

(213) 688-4889

Dear Applicant:

Based on information supplied, and assuming your operations will be as stated in your application for recognition of exemption, we have determined you are exempt from Federal income tax under section 501(c)(3) of the Internal Revenue Code.

Because you are a newly created organization, we are not now making a final determination of your foundation status under section 509(a) of the Code. However, we have determined that you can reasonably be expected to be a publicly supported organization described in section 170(b)(1)(A)(vi) and 509(a)(1).

Accordingly, you will be treated as a publicly supported organization, and not as a private foundation, during an advance ruling period. This advance ruling period begins on the date of your inception and ends on the date shown above.

Within 90 days after the end of your advance ruling period, you must submit to us information needed to determine whether you have met the requirements of the applicable support test during the advance ruling period. If you establish that you have been a publicly supported organization, you will be classified as a section 509(a)(1) or 509(a)(2) organization as long as you continue to meet the requirements of the applicable support test. If you do not meet the public support requirements during the advance ruling period, you will be classified as a private foundation for future periods. Also, if you are classified as a private foundation, you will be treated as a private foundation from the date of your inception for purposes of sections 507(d) and 4940.

Grantors and donors may rely on the determination that you are not a private foundation until 90 days after the end of your advance ruling period. If you submit the required information within the 90 days, grantors and donors may continue to rely on the advance determination until the Service makes a final determination of your foundation status. However, if notice that you will no longer be treated as a section 170(b)(1)(A)(vi)* organization is published in the Internal Revenue Bulletin, grantors and donors may not rely on this determination after the date of such publication. Also, a grantor or donor may not rely on this determination if he or she was in part responsible for, or was aware of, the act or failure to act that resulted in your loss of section 170(b)(1)(A)(vi)* status, or acquired knowledge that the Internal Revenue Service had given notice that you would be removed from classification as a section 170(b)(1)(A)(vi)* organization.

*and 509(a)(1)

(over)

P.O. Box 2350, Los Angeles, CA 90053

Letter 1045(DO) (Rev. 10-83)

If your sources of support, or your purposes, character, or method of operation change, please let us know so we can consider the effect of the change on your exempt status and foundation status. Also, you should inform us of all changes in your name or address.

As of January 1, 1984, you are liable for taxes under the Federal Insurance Contributions Act (social security taxes) on remuneration of \$100 or more you pay to each of your employees during a calendar year. You are not liable for the tax imposed under the Federal Unemployment Tax Act (FUTA).

Organizations that are not private foundations are not subject to the excise taxes under Chapter 42 of the Code. However, you are not automatically exempt from other Federal excise taxes. If you have any questions about excise, employment, or other Federal taxes, please let us know.

Donors may deduct contributions to you as provided in section 170 of the Code. Bequests, legacies, devises, transfers, or gifts to you or for your use are deductible for Federal estate and gift tax purposes if they meet the applicable provisions of sections 2055, 2106, and 2522 of the Code.

You are required to file Form 990, Return of Organization Exempt from Income Tax, only if your gross receipts each year are normally more than \$25,000. If a return is required, it must be filed by the 15th day of the fifth month after the end of your annual accounting period. The law imposes a penalty of \$10 a day, up to a maximum of \$5,000, when a return is filed late, unless there is reasonable cause for the delay.

You are not required to file Federal income tax returns unless you are subject to the tax on unrelated business income under section 511 of the Code. If you are subject to this tax, you must file an income tax return on Form 990-T, Exempt Organization Business Income Tax Return. In this letter, we are not determining whether any of your present or proposed activities are unrelated trade or business as defined in section 513 of the Code.

You need an employer identification number even if you have no employees. If an employer identification number was not entered on your application, a number will be assigned to you and you will be advised of it. Please use that number on all returns you file and in all correspondence with the Internal Revenue Service.

Because this letter could help resolve any questions about your exempt status and foundation status, you should keep it in your permanent records.

If you have any questions, please contact the person whose name and telephone number are shown in the heading of this letter.

Sincerely yours,

W. H. Connett

District Director

1300374

ENDORSED
FILED

In the office of the Secretary of State
of the State of California

MAR - 1 1984

MARCH FONG EU, Secretary of State
Belinda Faustinos
Deputy

ARTICLES OF INCORPORATION

OF

KINGDOM AND WORLD MISSION OF OUR LORD JESUS CHRIST

I

The name of this corporation is KINGDOM AND WORLD MISSION OF OUR LORD JESUS CHRIST

II

This corporation is a religious corporation and is not organized for the private gain of any person. It is organized under the Nonprofit Religious Corporation Law exclusively for religious purposes.

III

The name and address in the State of California of this corporation's initial agent for service of process is:

Elie L. Khoury, 308.W.Ball.RD. Suite. A. Anaheim, California, 92805

IV

A. This corporation is organized and operated exclusively for religious purposes within the meaning of Section 501(c)(3) of the Internal Revenue Code.

B. Notwithstanding any other provision of these articles, the corporation shall not carry on any other activities not permitted to be carried on (a) by a corporation exempt from federal income tax under Section 501(c)(3) of the Internal Revenue Code or (b) by a corporation contributions to which are deductible under Section 170(c)(2) of the Internal Revenue Code.

C. No substantial part of the activities of this corporation shall consist of carrying on propaganda, or otherwise attempting to influence legislation, and the corporation shall not participate or intervene in any political campaign (including the publishing or distribution of statements) on behalf of any candidate for public office.

The property of this corporation is irrevocable dedicated to religious or charitable purposes and no part of the net income or assets of this corporation shall ever inure to the benefit of any director, officer or member thereof or to the benefit of any private person. Upon the dissolution or winding up of the corporation, its assets remaining after payment, or provision for payment, of all debts and liabilities of this corporation shall be distributed to a nonprofit fund, foundation or corporation which is organized and operated exclusively for religious or charitable purposes and which has established its tax exempt status under Section 501(c)(3) of the Internal Revenue Code.

DATED: MARCH. 1- 1984

A handwritten signature in cursive script, reading "Elie L. Khoury", with a small "t" above the "h".

ELIE L. KHOURY

I hereby declare that I am the person who executed the foregoing Articles of Incorporation, which execution is my act and deed.

A second handwritten signature in cursive script, reading "Elie L. Khoury", with a small "t" above the "h".

STATE OF CALIFORNIA
FRANCHISE TAX BOARD
SACRAMENTO, CALIFORNIA 95857

NOTICE OF ACTION ON
CANCELLATION, CREDIT, OR REFUND

1300374 KAOWM

Kingdom and World Mission of Our Lord Jesus Christ
c/o Elie L. Khoury
P. O. Box 8555
Anaheim, CA 92802

DATE January 11, 1985
CLAIM NUMBER
DATE OF CLAIM
AMOUNT CLAIMED \$
INCOME YEAR ENDED 12/31/83
TAXABLE YEAR ENDED
CODE 3420001:BAF:dp

Refund is made of an overpayment of tax.

The corporation is now exempt, effective 03/01/84.

PART I - ACTION ON CANCELLATION, CREDIT OR REFUND

Serial No.	Date	PREVIOUSLY ASSESSED				Payments
		Tax/Fee	Penalty	Interest		

Total	\$	\$	\$	\$	\$
Revised liability	\$	\$	\$	\$	\$
Cancellation	\$ 200.00	\$	\$	\$	\$ 200.00
Overpayment					\$ 20.67
Interest allowed					\$ 220.67

Overpayment plus interest
If the overpayment shown above is less than the refund claimed, and you do not agree with the amount of the overpayment; you may file an appeal with the State Board of Equalization. See Part I on reverse side for appeal procedure.

PART II - APPLICATION OF OVERPAYMENT

	\$	\$
	\$	\$ 200.00
	\$	\$ 220.67

Amount to be paid to taxpayer "overpayment plus interest minus amount applied"
Upon approval of the recommended payment a warrant will be issued by the State Controller. YOUR RETURN REMAINS SUBJECT TO AUDIT.

its application. If the action described in Part I is to allow the amount claimed, If the action described in Part I is to deny all or part of the amount claimed and the taxpayer is not in agreement with the action, an appeal may be filed with the State Board of Equalization within 90 days of the date of this notice. The original of the appeal must be mailed or delivered to the State Board of Equalization, Sacramento, California 95814; a copy must be furnished to the Franchise Tax Board, Sacramento, California.

The appeal must be in writing, should state the fact that an appeal is being made, and should include the following information:

- (a) Name and address of taxpayer.
- (b) Corporate number.
- (c) Amounts and years involved.
- (d) Claim number and date of the notice of action by the Franchise Tax Board.
- (e) Statement of facts.
- (f) Points in support of the taxpayer's position.
- (g) Signature of taxpayer or his authorized representative.

When an appeal is filed, the Board of Equalization will consider the action taken by the Franchise Tax Board and grant the taxpayer or his authorized representative a hearing. Notice of the decision on the appeal will be mailed to the taxpayer as soon as a determination is made.

If there are additional facts relating to the claim which have not previously been submitted, and if such facts indicate a result different from the action taken on the reverse side, the Franchise Tax Board is authorized to revise the notice within the 90-day appeal period. You should promptly notify the Franchise Tax Board in writing of any additional information you may have. However, this action will not extend the time during which an appeal may be filed with the State Board of Equalization.

PROCEDURE IF TAXPAYER DISAGREES WITH APPLICATION OF OVERPAYMENT IN PART II

If all or part of the overpayment plus interest allowed in Part I is applied in Part II and you disagree with the application, you should file a refund claim for the year to which overpayment was applied. If application of the overpayment has not extinguished the outstanding liability, the balance due should be paid before the claim is submitted. The refund claim should set forth, in detail, the grounds on which the claim is based.

TELEPHONE ASSISTANCE

Northern California

(800) 852-7050

Sacramento Metropolitan Area

and Out of State

(916) 355-0370

For hearing impaired with TDD (800) 822-6268

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

November 13, 1985

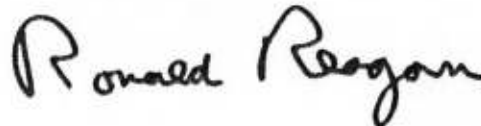
Dear Reverend Khoury:

Thank you for your message of support following my address at the 40th anniversary celebration of the United Nations.

We are determined to do everything in our power to advance the ideals found in the United Nations Charter and to make progress toward a safer and more peaceful world. This is the toughest challenge we face, but it would be impossible if we were not mindful of the lessons of history and the need for those who would defend freedom to remain strong. I am pleased to know that you share my convictions about the responsibilities we must shoulder as leader of the Free World.

You have my heartfelt appreciation and best wishes.

Sincerely,

A handwritten signature in dark ink, reading "Ronald Reagan". The signature is written in a cursive style with a large, prominent "R" and a long, sweeping underline.

The Reverend Elie Khoury
Suite 201
1530 North Gower Street
Hollywood, California 90028

United States Department of State

Washington, D.C. 20520

FEB 18 1986

The Reverend Elie Khoury
Suite 201
1530 North Gower Street
Hollywood, California 90028

Dear Mr. Khoury:

I am replying to your message to President Reagan concerning Libya.

Clearly, Libyan Leader Mu'ammarr al-Qadhafi has supported terrorism at home and abroad, and attempted to destabilize Libya's neighbors. Relations between the United States and Libya have been severely strained since the early 1970s due to Libyan support for terrorism and subversion against moderate Arab and African nations. In recent years, Libya has been increasingly active in its support for terrorist organizations and their attacks worldwide.

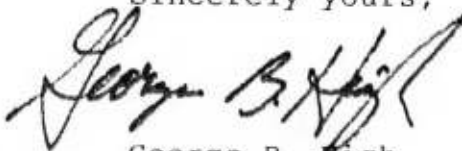
Because foreign governments have not responded effectively to deter terrorism, Qadhafi has felt free to increase his support for terrorist organizations. Incidents in Rome and Vienna killed many innocent persons. These atrocities were committed by the Abu Nidal terrorist group, which has used Libyan bases and receives financial and other support, including weapons and training, from Libya. These terrorists used Tunisian passports which had been confiscated in Libya.

The United States opposes terrorism. There is no moral ground, no political or religious grievance, that can justify terrorism. Those who support it are as responsible as those who commit it. Our first priority in Libya's case has been to expose Qadhafi's support for terrorism and to try to change his policies. Obviously, American efforts alone will not accomplish this. Thus, the Administration has sought agreement with other countries in our response to Libya's support for terrorism. We have urged action by allied and friendly governments, recognizing that special circumstances may cause them to take different kinds of action in each case. Beyond that, our larger goal is to strengthen international cooperation in combatting terrorism.

President Reagan's decision to impose further U.S. sanctions against Libya is not a confrontational action. While President Reagan carefully kept open the option of further steps if necessary, he deliberately has not discussed what these might be. The Administration appreciates the support Americans have already given in complying with earlier restrictions. We are confident they will understand, support, and comply with the new sanctions.

We appreciate your interest in this issue. I am taking the liberty of enclosing some material which I believe will interest you.

Sincerely yours,

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "George B. High". The signature is fluid and cursive, with a large initial "G" and a stylized "H".

George B. High
Deputy Assistant Secretary
Bureau of Public Affairs

Enclosures.

Kingdom and World Mission Of Our Lord Jesus Christ.

WORLD IMMIGRATION SERVICES

REV. ELIE L. KHOURY

President and Founder

5039 FRANKLIN AVE
LOS FELIZ CAL. 90027
P.O.B. 3600
HOLLY. CAL. 90078.

BY-LAWS

Office (213) 663-5464
(213) 665-3543
Off. & Res. (213) 665-4309
TELEX: MCI ID
850 264 8503 VIA

THE KINGDOM AND WORLD MISSION OF OUR LORD JESUS CHRIST,
WORLD IMMIGRATION SERVICES (hereafter called the MISSION),
is governed by a Board of Directors consisting of five (5)
members, lead by the President and Founder Reverend Elie L.
Khoury.

The MISSION has established its exemption from Federal and
State Income Tax under Section 170(b)(1)(A)(vi) and 509 (a)
(1) through 511 (C)(3) of the Internal Revenue Code of 1954,
as now in effect or as subsequently amended.

Our MISSION (organization, corporation) was founded for the
following purposes:

- I. As a religious and charitable mission, to provide
a place of worship in Los Angeles and future places
all over the country and the world.
- II. The primary service which the MISSION was founded
to provide is to help refugees to receive their
legal authorization to become Permanent Residents
in the United States.
 - A. The refugee families or individuals should
already be physically present in U.S.
territories.
 - B. We consider eligible for this type of
assistance those persons who are already
outside of their country or if they have
no nationality and are thus unable to
return to the country from which they exited.
 - C. We investigate all evidence provided and
needed to apply for their Refugee Visa or
Asylum to the United States and to represent
the people through the law and regulations
of the Immigration and Naturalization Service
and the Board of Immigration 8 CFR 292.2.

KINGDOM AND WORLD MISSION
OF OUR LORD JESUS CHRIST
WORLD IMMIGRATION
REPRESENTATIVE

MOST REV. ELIE L. KHOURY
PRESIDENT & FOUNDER
P.O. Box 3600
Hollywood, CA 90078
5039 FRANKLIN AVE.
LOS FELIZ, CA 90027

D. The MISSION has future plans to establish offices and churches in many locations throughout the world to help every person who is discriminated against or who suffers persecution in his native country because of his race, nationality or religion.

III. Every applicant outside of the United States who is applying for Refugee Status must complete Form I-590 with Biographic Information Form G-325 plus FD-258 for fingerprinting to be submitted to the American Embassy in any country. He should be interviewed and investigated by the Consul or Immigration Officer (if applicable) to determine if he is qualified. In order that we may be able to prove that he is a Victim of persecution and to be able to establish his claim as a Victim, we require that the person provide documents such as: Identification Cards or Books, Military Books, Passports, Birth Records, Marriage Certificates, newspaper clippings and similar items. All these are normally provided by International and Religious organizations, such as our MISSION. In addition, two passport size photographs for each member of the family must be submitted. We usually require medical examinations for refugees outside of the United States who are seeking to come to the U.S.

IV. ASYLUM: Refugee Status and Asylum are similar. The significant difference being that the people eligible for Asylum are already in the United States or at the borders of the United States. They are victims of persecution according to the same definition as those who are eligible for Refugee Status.

- A. The application can be made even if the alien is here illegally, temporarily or by parole.
- B. An Application for Asylum is filed on a Form I-589: Request for Asylum in the United States, accompanied by Form G-325A Biographic Information and standard fingerprint Form FD-258 for every person over the age of fifteen (15) years.
- C. These forms are to be submitted to an office of the Immigration and Naturalization Service. Usually a request for an interview comes after the applications have been received. After the interview, the application is sent to the Department of State in Washington, D.C. for review and recommendation.

- (IV)D. The Alien who is granted Asylum can usually apply for Permanent Residence by the Standard Adjustment-of-States Procedure within one (1) year of receiving the Asylum.
- E. Because of the world problems and Civil Wars everywhere, it is clearly a duty on the part of both the Immigration Service and the Department of State to decide in favor of the people seeking asylum because of religious persecution. For example, Lebanese Christian fighters and Armenians who cannot return to their native country because the false authority and the terrorists have placed their names on the blacklist to be killed. The Christians and Jews are much more likely to be granted asylum than any other religion.
- V. Humanitarian Parole means that there are urgent humanitarian reasons, i.e. religious persecution, medical difficulties which cannot be treated in the home country and reunification of family, for any temporary admission into the U.S. whether with a temporary visa or a Green Card; or that their admission is in the national interest of our country. Example: after the revolution in Iran, many Iranian Christians and Jews were admitted to the U.S. this way. That happened because the Iranians did not fit within any definition developed by the President and Congress covering refugee status. Our government, nonetheless, believed that religious minorities who were forced to flee from the Khomeini regime were legitimately entitled to enter the U.S. for humanitarian reasons.

Parole can be applied for in either of two ways, directly to a Consul at a Consulate or Embassy where the person happens to be or to the Central Immigration Office in Washington, D.C. Assuming their application for Humanitarian Parole is granted, they will probably want to apply for Asylum immediately upon arriving to the U.S.

- VI. The MISSION has a commitment to follow the Immigration laws and regulations.
- VII. The MISSION has a commitment not to represent anyone who had no true evidence but only to represent those who are qualified according to the above-mentioned Immigration laws and regulations.

VIII. The MISSION is committed to help stateless and homeless people and to build hospitals, schools and nursing homes for the elderly. We also plan to have a TV station, newspaper and magazine. All of our future goals are to help the poor people and those who are in need, specially owners of small businesses who need assistance with their financial problems.

IX. The MISSION is committed to peace.

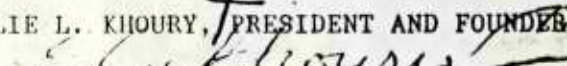
- A. We are committed to work for World Peace, especially in the Holy Land (Middle East).
- B. We are committed to support the Christians and the Jews in the Middle East to secure their status, i.e. Israel and Lebanon to live in peace.
- C. We are committed to work for unity between the Catholic, Othodox and protestant and to prepare the whole world to meet the Messiah Jesus Christ.

X. The MISSION believes in helping its refuges members to learn about the American way of life, teaching them about the Constitution and the Bill of Rights. We encourage them to develop a good Christian character and to be good citizens so that they will help our country America to be always first and the leader of the world.

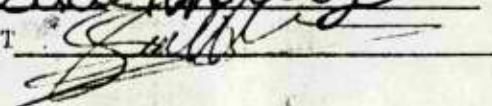
XI. The President and Founder Reverend Elie Khoury has the right to dismiss any member of the Board of Directors at any time if the member fails to follow the laws and regulations of the MISSION, Christian beliefs or the reality to our country America and to our President as the leader of our nation.

XII. For the security of our MISSION and members, all testimonies and evidence will be kept strictly confidential between the MISSION and the I.N.S. Because of world-wide terrorist activity - we are making sure that all documents are to remain within the security system of our office and the I.N.S.

IN WITNESS HEREOF, WE WHO ARE ACTING IN THE CAPACITY OF THE FIRST DIRECTORS OF THIS BLESSED MISSION, ORGANIZATION AND CORPORATION HEREUNTO SET OUR HANDS THIS _____ DAY OF NOVEMBER, 1985 IN THE YEAR OF OUR LORD.

1. REVEREND ELIE L. KHOURY, PRESIDENT AND FOUNDER
SIGNATURE:

2. MRS/ LUCIE KHOURY SECRETARY.

3. SALIBA GEORGE SALIBA, Temporary OFFICER

MAILGRAM SERVICE CENTER
MIDDLETOWN, VA, 22645
15AM

Western
Union

Mailgram

4-0130748319002 11/15/85 ICS IPMRNCZ CSP LSAB
1 2134638050 MGM TDRN HOLLYWOOD CA 11-15 1147A EST

KINGDOM AND WORLD MISSION OF OUR LORD JESUS
CHRIST
1530 NORTH GOWER ST SUITE 201
HOLLYWOOD CA 90028

THIS IS A CONFIRMATION COPY OF THE FOLLOWING MESSAGE:

2134638050 MGMS TDRN HOLLYWOOD CA 113 11-15 1147A EST
ZIP

PRESIDENT RONALD REAGAN
WHITE HOUSE
WASHINGTON DC 20500

BELOVED PRESIDENT REAGAN

THE KINGDOM AND WORLD MISSION OF OUR LORD JESUS CHRIST CONTINUES:

PRAY AND SUPPORT FOR YOUR PEACE TRIP AND NEGOTIATION IN GENEVA OUR
LORD AND SAVIOR IS IN YOU THE ANGELS OF GOD ARE WITH YOU AND THE FREE
WORLD PRAY FOR YOU FOR YOUR SUCCESSFUL TO REACH PEACE AND PROVIDE
HAPPINESS FOR ALL MANKIND UNTIL YOU COME WITH VICTORY WE LOVE YOU AND
GOD BE WITH YOU LONG LIFE MR PRESIDENT AND GOD BLESS OUR NATION
AMERICA YOURS IN CHRIST

KINGDOM AND WORLD MISSION OF OUR LORD JESUS CHRIST REVEREND ELIE
KHOURY

1530 NORTH GOWER ST SUITE 201
HOLLYWOOD CA 90028

11:48 EST

MGMCOMP

Kingdom and World Mission Of Our Lord Jesus Christ

WORLD IMMIGRATION SERVICES

MOST REV. ELIE L. KHOURY

President and Founder

P.O.Box 3600
Los Angeles, Calif. 90078

November 1st, 1986

Office (213) 463-5000
(213) 463-5043
Off. & Res. (213) 463-0079
TELEX: MCI ID
650 264 8503 VIA

Embassy of the Beloved State of Israel
The Honorable Mr. Mair Rosen
Ambassador
3514 International Drive
Northwest
Washington D.C. 20008

Our beloved Ambassador:

It is our privilege and honor to write to you this letter with our prayers for you and the Israelian staff; that the Lord, our God, God of Abraham and Jacob, will protect you and the State of Israel from all evil and terrorists and prove peace in the Middle East, especially to Israel and Lebanon.

The Lord, our God, God of Israel, provided me as his servant with the greatest peace plan which absolutely is the only solution to reach peace in our Holy Land for our Jewish nation and Christian people.

The peace plan was mailed by telgram at the beginning of this year to our beloved President Ronald Reagan. He answered the Mission through the Secretary of States' assistant. In person, the President took care of the heavenly plan which we received from God of Israel himself.

It is the time, your Excellency, to give the leadership to our God and Saviour, to lead us in this true peace plan. It will work and we will reach peace. Our children in Jerusalem and Tel Aviv and all over Israel will walk with no more fear. Our blood, the Jewish nation, in more than 40 years will live in peace. We will drive our cars, Mr. Ambassador, from the Nile to the Frat River, from Cairo to Jerusalem, Tel Aviv, Beirut, to Damascus and to Bagdad and the rest of the way to Europe and all over the world. We will see the peace and our children will have no more fear.

The Lord himself put the enemy of Israel in our hands, and the Mission to the Middle East will accomplish, reach peace and great victory to our people.

.../2

/...

2

There is no doubt, your Excellency, that God wants this plan to be accomplished and the details will be explained in our meeting and start the details step by step starting from Washington, D.C. to the Middle East countries and Jerusalem, to Geneva and back again to Washington, D.C. for our President Reagan to announce the victory of reaching peace in the Middle East into the United Nations headquarters.

It will be announced as a good news to all nations around the world and people on earth will hear for the first time of the true peace in Israel and the Middle East countries.

Your Excellency, we believe that the White House is ready to start our Lord's plan. Also, the State of Israel and the Middle East countries are ready to meet with these international ambassadors of peace presenting the U.S. people and the opinion of the World's society for the true peace.

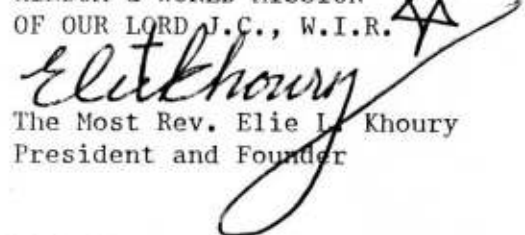
Your Excellency, Mr. Rosen, our enemy is not only in our hands but they are on their knees in front of the power of God of Abraham and they will do our God's will for peace. More details will be given unto you in our meeting which will be as soon as possible, in the name of God of Israel, to prepare together with the White House and Jerusalem, the march of peace in the Middle East. Remember, Mr. Ambassador, the world's opinion and the spirit of our Lord are on our side.

Awaiting for an immediate appointment to meet with you in these coming days. The harvest is ready.

May God bless America, Israel, our President Ronald Reagan, Prime Minister Izhak Shamir and the rest of the free world until we see peace.

Best wishes and regards,

Sincerely yours in God of Abraham,
KINDOM & WORLD MISSION
OF OUR LORD J.C., W.I.R.

The Most Rev. Elie L. Khoury
President and Founder

RELK:at
Encl.

**KINGDOM AND WORLD MISSION
OF OUR LORD JESUS CHRIST
WORLD IMMIGRATION
REPRESENTATIVE
MOST REV. ELIE L. KHOURY
PRESIDENT & FOUNDER
P.O. Box 3800
Hollywood, CA 90028
8039 FRANKLIN AVE.
LOS FELIZ, CA 90027**

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

June 4, 1986

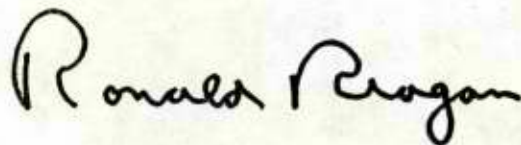
Dear Reverend Khoury:

I want to thank you for your message of support for our recent actions to counter and deter international terrorism.

Our response puts on notice those who openly advocate and carry out acts of violence against the United States. We Americans are slow to anger and reluctant to use force. By tradition and temperament, we seek to resolve even the most intractable conflicts by the steady application of diplomacy and reason. But where these fail, and a government targets this nation or its citizens for terror, our love of peace must never be mistaken for fear to act. We will do what is necessary, unilaterally or in concert with others, to defend our people and our way of life.

Again, thank you for this demonstration of love for America. It means a great deal to me, and even more to the fine men and women in our Armed Forces. God bless you.

Sincerely,

A handwritten signature in dark ink, reading "Ronald Reagan". The signature is written in a cursive style with a large, prominent "R" at the beginning and a long, sweeping underline that extends across the name.

The Reverend Elie L. Khoury
6113-6115 Fountain Avenue
Hollywood, California 90028

Nancy and I are deeply touched by the way so many people have reached out to us during these days. My recovery has been hastened and my spirits uplifted by the many good wishes that have come my way from friends like you. From the bottom of my heart, thank you and God bless you.

Ronald Reagan

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

The Reverend Elie L. Khoury
1530 North Gower Street, Suite 201
Hollywood, California 90028

United States Department of State

Washington, D.C. 20520

March 14, 1986

The Reverend Elie Khoury
Kingdom and World Mission
of Our Lord Jesus Christ
War Immigration Services
P.O. Box 3600
Hollywood, CA 90078

Dear Reverend Khoury:

The President has asked that I respond to your telegram concerning the situation regarding Libya, Kuwait and peace.

Please be assured that your views have been conveyed to the appropriate persons. We appreciate very much your taking the time and effort to provide us your analysis.

Sincerely,

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "E. Michael Ussery", written over a horizontal line.

E. Michael Ussery
Deputy Assistant Secretary
Bureau of Near Eastern
and South Asian Affairs

ROBERT K. DORNAN
38TH DISTRICT, CALIFORNIA

FOREIGN AFFAIRS

SUBCOMMITTEES
ARMS CONTROL,
INTERNATIONAL SECURITY
AND SCIENCE

AFRICA

EUROPE, SOVIET UNION
AND THE MIDDLE EAST

HOUSE TASK FORCE ON
MISSING IN ACTION

PERMANENT OBSERVER TO
GENEVA ARMS TALKS

Congress of the United States
House of Representatives

September 6, 1985

WASHINGTON, DC OFFICE
301 CANNON HOUSE OFFICE BUILDING
WASHINGTON, DC 20515
(202) 225-2965

DISTRICT OFFICE:
12387 LEWIS STREET, #203
GARDEN GROVE, CA 92640
(714) 971-9292

HISPANIC CAUCUS

TRADE AND TOURISM CAUCUS

TASK FORCE ON ECONOMIC POLICY

TASK FORCE ON CRIME AND NARCOTICS

Rev. Elie L. Khoury
President and Founder
Kingdom and World Mission of
Our Lord Jesus Christ
P.O. Box 8555
Anaheim, California 92802

Dear Rev. Khoury:

Thank you for your letter describing the ministry of your organization, Kingdom and World Mission of Our Lord Jesus Christ. You have taken on a most ambitious and dedicated task.

The many areas of endeavor you describe in your letter are all most worthy and much needed: family reunification, placement of stateless families, and assisting victims of discrimination all are jobs crying for compassionate, effective action.

I trust that you will be blessed by success in your efforts to apply the principles of the Kingdom in this often unhappy world in which we live.

Thank you for writing and informing me of your organization and its efforts on behalf of those who need your help.

Best regards,

Robert K. Dornan
U.S. Congressman

RKD:jh

Full Gospel Business Men's

VENTURA CHAPTER

107 Pajaro Avenue • Ventura, California 93004

*Please Rush
Dated Material*

"His Banner over us is Love"

THIS IS YOUR PERSONAL INVITATION

Please Make Your Reservations Early!

Non-Profit Organization

U.S. POSTAGE

PAID

VENTURA,
CALIFORNIA 93003

Permit No. 193

TIME DATED MATERIAL

ELIE L. KHOURY

Come to a FGBMF Meeting

- ★ Hear Christian Testimonies
- ★ Enjoy Christian Fellowship

WHERE: Poinsettia Pavilion
3451 Foothill Road
Ventura, California

DATE: THURSDAY, FEB. 9, 1984
TIME: 6:45 p.m.
Fabulous Buffet Dinner \$7.75

FOR RESERVATIONS PLEASE CALL EARLY:

Lloyd Perkins	647-7123
Vic Lewis	644-6156
Everett Kelly	649-3570

*Meeting starts at 7:30 p.m. for those
attending without dinner reservations.*

Admission is free and open to the public.

*A free will offering will be received.
Men's Breakfast - Colony Kitchen
8:00 AM - First Saturday of Month*

**KINGDOM AND WORLD MISSION
OF OUR LORD JESUS CHRIST
WORLD IMMIGRATION
REPRESENTATIVE**

HON. REV. ELIE L. KHOURY

PRESIDENT & FOUNDER

**P.O. Box 3600
Hollywood, CA 90078
8039 FRANKLIN AVE.
LOS FELIZ, CA 90027**

ELIE L. KHOURY

Missionary to the Middle East

Elie is the President and Founder of Kingdom and World Mission of Our Lord Jesus Christ, and Minister in the Middle East, Europe, and around the world. While in Egypt in 1960 he was given great spiritual insight and a message from God concerning the prophesy of the 1967 Israeli War.

Come and hear the testimony of how he was able to deliver that message to the Jews in 1965 and because of it, was put in an Egyptian prison, tortured, and eventually nailed to a cross in January of 1967 while Nasser was ruler of Egypt.

After the Israeli victory in June of 1967, the circumstances around Elie changed supernaturally and he was released from prison in 1968.

You will hear how he was released, jailed again in Israel, released again, and made his way to America.

Come and enjoy the fellowship of men who love and serve the Lord. Bring a friend and Come Expecting.

LADIES WELCOME

MAILGRAM SERVICE CENTER
MIDDLETOWN, VA. 22645
09AM

Western Union Mailgram

4-0062825040002 02/09/86 ICS IPMTZZ CSP LSAB
1 2134638454 MGM TDMT HOLLYWOOD CA 02-09 0233P EST

Peace Plan.

KINGDOM AND WORLD MISSIONS ELIE L KHOURY
1530 NORTH GOWER ST
HOLLYWOOD CA 90028

April 27-1987.

THIS IS A CONFIRMATION COPY OF THE FOLLOWING MESSAGE:

2134638454 MGMS TDMT HOLLYWOOD CA 461 02-09 0233P EST
ZIP

PRESIDENT RONALD REAGAN
WHITE HOUSE DC 20500

Kwile
OUR BELOVED PRESIDENT RONALD REAGAN THIS IS A TELEGRAM OF OUR LORD JESUS CHRIST YESTERDAY SATURDAY THE 8TH 1986 THE LORD JESUS CHRIST APPEARED TO ME IN A VISION GIVING ME THIS MESSAGE TO MY SON RONALD REAGAN ACCOMPLISH OR INFORM A COMMITTEE OF THE FOLLOWING AMERICAN CITIZENS FROM THE FOLLOWING NATIVE COUNTRIES TO BE SENT TO THE MIDDLE EAST FOR A TRUE PEACE. 2 AMERICAN CITIZENS ONE OF YOUR CHOICE AND MY SERVANT ELIE KHURY 2 JEWISH AMERICAN CITIZENS 2 RUSSIAN AMERICAN CITIZENS 2 EGYPTIAN AMERICAN CITIZENS 2 SYRIAN AMERICAN CITIZENS 2 ~~LIBIAN~~ AMERICAN CITIZENS 2 PALASTINIAN AMERICAN CITIZENS 2 IRAQ AMERICAN CITIZENS 2 BRITISH AMERICAN CITIZENS 2 FRENCH AMERICAN CITIZENS 2 ITALIAN AMERICAN CITIZENS 2 JAPANESE AMERICAN CITIZENS 2 INDIAN AMERICAN CITIZENS 2 POLISH AMERICAN CITIZENS 2 SWISS AMERICAN CITIZENS 2 BLACK AMERICAN CITIZENS ON OF THEM FROM ETHIOPIA 34 WORLD PEACE AMERICAN CITIZENS TO BE SENT TO MIDDLE EAST FOR WORLD PEACE.

1. SHOULD MEET WITH YOU IN WASHINGTON DC 7 DAYS OF PRAYERS AND PLANS FOR PEACE. 21 DAYS TO FORM THIS COMMITTEE THEY SHOULD BE IN THEIR WAY TO THE MIDDLE EAST MARCH THE 8TH 1986. THE FIRST VISIT JERUSALEM FOR 3 DAYS OF PRAYERS NOT TO MEET WITH ANY OFFICIAL YET.

2. DAMASKUS MEET WITH THE PRESIDENT OF SYRIA

3. AMIN TO MEET WITH THE KING OF JORDAN AND PAL-STE-SEAN COMMITTEE DOESN'T MATTER WHO IS THEIR LEADER

4. EGYPT TO MEET WITH PRESIDENT OF EGYPT.

5. LYBIA TO MEET WITH THE PRESIDENT OF LYBIA.

6. IRAQ TO MEET WITH THE PRESIDENT OF IRAQ.

7. IRAN TO MEET WITH THE PRESIDENT OF IRAN

8. TUNIC TO MEET WITH THE PRESIDENT OF TUNIC

TO REPLY BY MAILGRAM MESSAGE, SEE REVERSE SIDE FOR WESTERN UNION'S TOLL - FREE PHONE NUMBERS

The Image is Open to add The Friendly Countries which The Peace Maker feel it's "in need, to be added."

Feb-9-1986

April 27-87

9. ALGERIA TO MEET WITH THE PRESIDENT OF ALGERIA
10. MOROCCO TO MEET WITH THE PRESIDENT OF MOROCCO
11. SAUDI ARABIA TO MEET WITH THE KING AND A COMMITTEE OF THE ARAB GULF COUNTRIES
12. RETURN TO JERUSALEM AND MEET WITH THE PRESIDENT AND THE PRIME MINISTER OF ISRAEL
13. BEIRUT LEBANON TO MEET WITH THE PRESIDENT AND THE LEBANESE LEADER FOR PEACE AND FOR RELEASE OF OUR HOSTAGES
14. SWITZERLAND AND GENEVA NEWS MEETING WITH THE COMMITTEE
15. RETURN TO WASHINGTON DC TO MEET WITH YOU MR PRESIDENT
16. GO TO NEW YORK TO THE UNITED NATIONS AND INFORM THE WORLD OF THE GOOD NEWS.
17. RETURN TO WASHINGTON DC FOR A GENERAL MEETING WITH THE UNITED STATES GOVERNMENT OFFICIALS HEADED BY THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA.
18. IF THESE AGREEMENTS SHOULD BE SIGNED FROM ALL PARTY NATIONS IN JERUSALEM THEN THE LORD JESUS CHRIST WILL BLESS OUR NATION'S PRESIDENT AND THE WORLD WILL BE IN PEACE UNTIL HE COMES IN GLORY.

YOURS AND CHRIST'S
 REVEREND ELIE L KHOURY
 1530 NORTH GOWER ST
 HOLLYWOOD CA 90028

.....

May God Bless America
 And Israel With The Free World
 Peace And Happiness,
 to all of Our beloved Ones!

Feb - 9 - 1986

Rev.
 Elie Khoury

April 27 - 1987

March 9-1987.

Our beloved Prime Minister Mr/Isak Shemin

I am very happy to write to you this letter, With my prayer For Peace in Israel & The Middle East.

The Lord our God gave me as his servant the most important Peace Plan which absolutely is the Only Solution to reach Peace in Israel And the M.E. It was telegram to our beloved President Ronald Reagan. We received Answers through the Secretary of the State was Refused by the President him self under his Person's Order and Care. I traveled many times to W.D.C. where we had many meeting concerning the Peace Plan. We agreed that the State of Israel "Mr Prime Minister" Isak Shemin

Page 2

OK For the "Peace Plane" will make
it work And it can be done.

Enclosed Mr Prime Minister is the
Telegram And Some of the M.E.
officially Letter to Our Mission
details are more important
will be provide in Our Meeting For
the Good of Israel And the
Other Countries Where We Can
See peace.

God Bless Israel
and you Mr Shamir

Yours in God of Abraham
Most Rev. ELIE L Khoury

Elie Khoury

Tel. 3-727874
Notes: I am here for 17 days

KINGDOM AND WORLD MISSION
OF OUR LORD JESUS CHRIST
WORLD IMMIGRATION
REPRESENTATIVE
MOST REV. ELIE L. KHOURY
PRESIDENT & FOUNDER
P.O. Box 3600
Hollywood, CA 90078
5039 FRANKLIN AVE.
LOS FELIZ, CA 90027

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D.C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

Nov. 22, 1986

The Rev. Elie L. Khoury,
P. O. Box 3600
Hollywood, CA, 90078

Dear Rev. Khoury,

The Ambassador has received your letter of Nov. 1, with the enclosed photocopies of documents.

Thank you for sharing your thoughts with us.

We fully endorse your desire to see peace established in Israel and the Middle East.

Yours sincerely,

Yosef Yaakov
Consul General
& Minister-Counsellor
for Church Affairs

Reply: Please for the sales to report
11 PM. Please call me to the
if you want - to my home 02-341135

FROM

WINSTON
GRAY INC.
1448 OLD SKOKIE ROAD
HIGHLAND PARK, ILLINOIS 60035

RETURN POSTAGE GUARANTEED

TO

PRIME MINISTER YITZHAK SHAMIR
c/o ARYEH MECKEL
PRIME MINISTER'S OFFICE
JERUSALEM, ISRAEL

WINSTON
GRAY INC.

1448 OLD SKOKIE ROAD • HIGHLAND PARK, ILL 60035 • TELEPHONE: (312) 831-2530

IN ISRAEL: P.O. BOX 1146 MEVASERRAT ZION, 90805, ISRAEL
16 NA'AR PRAT 02-341 135

May 10, 1987

Aryeh Meckel
Prime Minister's Office
Ha Kirya
Jerusalem, Israel

Dear Aryeh,

Enclosed are some manuscripts which have been submitted for publication to add to the group we gave you two weeks ago.

"DEFYING REASON...A NEW PALESTINE & STRATEGIC DEPTH, SHAPE OF THE FUTURE"

"THE RIGHT TO SEEK INTELLIGENCE INFORMATION WHICH IS VITAL TO
A NATION'S SECURITY"

"RIGHT OF RESPONSE TO BIOLOGICAL & GAS WARFARE"

WHY ISRAEL SHOULD FEAR AN INTERNATIONAL CONFERENCE"

"IF ISRAEL STANDS FIRM, THE LAVI WILL FLY"

I hope you can use some of the ideas expressed herein to assist Prime Minister Shamir's fight. If you can press for their publication anywhere, please be encouraged to do so. We are using those contacts for publication available to us.

Shalom,

Emanuel A. Winston

DEFYING REASON...A "NEW PALESTINE"

by Emanuel A. Winston, Chicago/Jerusalem business executive
International Trustee of the Jaffee Center for Strategic Studies
at Tel Aviv University

It has become increasingly clear for several years that an overall plan was being put into motion by the U.S. State Department for the purpose of settling the Palestinians Arabs in what would be referred to as the "New Palestine".

The operation involves many top echelon diplomats both in and out of the U.S. government. This approach first surfaced with the appearance of the Reagan Plan on September 1, 1982, as Israel was sustaining heavy casualties in forcing the withdrawal of the PLO from Beirut, Lebanon. The prevailing Begin government was not consulted about this plan until hours before its television announcement since Israel's then Prime Minister, Menachem Begin was looked upon by the Reagan Administration as too independent and unlikely to take the risk of giving up Judea and Samaria.

According to William Safire in the New York Times of September 16, 1982, President Reagan's advisors violated diplomatic code and consulted with Israel Labor Opposition leader Shimon Peres, who was not then in the government, but, nevertheless, gave the plan his pre-approval.

An odd mixture of temporary allies nurtured the Reagan plan including Carter's former Secretary of State, Cyrus Vance who was also a major force in the West Bank Businessmen's Group. This group was fostered to build the west bank's economic and industrial infra-structure, in order to make the area attractive for Palestinian immigration into this new enclave. To

that end, Vance lobbied a group of American Jewish organization representatives to lend their prestige and funds to this project despite the objections of the government of Israel. King Hussein's father-in-law, Najeib Halaby, was also said to be deeply involved, among other Arab-Americans.

In November 1984, the Fatah wing of the PLO reached an agreement with King Hussein which called for an "Arab Palestinian State" in the west bank, loosely confederated with Jordan until it could function independently.

There appear to be many diverse factions engaged over a period of several years, in what is felt would be an imposed settlement of the Palestinian Arab dilemma. In essence, forces were placed in motion which would remove the decision of compliance from the hands of the Israeli government, into the control of the PLO and the Arab states hostile to any form of meaningful accommodation.

The currently debated "International Peace Conference", which is merely one element in this program, had a number of initiators including, of course, Foreign Minister Shimon Peres. The conference was merely one link in a carefully forged chain to force Israel out of the territories and provide the Palestinian Arabs with a state, complete with finished housing - roads - utilities, et al, courtesy of Israel.

For some reason, both Shimon Peres and Yitzhak Rabin have become locked into the illusion that their diplomatic flexibility will somehow cause a major philosophical change to take place in Israel's adversaries. Recognition of Palestinian Arab nationhood is somehow supposed to influence the PLO to suddenly desire a long-term peace with Israel, and also influence both the Russians and the western nations not to unduly

pressure Israel if Israel is protected under the umbrella of an International Conference.

Israeli Foreign Minister Shimon Peres has been beating the drums for an International Conference that would enforce this rigid outlook, using the power of outside nations. Such a conference cannot help but repeat the same views already expressed by anti-Israel votes in the United Nations. Whatever mix of nations is chosen to sit as its advisory committee, they cannot go against that to which they have already committed themselves in public. Remember that the 1975 "Zionism equals Racism" vote remains the uncontested position of most U.N. members.

Although Peres and Defense Minister Yitzhak Rabin, echoed by Abba Eban and Ezer Weizman, indicate that these nations will be bound by new rules set by Israel, these rules will be laughed at once the sessions begin.

The grand and perhaps last futile experiment would be after Israel is forced by consensus of the international advisory committee, accompanied by threats of termination of trade, et al, to give the Arabs States the west bank, the Golan, Gaza, and to internationalize Jerusalem as the capital of the "New Palestine". With this appeasement, it is presumed that Israel will then be "accepted" by the Arab confrontation states: Saudi Arabia, Jordan, Syria, Iraq, Iran, Libya, and that the P.L.O. will abandon its Covenant calling for Israel's liquidation.

Clearly, any thinking person who accepts this concept of peace, should be granted a lifetime citizenship in the village of Chelm.

All of this is easily predictable and has been contemplated by the many nations and their planning institutions, since the west bank was selected years ago as the "cure for the Palestinian problem". For

example, the United States State Department analyzes the possible long and short range impact any move the U.S. might make in this geo-political arena.

The U.S. State Department has long recommended a "land for Peace" solution to both Israel and the Arab countries. The phrase has a nice ring to it except the U.S. diplomatic corps is reasonably aware that it will be only Israel who will pay the price in this formula. They have ignored the inevitable radicalization of Jordan and the placing of another Soviet client state in the heartland of the Middle East.

In essence, the State Department planners envision several years of Palestinians/PLD and Arab nation involvement, during which time there is the presumption of "no-war" and reduced Palestinian terror attacks in the territories and world wide.

Regretfully, some Israeli politicians have only analyzed the short term, although they believe that have looked deep into the long term. However, think-tanks like the Brookings Institute and the Rand Corporation have used their best minds to project the long term effect of a Palestinian state on the west bank. The short term conclusion points to a great deal of activity consisting of moving Palestinians out of Arab countries into the west bank, involvement of Arab nations to provide funds for construction of housing, with the exception of cities already built by the Israelis which could be turned over intact. King Hussein's \$1.5 billion dollar west bank development could easily be described as the grand Jordanian "Project Removal" designed for mass relocation of those Arabs who consider themselves to be "Palestinians" and threaten the reign of the Hashemite King, Hussein.

Although this decision to trade the west bank (and negotiate the

Golan, Gaza, and perhaps even the status of Jerusalem ?!) is the political decision of those designated as Israel's Labor leaders, nevertheless a revolt is brewing at the grass roots level of Labor to reject the International Conference and the west bank trade-off. On April 30 Yisrael Kessar, head of the Histadrut, in reaction to Rabin's statement, decided to build a Histadrut headquarters in the center of Ariel. Many of the rank and file of the Labor Party not only reject the notion of a world conference, but view the event as a political calamity which will haunt the Labor Party for years to come.

Shimon Peres and Yitzhak Rabin may undoubtedly want the best for Israel. However, their attempts to appease Israel's most dedicated adversaries by establishing what would amount to a never healing open wound to be called the "New Palestine" defies reason.

PART TWO

STRATEGIC DEPTH AND THE SHAPE OF THE FUTURE

by Emanuel A. Winston, Chicago/Jerusalem business executive
International Trustee for the Jaffee Center of Strategic Studies
at Tel Aviv University

On April 26, 1987, Israeli Defense Minister, Yitzhak Rabin, in preparing the Israeli public for a future shock, pointed out that such cities as Ariel, and all other cities in the west bank, would be on the list to evacuate, although the intent was softened by referring to the process as negotiation. This was based upon the political theory that these locations were not of a strategic nature. Regretfully, that conclusion flies in the face of all previous military analysis to which Rabin ascribes.

The west bank area has a certain similarity to the Golan Heights in terms of assessing future risk. The Syrians, poised with from five to seven armored divisions plus a mobile missile umbrella, could very likely take back the Golan by a concentrated assault in several days. This is due to the fact that Israel is not be able to economically sustain a standing army sufficiently large to repel an overwhelming surprise onslaught of men and machines in unmatched numbers. It is presumed that Israel could re-take the area after mobilization, as happened in 1973, but again at a significant cost in men and material, and IF the Soviets and/or Americans do not stop the counter-attack, leaving the Golan in Syrian hands.

The west bank also represents merely the potential threshold of a massive attack from Jordan that any combination of Syria, Jordan, Iraq

and/or Iran could launch against Israel's vulnerable mid section. Mr. Rabin is well versed in military maps along with assault time analyses for various forces to blitz through this open area. In order to defend the soft underbelly of Israel, the Israeli Defence Forces would have to recapture the west bank from the P.L.O. before coming into contact with this consortium of Arab armies.

Iraq alone has enough tank transports to redeploy battle-experienced mechanized forces, including mobile missiles into Jordan within days. Add to that Syrian armor, missiles, planes and men, and an 85,000 man Jordanian force, which would have to join the flow of attacking Arab armies as they marched through Jordan or be trampled. Any delay caused by fighting through the P.L.O. on the west bank would allow the regular Arab forces to fill the Jordan Valley and back up the P.L.O.

Israel could be fighting once more on several fronts, as she has in the past, except that this time she could be faced with massive power along her long border to the East and particularly in the west bank sector. At this point topographically speaking, the mountains from Amman to the Jordan Valley become gentle slopes easily negotiable by armor, in addition to four excellent access roads. The west bank, once breached by the enemy, becomes a superb location to build strength for an assault on the thin mid-section of Israel, in effect cutting her in half.

It must be remembered that the Valley of Jezreel was the classical natural passage of warring nations either coming from the North or from the South. This natural valley offers no impediment as do the hills on both sides of the Jordan Valley. If the west bank becomes a bridgehead for a massive assault, the combined enemy forces could sweep westward through the Beit Shean Valley toward Haifa. Combine this with an assault

from the Golan and that ancient attack route becomes critical to Israel's defenses.

To view Ariel or any of the settlements in Judea and Samaria as non-strategic remains absurd military logic and defies the facts of distance. The west bank is initially a buffer zone of a mere 31 miles or 20 Kms. If, comparatively, the 20 Km Lebanese security zone now under attack by irregular Shi'ites, PLO, Hezbollah, etc. proves difficult to maintain, what makes Rabin and Peres postulate that the west bank in hostile non-Israeli hands would be any easier, particularly against regular army troops, tanks, supported by planes, and mobile missiles.

It has been interesting to observe Minister Rabin's perception of distance and that which he refers to as having "strategic or non-strategic value". The problem is that he is locked into a military frame of mind which was appropriate a generation ago in 1948 and in 1967, wars in which he played a crucial role. There was a time when the lethal nature of a weapon could be defined in a matter of a few kilometers. That kind of thinking frozen in the past may be why, for example, Rabin see little strategic importance in Ariel, which is located 25 Kms from Tel Aviv. To protect Tel Aviv, Israel must respond when an Arab F-16 flies over Amman and not over Ariel, when it would be too late for response.

Rabin's myopic mistake involves the definition of "strategic depth" at a time when fire power, distance of missiles and supersonic aircraft have increased to the point that Israel must always defend itself by having the extra few minutes of precious time that it needs, in order to ward off air or artillery attacks. In essence, Israel must create hypothetical borders (Red Lines) well beyond her borders based upon the speed of incoming weapons plus the vulnerability to massed armor and men.

Let us therefore, examine what is viewed as an adequate security or buffer zone with Lebanon on land and sea as an example. Israel maintains patrols at sea costing millions of shekels each year to guard against sea attacks launched from Sidon and areas north and south of it. Sidon is only 48 kilometers from Israel's border and yet it is viewed as within strategic striking distance. Within Lebanon, Israel maintains a 20 Kilometer buffer that is viewed as minimally necessary to keep Katyusha Rockets from falling on Northern settlements. A few are being launched now, with Rabin saying from time to time, that Israel cannot filter out all the enemy. Yes, the adversaries - P.L.O., Hezbollah, Shi'ites backed by Syria and Iran, are, massing strength on the other side of the "security line", 20 kilometers outside of Israel. Their boldness grows daily, with retaliatory punishment raids coming more frequently from Israel. Jordan's crushing of the P.L.O. in 1970 put a halt to serious terrorist threats on Israel's eastern border. Since then, Israel has not experienced serious hostile activity along the Jordan River, or for that matter, even in the west bank territories, except for occasional civilian hostilities.

It would seem that the short term plan suggested to establish peace would be to gather the Palestinian Arabs into the small enclave of the west bank, supposedly under the control of Jordan, with Israel's troops guarding its side of the border. It also is supposed that Israel and the whole Middle East would then have the "wild Palestinians" under control, in their "west bank reservation".

Except, in a few years, the Jordanians would tire of constant attacks against their troops, as Israel did in Lebanon, and say, 'To Hell with them' withdrawing to the east bank of Jordan. Undoubtedly, Jordanians

would set up the same kind of containment security strip which Israel now maintains on its Lebanese border to insulate their "peaceful" Palestinian brethren in Jordan. The fact is that Jordan has been enjoying unprecedented tranquillity and cannot benefit from having any linkage with a hostile population irreversibly incited by the PLD insurgents.

However, should the "New Palestine" come into existence, that new border would soon be as precarious as is our Lebanese security zone. The now peaceful west bank Palestinian population, radicalized by their P.L.O. leadership, would mount constant attacks from a position much closer than the Lebanese security line. Rabin has already stated frequently that Israel cannot attack a whole population for the guerrilla actions of a comparative few. In other words, Israel would have to get used to fairly constant attacks from those territories called the west bank or the "New State of Palestine". This would include dealing with those well-built cities such as Ariel now housing 6000 residents with 750 houses in various stages of completion. Cities like Ariel would become the military headquarters and garrisons for PLD terrorists-in-training and exceedingly difficult to "knock out".

What comes to mind is the "no-war" situation of the Camp David Accords, which in many ways can be described as a "non-implemented" agreement. While no fighting has taken place on Israel's southern border, Egypt has used this period of non-combat to bolster its military with new sophisticated U.S. equipment, preparing the Sinai for an Egyptian military presence, and recently has again courted a diplomatic relationship with the Soviets, to reestablish a direct source of spare parts for its very large inventory of Soviet equipment. The U.S. has quietly protested this renewed Egyptian/Soviet contact, in view of the huge amount of U.S. aid in

dollars and military equipment sent to Egypt. Hosni Mubarak, President of Egypt, merely declared that the U.S. would lose no influence. Mubarak happily continued with his rehabilitation of the Soviets in Egypt. It seems that the U.S. has only "gone through the motions" of protestations to Egypt in this vital matter of "western security turf".

The question is, if the U.S. cannot hold Egypt to its agreement, even when they are desperate for U.S. aid, on a par equivalent with Israel, how can Israel hope to hold either the Palestinians, the Jordanians, or any other Arab State to any agreement on matters relating to the west bank?

Although it is certain that Peres, Rabin and their advisors, have the best interest of Israel at heart, their ability to think in the long-term seems most limited. It is highly doubtful that the Israeli Labor Party rank and file, working people and academics alike, will ultimately trust any of them with Israel's future. It is unfortunate that decisions of such magnitude are held hostage to considerations of politics and prestige, fostered by a weak coalition government. Each side cannot move forward for fear of disenfranchising themselves and losing their jobs.

Meanwhile, both Rabin and Peres now celebrate their 65th birthdays. Each looks back at their hyperactive 40 year participation in making the Zionist vision into a reality. Each has served as Prime Minister of the Jewish State. While they enjoy the diplomatic rewards of retrospect, over more than a generation, both Peres and Rabin seem to lack the ability to look less than a generation ahead.

THE RIGHT TO SEEK INTELLIGENCE INFORMATION WHICH IS VITAL TO A
NATION'S SECURITY

by Emanuel A. Winston

International Trustee of the Jaffee Center for Strategic Studies
at Tel Aviv University

As the Israeli parliamentary committee winds up its investigative assignment concerning the Pollard affair, it is most important to keep in mind that the question in Israel is not whether an intelligence gathering operation should go on in a friendly country, but the manner in which such an operation should be conducted.

General Alexander Haig, former commander of NATO, and President Reagan's first Secretary of State, when asked on American television if the United States was spying on its allies, replied, "I hope so." He knew that it was vital to America that she not only know what her adversaries were up to, but her friends as well. If America, with the most powerful military and economic base in the world, considered it vital to gather intelligence on her enemies and friends, how much more crucial for Israel?

Let us consider collusion of intelligence operations among the surrounding Arab countries, all of whom maintain a state of war against Israel, except for Egypt. Consider the interchange of

sophisticated information between the Soviet Union and its client states. Consider the European countries of France, England, Italy, Sweden, Spain, East and West Germany and the Soviet Bloc nations who sell major weapons' systems to Israel's adversaries. When you make a close analysis of Israel's strongest supporter, the United States, it is not hard to discern a warm, working defense relationship with some of Israel's most dangerous enemies. The U.S. also sells the most sophisticated weapons' systems to these hostile states, because it seeks to maintain the "balance of power in the Middle East", to quote Secretary of Defense Caspar Weinberger's rambling statement at the Pollard trial.

The United States, like all other countries, operates a vast network of agents and electronic devices in full service, surveying every other nation in the world. It employs nationals of these countries to feed information about their respective countries into this elaborate grid of intelligence. Often information comes into their hands which may be vital to the stability of an ally. This information is usually shared, with an understanding of a "Quid Pro Quo". On occasions, there are political forces within a country that choose which ally it will assist. A partner who does not receive this vital information promptly may suffer. The degree to which it will suffer depends upon its size and its ability to withstand a military or economic onslaught.

It should be easy to understand Israel as a country which is vulnerable in the extreme, where any attack, whether economic or military, can send her reeling. The word "vital" takes on a heightened meaning when it comes to advanced knowledge of what her enemies plan.

The first information offered to Israel by Jonathan Pollard apparently indicated that information vital to the well-being of Israel was being withheld. The nature of this information was so critical that Israeli Intelligence chose to risk a breach with the United States. Although there was an agreement to exchange such information, nevertheless, certain officials in the U.S. Federal Government, for reasons yet to be made public, chose to deny Israel this information. As yet, no American or Israeli inquiry has been convened to discover who did it or why this information was blocked. The first flow of Pollard information to Israel was shocking and established the fact that other information, both before and after, was withheld by certain American officials. Israeli Intelligence maintained its links with Pollard in anticipation of other discoveries by America's intelligence network about other information against Israel - also likely to be withheld.

To date, it is known that Pollard passed on information about the Syrian and Iraqi gas, chemical and biological warfare capabilities; Soviet arms shipments to Arab countries; Pakistan's efforts to build the Islamic Atom Bomb; U.S. Intelligence

assessments of PLO-planned activities; U.S. Intelligence assessments of a new Soviet-made fighter; Soviet Fleet movements in the Mediterranean; and the Libyan air defenses which enabled Israel to bomb the PLO headquarters in Tunis. When the U.S. spy satellites pass over Syria or Egypt and see certain military preparations which mean war against Israel, but some official in the U.S. chooses not to share this information, for whatever reasons, is this not a betrayal of a friend and ally, providing ample reason for allies to spy upon each other?

Taking matters into their own hands has been one of the secrets of Israeli survival through the most difficult of times. For that reason, Israel violated the U.S. and Canadian arms embargo imposed against her by both in 1948. Many Canadian and American Jewish and Christian patriots in the cause of the birth of Jewish nationhood, were tried and jailed for their courageous activities at the time. And who will forget in 1969 the Israeli commandeering at Cherbourg of the French gunboats, paid for by Israel but embargoed by De Gaulle. Remember the arrest of the Christian Swiss engineer, who passed on the secrets of the Mirage jet fighter, after France's De Gaulle, Israel's main arms supplier, again imposed his own arms embargo in 1967?

Since the Pollard arrest there seems to be a carefully linked effort to keep Israel in the news in America, in a negative light. Reagan's staff and the media seem to have done everything possible to shift blame for the Iran affair over to Israel but,

fortunately, too many facts emerged to make the story credible. In his recent testimony at the US Senate, Colonel Scord now states publicly that Israel can be considered exonerated from the entire Iranian debacle - and that Israel was set up to "take the hit" in an embarrassing chain of American mistakes. The timing of Reagan's admission of wrong doing at the exact prescheduled hour of Pollard's sentencing was indicative of using the media's excessive fascination with anything harmful to Israel to divert the effects of Reagan's tacit admission of guilt.

It is a deep tragedy that two democracies with similar human values and many of the same enemies find themselves in such an awkward position because of a few people who resent the closeness.

The Pollard case has not affected the close nature of the American/Israel working defense relationship. As David Shipler wrote in the Sunday New York Times of March 16, intelligence sharing and cooperation between the two countries continues on all operation levels.

However, the other half of the story is yet to be written, possibly by a special Congressional committee, to determine who caused this blockage of information to Israel. Perhaps they will reveal that some U.S. officials were operating covertly in the interests of some adversaries of Israel. Since the orders from the highest echelons of the White House were to share all vital

defense intelligence with Israel, on whose behalf were these lower U.S. federal officials acting when they betrayed the dicta of their nation?

Jonathan Pollard may have broken the law of his land (for which he is paying a heavy price), but it is highly doubtful that he betrayed his country.

Clearly there is a need for a commission to investigate the U.S. citizens who may be in the direct employ or about to be employed by any Middle East nation, their connections and motivation, and analyse the influence these people have after they leave their official employment with the U.S. government.

Where, in this interlocking grid of rival interests, does the matter of withholding vital intelligence from a strategic ally fit? Where in the puzzle does the Justice Department take its place? Where does the U.S. Customs Department, as it shows up with T.V. newsmen at a raid to recover equipment purportedly illegally in the possession of Israelis? (Later it was determined Israel had licenses to import said equipment.) Where does the FBI fit in, when it picks up Jonathan Pollard and provides a news release within hours of his arrest?

There is a more basic question to be raised: Is there an underlying reason for this policy change emanating from Washington? In the past when Israel was asked to comply with

measures which would potentially harm its security, there was a period of softening-up and increased pressure on public opinion. What is the current goal?

- * Compliance with a series of pending heavy arms sales to Saudi Arabia and Jordan?
- * The State Department 1982 Reagan plan to force Israel to withdraw from the entire west bank and allow establishment of a Palestinian entity?
- * Termination of autonomous Israeli development of the Lavi jet?
- * A strong desire by the Arab lobbyists in Washington, so as to lessen the U.S./Israel connection both with Congress.

There are too many unasked and unanswered questions which only a tough Congressional committee will be able to demand.

Nations, although allies, have a legitimate right to protect themselves from harm or extinction, even though they take the risk of offending friends. This philosophy has governed the actions of all countries from time immemorial. The U.S. for all of its power and invincibility, follows this principle. How much more essential is it for a small country like Israel.

RIGHT OF RESPONSE TO BIOLOGICAL AND GAS WARFARE

by Emanuel A. Winston, Chicago/Jerusalem business executive
International Trustee of the Jaffee Center for Strategic Studies
at Tel Aviv University

The mishandled Pollard affair resurfaces in the headlines with the now-published results of an Israeli Knesset subcommittee investigation. After so much unnecessary American-Israeli acrimony, it is time to gain fresh perspective on one of the more frightening aspects of the Pollard affair: Information which Jonathan Pollard passed on to Israel concerning biological and gas warfare.

Apparently, Jonathan Pollard, charged with spying for Israel, had elected to provide information on the Syrian accumulation of poison gas, beside other intelligence about Israel's declared adversaries which the U.S. did NOT supply Israel. It has been reported that the U.S. intelligence service was reluctant to provide Israel with this information, although there were many agreements which required both to share with each other this type of information.

During World War I, the German Army introduced mustard gas into its arsenal of weapons. It was a hideous method to kill the enemy and topped the list of then available gruesome weapons. It

seared the lungs, burned the eyes, raised blisters on the skin. Those who did not die of asphyxiation in extreme agony, were often left to lead a debilitated and shortened life. The civilized nations, in the Versailles agreements which followed the Great War, agreed to ban poison gas from all future warfare.

In World War II, the German Army again prepared for a gas war, but this time did not use their inventory of gas against the allies, for fear that the allies would respond in kind. The Germans did, however, have lethal chemicals prepared for use on Jewish civilians. They finally adopted Zyklon B as the most effective gas for the mass killing in sealed chambers. It was quick and efficient, allowing the Sondercommandos to go into the gas chambers shortly after the prisoners died, remove the bodies and clean the chambers for the next unsuspecting batch of Jews.

In 1962, then Egyptian President Gamel Abdul Nasser, locked in a trying war in Northern Yemen, resorted to poison gas to pry the enemy out of the valleys and caves where they sought refuge. The United Nations didn't try to apply the WWI anti-gas agreement, and more or less ignored what was viewed as a "minor conflict". Meanwhile, Egypt continues to this day to maintain inventories of poison gas and has the capacity to produce more.

Iraq, in its war against Iran, has used various types of gas, including the old standby, mustard gas. It has purchased turn-key factories from Germany which each side claims are merely

facilities to manufacture pesticides. It is well known to chemists that the making of pesticides or poison gas is merely a matter of adjusting the chemistry with little modification of plant facilities. The Iraqis have used gas several times with great efficiency against the mass human wave attacks by the Iranians. These atrocities are well documented and publicized, but, to the everlasting shame of the nations, nothing is done except to voice feeble protests.

The Soviets, faced with a determined foe in Afghanistan, use both gas and biological weapons. It is difficult to pry the Afghan fighters out of their mountainous terrain, so gas remains an ideal weapon to penetrate into crevices and caves.

Syria, it has been reported, has established gas and biological facilities to manufacture these substances. The Soviets, who have perfected certain biological nerve gases, among other mass killing substances, have been Syria's advisor and possibly supplying the substances, in addition to the delivery systems.

It is bad enough that the Syrians and the Iraqis have shown that they are preparing and using both gas and biological warfare, but, if there has been a conscious decision by American intelligence to mask this horrifying information from its allies, then it risks the allegiance of its allies, raising the suspicion that a sellout for political consideration is possible.

What, then, is a nation's right of response, if its adversaries either threaten or, in fact, use gas and biological substances? The strategist may ignore the human element of agony and a shortened life for those who survive the first phase of attack. They would suggest that the responses would relate to a country's ability to take the blow. In other words, nations with large populations: United States at 220 million; U.S.S.R. at 250 million; and China at 850 million, could withstand the loss of numerous people, but on a percentage basis these losses would be comparatively small. Whereas small nations, both in land mass and population, could be impacted enormously. Israel, with its population concentrated along its western border, would be devastated if the enemy unleashed a massive gas attack. And is it known that Syria possesses the delivery systems thanks to the Soviets. According to Israeli defense sources, Pollard is partially responsible for the knowledge of this vital information.

The strategists would again go back to their tables and charts and factor in psychological probability against the sense of mutual destruction. The Soviet Union and the United States each stock the material and delivery systems to guarantee that each would damage the other to a degree that, even if there was not a total wipeout, the remaining population would be driven back to something like life during some bygone era, but with a poisoned atmosphere.

However, this scenario is based upon the probable response of a known and understood adversary. For example, although the U.S. and the U.S.S.R. are different societies, it is known that each has a high level of ability to judge and appreciate the effects of attacking and the probable effects of the return counter attack.

How then would an impartial panel judge such countries as Libya, Egypt, Saudi Arabia, Iraq, Iran, Syria, Israel in terms of opting for extreme measures "IF" they had extreme weapons?

- * Egypt has already shown itself ready to use poison gas against an adversary, as mentioned above.
- * Iraq has also used poison gas against Iran.
- * Saudi Arabia has merely been the source of funding for Syria, Iraq, and the P.L.O.
- * Syria has completed construction of several poison and nerve gas manufacturing facilities.

It would be fair to say that the religious and emotionally driven attitudes of these societies would call for a conclusion that these nations could not be defined as predictable. Not only could they instigate an attack using mass killing weapons of biochemical gas, fear of reprisals would not stay their hand. The

conclusion of such leaders would have the already observed response of religious hysteria, namely, "it is in Allah's hands".

The nation under threat must come to a conclusion. It must consciously draw a line which it calls to the attention of its foes.

Then the issue is not only one of the right to respond but the the responsibility to pre-emptively respond.

WHY ISRAEL SHOULD FEAR AN INTERNATIONAL CONFERENCE

by Emanuel A. Winston, Chicago/Jerusalem business executive.
International Trustee for the Jaffee Center of Strategic Studies
at Tel Aviv University

On the face of it, what could be more fundamental to the cause of peace, anywhere, than the call for an international peace conference. Yet Israel has much to fear from such a prospect.

There are many of Israel's friends who, in the halls and dining rooms of the United Nations mention the "coming of the International Peace Conference". Using only a superficial analysis of the universal condemnation of Israel by just about all U.N. members in their consistent voting record, one could prejudge their attitude in such a forum. Even if cut down to only those who make up the U.N. Security Council, again one can count the preponderance of votes against Israel. By any sense of the most twisted logic, can Israel expect the Soviet Union, which has invested so much capital and years of propaganda, to come down on the side of Israel? Although Israel has had some comparatively minor commerce with China, this nation also voted consistently on the side of the Arab nations. Whatever positive that could be hoped for at this time, based upon only the most tenuous linkage with China, Israel could only expect token agreement in an open international forum.

Even the United States, which may be Israel's staunch ally, could only be expected to take what State Department officials often call an evenhanded approach. Clearly, the Arab nations figure significantly in trade - financial investments - big business - oil and a geographical position which is viewed by America as crucial strategically vis a vis the Soviets. The Arabs can and will expect an unevenhanded approach from their faithful supporter, the U.S.S.R. in an international forum. It is not necessary to speak about the French and British in considering their position about Israel. Although their leaders may come to Israel and proclaim warm and conciliatory statements while they receive political gestures of honorary university degrees, both still maintain an arms embargo against Israel, while selling their very best weaponry to the Arab nations. One out of many troubling questions is, how will China, the European Common Market or the United States act toward Israel in terms of future trade, when Israel refuses to accept their recommendations on various issues?

It is mind-boggling that Israeli Foreign Minister Peres sees light at the end of this tunnel. Hope may spring eternal, but to enter such a dark tunnel that shows every sign of being absolutely closed at one end is a risk which Israel simply cannot afford. In the real world one does not walk down dark streets in dangerous neighborhoods. What of the many "neutral" nations which have condemned Israel at almost any opportunity? The Organization of African Unity Labour commission has just voted a

resolution condemning Israeli "oppression" of Palestinian Arabs. Many of these nations had no direct grudge against Israel except that they were trying to please or appease the Arab nations.

Israel has very little left to give up. There are, of course, the areas called Judea, Samaria and Gaza which subsist economically only because they are integrally connected to the populous main body of Israel. Will the judgement of the seemingly inevitable "International Conference" be to establish a densely populated Palestinian enclave which must itself clamor for more land, because it cannot sustain itself merely on the handouts of other nations. Who would guarantee that the Arab states and other initially contributing countries would continue to send the necessary billions of sustaining dollars into the areas once these nations have shed themselves of their Palestinians and once their usefulness as a whip against Israel has evaporated? Israel has provided more subsistence to the Palestinian Arabs over the last 20 years than all the Arab states combined. Would Israel then be required to become both a keeper and a guard to a refugee "camp state" when it proves itself unviable?

What is the fate of Jerusalem? Can any Arab nation or group of nations agree to any peace treaty without regaining all the portions of Jerusalem over which Jordan had control?...including the Jewish Quarter of the Old City with the Jewish holy sites, all the new suburbs of Ramat Eshkol, French Hill, Ramot, Gilo, Mount Scopus and Hebrew University, even the new Mormon

University. Would not the Catholic Church renew their demand, as part of the negotiations, that Jerusalem be internationalized? Khomeini sends his boys and men on suicide missions with the battle cry "for the Liberation of Al Quds, (the Arab word for Jerusalem)". Shouldn't these calls be taken seriously?

Based upon the control of the P.L.O. as demonstrated in Lebanon, could one expect to observe the population being harnessed, radicalized and used as a seed bed of their future army? Regardless of guarantees to the contrary, there would be little to stop this metamorphosis short of total martial law. Even then, one could expect armed resistance and civil disobedience with heavy weapons supplied by the Soviets, Syria and Libya. Such an enclave could be expected to be a nation of compressed misery as exists today in the Lebanese Palestinian refugee camps, except on a much larger scale.

Jordan, too, would be impacted, as the P.L.O. would make political inroads to the mainly Palestinian population passing through the phase of civil disobedience into civil war and finally reaching a 'coup d'etat'.

Although many members of the U.N. would desire a Palestinian state, none have remained more steadfast in support of such a "solution" than the U.S. Department of State. Their middle level officials have envisioned the emigration from other Arab nations of their unwanted Palestinian Arab population and placing them on

"reservations", using much the same solution as the U.S. applied to the American Indians. This solution appeals to the Arab nations since, not only do they view their Palestinian brothers as troublesome, but, forcing millions of Palestinians (U.S. Sec. of Defense Caspar Weinberger claims 4 million) into a small enclave bordering Israel at its heartland would, indeed, cause insoluble problems for Israel. Israel would undoubtedly be asked to repatriate a million or two within its pre-1967 borders. The million Jews who arrived to Israel penniless from Arab nations are rarely taken into account.

At the moment, the line are clearly drawn. In Israel, most citizens postulate that an International Peace Conference would merely turn into a court based on biased world opinion, and coerce Israel to capitulate on almost every demand which the Arab States have made since 1948. This would include the fiction that if the Palestinians are given a state that both they and the surrounding Arab countries will accept, then as full "compensation" for Israel's transgression of existence, they might cease all hostile actions, including terrorism in the West.

Some Israeli Labor party officials maintain that this is the only way to peace and insist that the participating countries can be trusted not to create new rules during the trial (Conference) and thereby force compliance by Israel to appease the Arab Block and world opinion.

IF ISRAEL STANDS FIRM THE LAVI WILL FLY

by Emanuel A. Winston,

International Trustee for the Jaffee Center of Strategic Studies
at Tel Aviv University

The rumor mills at highest United States government levels crackle with speculation. The legislative assistants of Congressmen and Senators who deal with the Middle East are quite sure that an "understanding" is being offered to the Israel Defense Minister, Yitzchak Rabin, in order to scuttle the Lavi.

Dr. Dov Zakheim, outgoing deputy undersecretary of Defense had the "unsavory task" of using the proverbial carrot and the stick. (Perhaps he was pressured by the American defense contractor, General Dynamics, manufacturer of the F-16.) Zakheim's perseverance also planted doubts into the Israeli military and helped sway some Israeli policy makers to advocate a political decision against the production of the Lavi. Israel "would be able" to build what turned out to be only a small part of the F-16, which General Dynamics wished to sell to Israel. Both arguments were unsuccessfully used in the U.S. Congress to persuade it to withdraw vital support for the Lavi.

Without the aid allocated for the Lavi, U.S. military aid to Israel was \$1.4 Billion; the allocation for the Lavi in addition to that, raised the sum to \$1.8 Billion. What many Israelis do not understand is that without the Lavi, U.S. military aid would may revert to its original

allocation, under current budget cutting policies engendered by the Graham-Rudman Act, prompted by huge U.S. budget deficits.

This was to be Phase One of the battle and, so far, it may have won some points. Secretary of Defense, Caspar Weinberger, must be encouraged as he watches the Israeli Ground Forces and Navy fighting against the Israel Aircraft Industries. Each side has expended vital strength influencing the Israeli public, media, and government decision makers that it is correct. In the interim, Dr. Zakheim, who may have been used as a "Jewish" lightning rod to capture the anger which Weinberger generated, has made the timely decision to leave the job for a presumably more lucrative post in private industry.

In Defense News, April 6, it was reported that he will be replaced by Mr. Dennis Kloske, now assigned to orchestrate the next phase. Kloske holds two other defense related jobs, as Board Chairman of "Arms Cooperation Policies" and Special Advisor for NATO weapons, in addition to being advisor to President Reagan's counselor, David Abshire. Mr. Kloske does not relinquish his other posts. He simply adds the "Lavi cutback assignment" to his responsibilities under the title "Deputy Undersecretary of Defense for Policy and Resource".

Should Mr. Kloske succeed, it would not be by a quick thrust, but rather by a more subtle bureaucratic procedures of constricting funds and facilitating interference with the technological interchange between Israel Aircraft Industries and its American and European sub-contractors, using the most sophisticated legal maneuvers. We do not know this time what the final sweetener is to be which will ultimately induce Israel's Defense Minister Rabin to announce that the Lavi must be set aside for the greater national priority.

However, highly placed sources on Capital Hill claim that there will be a massive U.S. Defense Department attempt to cancel or phase out the Lavi using the pretext of a Weinberger-inspired blockage of funds, in coordination with those in Israel who do not want the Lavi produced. This development would have the effect of lessening political fallout both in Jerusalem and in the U.S., when the unhappy news is announced. In essence, the Lavi would never be "killed outright" because it would be political suicide for any Israeli politician to make this final "coup de grace". Instead, it could "wind down" slowly, allowing for the production of just a few instead of the 300 aircraft needed for Israel.

Regretfully, Israel has not yet been negotiating forcefully enough in the struggle to secure U.S. Congressional backing in the face of General Dynamics' lobbying. Israel's national resolve seems to have been methodically softened up by a concentrated assault set to undermine American Jewish opinion, Congressional support and Israeli confidence via the Pollard, Napco, Recon, Irangate and other scandals, put to boil by middle level U.S. officials and overplayed in the media.

The production of the Lavi, with all of its attendant new industries and tens of thousands of jobs for veteran Israelis, returning Israelis, as well as the new Soviet Jewish immigrants, remains vital to Israel's national interest, if she is to compete in the world of high technology and be economically self-sufficient. If Israel misses this window of opportunity, she will fall back into the same position of her neighbors, that of being merely a purchaser of the high tech, high cost products of the U.S., Japan, and Europe.

It will also be unlikely that Israel will be allowed to start any new major weapons development, using U.S. aid in the foreseeable future. The

overpriced "Zakheim" analysis estimate even if inaccurate, would gain permanent standing and credibility. The Lavi would then join such ill-fated projects as the Med-Dead Sea Canal.

There are those firms in the United States who would like Israel to continue to serve as the testing ground of U.S. military equipment in order to work out their "bugs", while also displaying their products in battle. These companies can then go out to the world markets and profit from battle-tested products with the valuable Israeli "imprimatur".

Perhaps Israel does not have the funds to produce the Lavi alone. However, if these companies want the benefits of Israel to showcase their weapons systems while improving their function, they should insist upon Israeli co-production of this equipment. Since the Lavi comprises numerous U.S.-produced segments designed to Israeli specifications, Israel is in a strong position to negotiate for co-production with these American firms.

Grumman Aircraft, as one of the key manufacturers of Lavi components, ought to be exceedingly interested in obtaining co-production rights for a U.S. version of the Lavi, especially since their F-14 Tomcat production has slowed to almost a standstill, in terms of on-line production. Although there is a plan to offer a reconstruction of the F-14 in "open bid", there is no guarantee that Grumman might get the new contract.

At this time, the matter of co-production has been discussed favorably in Washington and is merely awaiting the pressure of an outright request by the Israeli government. This request has not been made as yet due to the doubts successfully sown by Weinberger, Zakheim and company.

The situation is quite clear. General Dynamics does not want a reasonably priced ground-support aircraft in Israel's inventory that would

displace any future sales to Israel of the F-16. Although the F-16 is a superb air-to-air fighter, the Lavi is 10% faster and more maneuverable in a combat mode. It is, therefore, a much more effective ground support fighter flying at low altitudes in a missile-infested environment. Unfortunately, the F-16 technology was developed in the early 1960s for combat in the 80s, but before missile technology had advanced to the astonishing state-of-the-art to which it has risen since the mid-70s. The Lavi design, by comparison, was initiated after Israel's shocking loss of more than 100 aircraft in a matter of days to Soviet missiles in the Yom Kippur War. Israeli designers were determined that their Air Force would never again be denied air space over enemy targets, due to a hostile missile environment.

Although General Dynamics plans to introduce an A-16 which will be defined as a "Ground Support" aircraft, it will still be merely a modified version of the F-16, carrying the same design technology established in the '60s.

The U.S. Secretary of Defense, Caspar Weinberger through the Pentagon has just initiated a \$20 million dollar study to evaluate the role of a close ground support aircraft. The Lavi's performance, along with Israel Aircraft Industries' secret briefings to Weinberger's representatives on why and how the Lavi was developed, has apparently forced re-evaluation of future U.S. plans for its own aircraft development priorities. This evaluation may impact on design plans for a new air superiority, Advanced Tactical Fighter (ATF) to be rolled out as a working model in the mid-90s. Although spoken about as a \$40 million aircraft, the actual price may range within the \$60-70 million bracket for each aircraft. If, as expected, the Lavi sets a standard for performance both as an air-to-

ground and air superiority aircraft, at a cost of \$17-20 million in 1995 prices, then perhaps a \$70 million dollar craft will suffer by comparison. It is also doubtful that Israel could afford such an expensive aircraft in the future and will have to rely on a then aging and outdated fleet of F-16s.

The reported costs of the Lavi vs. the F-16 are confusing at best. Israel has just received delivery of the first 4 aircraft of a prior order for 75 F-16s, at a total contract cost of \$3 billion, which is \$40 million per aircraft. This includes all necessary spare parts. Zakheim, in his original proposals for alternatives to the Lavi, used such figures as \$14.5 million per each future F-16, which seems like offering an automobile without tires, engine and seats. Inaccuracy seems to be the name of the game in advancing these figures.

At this time, there is no other aircraft which can approach the mission capabilities of the Lavi both at near ground level and air-to-air superiority. The U.S. recognized this need years ago and manufactured the A-10 for close ground support, but after producing 700 aircraft they determined that it could not survive a missile environment, nor outmaneuver air superiority aircraft. Production of the A-10 was canceled leaving the U.S. with an unfillable vacuum. An attempt will be made to offer a modified F-16, called the A-16, to fill this role. However, at this time and for the foreseeable future, the Lavi is the only aircraft designed, which is based on combat experience that can fill this role.

There is enormous pressure being exerted against the Lavi. It can be expected that U.S. companies which wish to participate in co-production are experiencing these same threatening pressures as is Israel. It will remain up to Israel's friends in America, and especially in Washington, to

advance counter-pressures in order to encourage American co-production for an aircraft that is showing its capability increasingly with each test flight. However, as long as the Israeli Government shows indecisiveness, those U.S. corporations who would step forward and accept co-production, will remain sensibly silent.

Sadly, Israel has the incentive of frequent and quite real wars. Other nations are mostly in the process of preparing, but rarely have to fight. Combat gives Israel the edge in development and deployment of superior weapons in real time. This edge is almost always shared with its ally, the United States, allowing Israeli-discovered solutions to also be shared with NATO. It is time for the U.S. and NATO to publicly acknowledge these vital solutions, making Israel the full fledged partner which she has earned.